

САНДРА БРАУН ДРЪЗКО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

Превод от английски: Пепа Стоилова, 1997

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Мис Аштън — каза Хейли, като натисна светещия бутон на вътрешния телефон.

— Мис Аштън, обажда се Доусън — по дразнещия шум Хейли Аштън се досети, че пазачът говори по клетъчния телефон. — Най-добре е да дойдете веднага до Сайдуиндър. Тук всички са полудели и никой не може да обясни какво точно се е случило.

Хейли веднага разбра, че работата не търпи отлагане. Въздържаният благовъзпитан мистър Доусън очевидно беше много разтревожен.

— Какво има? — запита тя с професионално спокойствие.

— Ами, някакъв мъж тук се е разкрещял на всички като подивял. Казва, че нещо се е случило с дъщеря му. Доколкото разбрах, момичето се е втурнало към дамската тоалетна и се е заключило там. Вече се събра доста голяма тълпа. Хората подхвърлят какво ли не...

— Веднага идвам!

— Да ви изпратя ли кола? Горещо е като в...

— Не, ще изтичам през двора — бързо го прекъсна Хейли. — Доусън, опитай се да успокоиш хората. Особено бащата.

— Добре.

Той изключи предавателя си и Хейли се втурна през вратата, като извика през рамо към асистентката си:

— Поеми нещата тук, Шърлин!

Остъкленият офис на Хейли се намираше близо до увеселителния парк. Септемврийската жега я блъсна в гърдите, докато си пробиваше път сред тълпата от посетители, които, понесли камери и влачейки децата си за ръце, влизаха през въртящите се врати в парка.

Някакъв посетител спираше опашката, спорейки със служителката до вратата за билет с намаление. Притеснено, момичето въздъхна с облекчение, щом забеляза Хейли.

— Мис Аштън...

— Проблеми ли имате, сър? — Хейли се насочи направо към целта, за да спести време. Мислите ѝ бяха заети с неприятностите при Сайдуиндър.

— Да — войнствено започна мъжът. — Дамата твърди, че не мога да вкарам детето си в парка с този намален билет. То е само на три години. Така или иначе няма да може да се вози само на големите съоръжения. Помислих си...

— Моля ви, сър, въведете семейството си в парка. Сигурна съм, че този билет е напълно достатъчен — забързано отвърна Хейли. Решението ѝ не бе честно спрямо управата на парка, нито към служителката, а още по-малко към останалите посетители, които заплащаха пълната такса за тригодишните си деца, но пред нея стоеше по-сериозен проблем. После щеше да се разбере с недоволната контролорка.

Като кимна леко в отговор на благодарствените излияния на мъжа, Хейли мина през вратата и се отправи към високата, боядисана в сиво дървена ограда, която отделяше обществените места от оградения двор за служителите в центъра на парка. Развлекателният парк винаги беше претъпкан в събота следобед, а колкото повече хора имаше, толкова по-голяма беше възможността за възникване на различни кризисни ситуации. Като директор, отговарящ за отношенията с посетителите, Хейли беше свикнала да се справя с различни неприятности, възникнали по човешка или по божия воля.

Сандалите ѝ с ниски токове не бяха много подходящи за джогинг, но тя тичаше бързо през обширното асфалтирано пространство, което проблясваше в необичайната за сезона жегга. Бялата ѝ пола се увиваше около стройните ѝ крака. Усещаше струйките пот, които попиваха в зелената памучна блуза, точно там, където бе дискретно пришита емблемата на парка, малко над пластмасовата табелка с името ѝ. Слава богу, че днес бе прибрала косата си на кок. В противен случай къдриците с цвят на мед щяха да се спускат безразборно върху раменете ѝ в лепкавата жегга.

Хейли стигна до отсрещната страна на оградения двор за рекордно кратко време и мина през вратата. Провинциалният пътуващ театър, където ученици от колежа представяха ревюта по шест пъти на ден, точно се празнеше и тя се смеси с тълпата.

По тревожното ѝ лице плъзна състрадателна усмивка. Малко момиченце се е скрило в дамската тоалетна! Какво ли може да му се е случило? Въпреки че много бързаше, Хейли се наведе да вдигне една угарка, която някой небрежно бе захвърлил. Всеки служител, забелязан да подминава какъвто и да е боклук по земята, се уволняваше веднага. Цяла армия работници, облечени в зелени униформи, имаха грижата да поддържат парка чист като приемната на възрастна дама.

Хейли прекоси един от многото големи магазини за подаръци, в които се продаваха плакати, тениски, сувенирни чаши за кафе и други дреболии. Бизнесът им беше процъфтяващ.

Тълпата в сувенирния магазин не можеше да се сравнява с тази, насъбрала се пред вратата на дамската тоалетна близо до Сайдуиндър. Влакът в партера беше с такива огромни размери, че Хейли никога не се бе осмелила да се качи на него. Но сега изобщо не му обърна внимание.

— Извинете, извинете, моля — любезно, но твърдо говореше тя, докато си пробиваше път между хората. Заобиколи един мъж, който ближеше топящ се сладолед, и се запрепъва към Доусън.

— Доусън — протегна се и го потупа по рамото, за да привлече вниманието му.

Той се обърна.

— Мис Ашгън, слава...

— Това ли е личността, която очакваме цяла вечност?

Гласът беше твърд, презрителен, нетърпелив и преливаше от гняв. В него се четеше бегъл намек, че Хейли не заслужава очакването. Тя се извърна, за да срещне чифт стоманени сиви очи изпод свъсени тъмни вежди.

— Аз съм Хейли Ашгън, директор по...

— ... отношенията с посетителите — подигра я той и плъзна поглед по табелката с името ѝ. — Спестете ми длъжността си. Имам нужда от съдействие — едва тогава отново вдигна очи към лицето ѝ. Стори ѝ се, че гневът му плющи към нея с всеки удар на сърцето му. Той замълча, примигна и продължи: — Нещо се е случило с дъщеря ми, а аз стоя тук, заобиколен от некомпетентни глупаци — докато говореше, устните му едва се движеха.

— Моля ви, сър, успокойте се и ми кажете какво се е случило — авторитетно се обърна към него Хейли. — Като изпускате нервите си,

не помагате нито на себе си, нито на дъщеря си, нали?

Ако случаят не беше толкова спешен, Хейли щеше да се въздържа от подобна забележка. Този мъж не изглеждаше от хората, които понасят с лекота критиката, ако изобщо я понасяха. Но обидите и гневът му само още повече утежняваха проблема.

Той се втренчи в студените зелени очи на Хейли. Нейното спокойствие се изправи срещу неговото нетърпение и спечели. Мъжът отстъпи неохотно и продължи с по-спокоен тон.

— Стояхме на опашката за онова нещо там... — посочи с ръка към влакчето. — Внезапно, без никаква видима причина, дъщеря ми пребледня като призрак и закрещя. После се втурна към дамската тоалетна. Затичах се след нея, но бях пресрещнат от една войнствена служителка, която не ме пусна вътре. Аз...

— Момичето още ли е вътре? — запита Хейли Доусън, като обърна гръб на мъжа.

Доусън кимна.

— Как се казва? — попита тя бащата, чието безсилие се удвои от факта, че е пренебрегнат.

— Как се казва? — изръмжа той. — За бога, какво значение има това? Може да ѝ се е случило нещо ужасно, а вие стоите пред мен като робот и ме питате...

— Как се казва?

Той прокара пръсти през тъмната си коса, която вече беше доста разрошена от подобни жестове.

— Казва се Фейт, по дяволите! Фейт.

— Благодаря — каза Хейли.

Тя забърза към вратата на дамската тоалетна и извика през рамо:

— Доусън, моля ви, разпръснете хората. Изпратете за кола и уведомете в лечебницата, че може да им закараме пациентка.

Хейли не се обърна, за да провери дали нарежданията ѝ ще бъдат изпълнени. Знаеше, че точно така ще стане. Нито пък погледна към високия широкоплещест мъж, който я гледаше като войник, решен да търси отмъщение.

Влезе в прохладното преддверие на тоалетната и изчака за момент, докато очите ѝ привикнат със сумрака след ослепителната слънчева светлина отвън. Служителката я изгледа с облекчение. Преди

да успее да я запита каквото и да било, тя се впусна в подробно обяснение на онова, което ѝ беше известно.

— Мис Аштън, тук е пълно с дами. Точно почиствах една от мивките, когато това малко момиченце нахълта вътре, като пищеше и плачеше. Опитах се да отворя вратата, но то не иска да излезе. Дори се опитах да се покача на една от тоалетните чинии в съседната кабина и да надникна вътре. То се е свило в ъгъла и плаче така, сякаш ще му се пръсне сърцето. А онзи полудял мъж връхлетя тук и се държа отвратително. Останалите дами се разкрещяха, защото помислиха, че е някакъв перверзен тип, който е уплашил малката. Изгоних всички навън. Казвам ви, аз...

— Благодаря ви, Хейзъл — каза Хейли, за да прекрати обясненията, които сякаш щяха да продължат вечно. — Защо не ме изчакате навън? Ако ми потрябвате, ще ви повикам. И моля ви, не пускайте никого вътре.

— Да, мадам.

Хейли се приближи до последната кабина и внимателно натисна дръжката.

— Фейт? Моля те, пусни ме да вляза. Искам да ти помогна. Баща ти много се безпокои за теб.

Отвътре се чу ридание. После няколко хълцания. И няколко подсмърчания. Хейли се възползва от настъпилата тишина. Говорейки нежно, тя продължи:

— Моето име е Хейли. Каквото и да не е наред, можеш да ми кажеш — след това инстинктивно добави: — Не е нужно никой друг да научава за проблема ти, ако така предпочиташ. Дори баща ти.

Хейли знаеше, че това е обещание, което едва ли щеше да бъде в състояние да изпълни, но в момента то беше начин да накара момичето да отвори вратата.

— Вие... вие няма ли да кажете на никого? — въпросът беше едва доловим.

— Не, ако ти не искаш.

— Срам ме е! — ново ридание. — Но ме боли!

Хейли се разтревожи още повече. Хвърли поглед през рамото си, опасявайки се, че мъжът може да нахълта в помещението, независимо от нареждането никой да не я безпокои.

— Какво те боли?

Дочу шумолене на дрехи, преди металната ключалка да се превърти. Вратата се отвори навътре и в отвора застана момиче на около единадесет години. Беше облечено спретнато, с маратонки и къси панталони и притискаше към слабиците си гърди със стиснати ръце подходяща блузка.

Тъмнокестеняви опашки, завързани с розови панделки, се спускаха от двете страни на главата. През очила с рамки от черупка на костенурка към Хейли погледнаха две разплакани сиви очи. „Очите на баща й“ — помисли си Хейли и се запита защо така точно беше запомнила цвета им.

— Здравей, Фейт — каза тя и отстъпи назад, подканяйки мълчаливо момичето да излезе.

— Здравсти — то пристъпи нерешително напред и сведе очи към кахления под.

— Можеш ли да ми обясниш какво се е случило? Какво те боли?

Детето прехапа устни и Хейли забеляза металния отблясък на скоби.

— Ами... хмм... Ужили ме пчела.

— О, не! — възкликна Хейли, изпълнена със съчувствие. — Да не би да си алергична към пчелите?

Фейт сви рамене.

— Не мисля. Искам да кажа, че не смятам, че ще умра или нещо такова. Те просто живеят.

— И къде точно те ужили?

— Близо до Сайдуиндър.

Хейли прехапа устни, за да скрие усмивката си.

— Знам. Попитах къде по тялото ти.

— О! — Фейт бързо погледна жената и веднага отново сведе очи. — Ето тук — обясни тя и смъкна бързо блузката, сякаш щеше да промени решението си, ако трябва да мисли по-дълго.

Хейли забеляза две червени подутини върху нежната млада гърд, по която се виждаха първите признаци на настъпващата женственост. Внезапно тя разбра всичко. Край притеснения баща не беше забелязала майката. Когато я бе ужилила пчелата, Фейт бе изпитала неудобство да му каже къде точно я боли.

Сърцето на Хейли се отвори за това дете. Тя си спомняше как по време на собствения си пубертет непрекъснато бе търсила уединение и

с какъв болезнен срам бе посрещала всяка промяна на тялото си.

Приближи се до един умивалник и намокри със студена вода книжна салфетка. Опита гласът ѝ да прозвучи делово:

— И как според теб пчелите са влезли там? — усмихна се тя.

— Протегнах се да хвана едно от знамената на пилоните. Там имаше някакви храсти.

— Орлови нокти.

— Да, и ухаеха наистина чудесно. Както и да е, сигурно са влезли през ръкава на блузата ми — устните отново затрепериха. — Смятате ли, че татко много ми се сърди? Постъпих като глупачка.

Хейли потисна нова усмивка, докато притискаше навлажнената кърпичка към крехките гърди на момичето. Задържа я там за момент, докато Фейт я пое с ръка.

— Смятам, че ще се успокои, когато разбере, че става въпрос само за ужилване от пчела — увери я Хейли. — Не че ужилването не боли ужасно. Но не му позволявай да те тревожи. Мъжете не разбират как ние, жените, понасяме тези неща, нали?

Разтвори широко очи, Фейт кимна към красивата жена, която сякаш разбираше всичко.

— Не, той нищо не разбира. Мисли си, че аз все още съм бебе.

— Е, всеки може да забележи, че в действителност си пораснала. Как е очаквал да постъпиш? Да разкъсаш блузката си пред всички хора навън и да започнеш да крещиш, че те е ужилила пчела?

Лековатата шега доведе до очаквания резултат. Фейт се засмя. Хейли прикри задоволството си.

— Защо не облечем тази блузка отново? Продължавай да притискаш влажната салфетка до ужилването място. Ще се придвижим с една от количките за голф до лечебницата и аз ще те намажа с един от онази божествени мехлеми, които веднага ще облекчат болката ти. След това ще изпием по една кола. Как ти звучи? — Фейт нервно погледна към вратата и Хейли добави: — Тълпата се е разпръснала. Накарах един от охраната да я разгони. Но ние наистина не можем да останем тук.

Фейт се засмя. Облече блузката си и Хейли ѝ помогна с копчетата. Момичето постави ръка до гърдите си, за да задържи студения компрес. Хейли изтри с мокра кърпа лицето му.

Единственият белег от преживяния стрес бяха подпухналите очи и зачервеният нос.

Хейли обви с ръка слабичките рамене на детето и тръгна към вратата. Точно както се беше надявала, наоколо нямаше любопитни наблюдатели. Бащата на Фейт стоеше като замръзнал, вперил поглед към вратата, но се оживи веднага щом се появиха.

— Фейт, добре ли си? — настойчиво запита той.

— Да, татко, добре съм — плахо отговори тя.

— Какво, за бога... те накара да се държиш така?

Хейли прекъсна кръстосания разпит, решавайки, че ще бъде най-добре, ако го отложат за по-късно.

— Ще откарам Фейт до лечебницата с една от количките за голф. Мисля, че е добре, но искам да съм сигурна — отсече тя и поведе момичето към количката, която Доусън беше поръчал за тях.

— Вижте, мис...

— Мистър Доусън с удоволствие ще ви покаже пътя — хладно се обърна Хейли към мъжа, докато включваше двигателя на малката кола и внимателно заобиколи група буйни тийнейджъри. Ако се бе обърнала назад, щеше да го види, застанал изправен с ръце на кръста, да мята към нея такива погледи, сякаш щеше да му достави върховно удоволствие да я удуши.

Докато стигнат до лечебницата, Хейли и Фейт бяха станали приятелки. Двете бърбеха оживено, когато спряха пред малкото тухлено здание. Тъй като сестрата беше заета с един мъж на средна възраст, страдащ от силна преумора, Хейли отведе Фейт в една малка амбулатория.

— Каж ми, ако ти причиня болка — мърмореше тя, докато изстискваше мазен крем от сребриста тубичка върху подутините на гърдите на момичето.

Точно когато свършиха, чуха вратата да се отваря рязко и решителни стъпки да се отправят към рецепцията.

— Това е татко — мрачно каза Фейт. — Той страшно ще ми се разсърди.

— Остави аз да се оправям с него. А сега искаш ли една кола? — спокойно каза Хейли.

— Да, ако обичаш. Имаш ли нещо против да я изпия тук?

Хейли се усмихна, разбирайки нежеланието на Фейт да се изправи пред баща си.

— Можеш да останеш тук колкото искаш.

Тя затвори вратата след себе си и веднага се озова пред мъжа, който сновеше напред-назад пред бюрото на сестрата.

— Къде е Фейт? — властно запита той.

Хейли беше наясно, че никога досега не се бе сблъсквала с толкова груб мъж.

— В амбулаторията — отвърна тя и тръгна към хладилника, поставен до отсрещната стена. — Казах й, че ще й занеса една кола.

— Кола! — избухна той. — В такъв момент тя пие кола?

Хейли спокойно го подмина, взе една кутия кола и влезе в другата стая, без да продума повече. Фейт седеше върху леглото за прегледи, четеше плакатите против тютюнопушенето и клатеше дългите си стройни крака.

— Благодаря ти — любезно каза тя, когато Хейли й подаде напитката.

Хейли погледна момичето внимателно и запита:

— Фейт, къде е майка ти?

Момичето сведе поглед към гърдите си и продума:

— Тя почина. Преди няколко месеца.

Точно както бе предположила Хейли.

— Смятам, че трябва да кажа на баща ти, че те е ужилила пчела, не мислиш ли? — Фейт кимна и жената потупа леко голото коляно на детето, преди да се измъкне през вратата отново, затваряйки я плътно след себе си.

Бащата се бе подпрял на ръба на кожения диван, но се изправи веднага при появяването на Хейли.

— Може би ще искате да седнете отново — каза тя. — Трябва да попълня няколко формуляра.

Отправи се към бюрото, като се опитваше да не забелязва гнева му. Извади необходимата бланка, в която се отбелязваха станалите инциденти, и я постави на пишещата машина.

— А сега, как...

— Вървете по дяволите с проклетите си формуляри, мис Аштън. Искам да знам всичко за дъщеря си, и то веднага! — гласът не беше

толкова силен и груб, както преди, но два пъти по-суров. Той се отдалечи от дивана и застана до нея.

Тя вдигна очи към него. Беше се облегнал на дланите си и широките му рамене изглеждаха като навес над бюрото. Лицето му беше съвсем близо до нейното. Обезпокоително близо. За първи път тя погледна на него като на мъж, а не като на опърничав посетител, който бе превърнал един обикновен ден в истинска лудница.

Впитите му в нейните очи бяха точно толкова студени и решителни, колкото бе забелязала и преди. Носът му беше издължен и тънък, като леко се разширяваше в ноздрите. Устата му беше широка, в момента присвита в решителна гримаса, но ако беше спокоен, сигурно би била пълна и чувствена.

Брадата и челюстта му бяха твърди и упорити и показваха сила на волята, която би била заплаха за всеки, дръзнал да се изправи насреща му. Косата му все още беше разрошена, но лежеше върху главата в добре оформени кичури, привлекателно изпъстрени със сребърни нишки по слепоочията.

Синя риза се опъваше върху широките гърди и разкриваше силните мускули на ръцете. Дънките, по-тъмни от ризата, обхващаха плътно тесния му ханш и здравите бедра. В основата на врата, през разтворената яка, Хейли забеляза тъмни косми, които навярно покриваха цялата му мускулеста гръд.

Наведен над нея по този начин, той изглеждаше много по-застрашителен, отколкото когато бяха заобиколени от любопитната тълпа. Неговата сила не беше нещо, срещу което човек можеше да излезе. Само глупак би опитал. Самата му мъжественост беше неговата сила. Тя преглътна с усилие и осланяйки се на професионалното си поведение, каза:

— Фейт е била ужилена от пчела. Намазах мястото с антисептичен и обезболяващ крем. В момента тя си почива.

Той изпусна въздуха ведно с въздишка на облекчение. Изправи се и изтри потното си чело с opakото на ръката си. След като беше разбрал, че дъщеря му не я заплашва никаква опасност, Хейли отново се почувства жертва на пронизващите му язвителни очи.

— За какво тогава беше цялата тази суетня? Защо просто не ми каза какво ѝ се е случило, ами хукна да се крие?

— Пчелата е влязла под блузата ѝ. Ужилила я по гърдите — тя погледна твърдо. Той отвърна на погледа ѝ. Сивите очи и решителната уста не издаваха никакво вълнение. — Вашата дъщеря се превръща в млада дама, мистър...

— Скот.

— ... мистър Скот. Тя изпитва съвсем естествено неудобство от промените в тялото си. Уплашена от болката и от мястото на ужилването, Фейт се е срамувала да ви обясни.

— Но това е глупаво. Аз знам как изглеждат женските гърди.

Поради някаква причина, която не можеше да назове, Хейли внезапно почувства, че ѝ става горещо и трудно диша. Присмя се на себе си, задето реагира детински като Фейт.

— За вас това може и да е глупост, мистър Скот, но за впечатлително и чувствително дете на възрастта на дъщеря ви би било много унижително да... да се разсъблече пред вас.

— Аз съм ѝ баща — възрази той, разкривайки нетърпимостта си към женската логика.

— Въпреки това, мистър Скот. Знам, че ви е трудно да разберете, но, моля ви, поне опитайте. Фейт е много разстроена. Тя се бои, че сте ѝ много сърдит.

Той изруга тихо и отново се отпусна върху дивана. С трепереща ръка приглади няколко пъти брадата си. Изглеждаше като мъж, който се опитва да разбере нещо, в което му липсваше всякакъв опит. Когато отново вдигна поглед към Хейли, тя забеляза някаква мекота в стоманеносивите очи.

— Предполагам, че и аз реагирах като Фейт.

Хейли се усмихна.

— Това е съвсем обяснимо. Простете ми, но аз попитах момичето за майка му. То ми обясни, че съвсем неотдавна сте изгубили съпругата си.

— Тя не ми беше съпруга.

Забелязвайки как лицето на Хейли внезапно пребледнява и обърканото ѝ изражение, той се опита да обясни:

— Беше ми съпруга, когато Фейт се роди, но скоро след това се разведохме. През цялото време детето живееше при майка си. Моника загина при инцидент с лодка преди няколко месеца и Фейт се премести

при мен — устата му се изкриви в самосъжалителна усмивка. — Както виждате, тепърва ми предстои да се уча да бъда родител.

Хейли се загледа в ръцете си, след това свенливо вдигна очи към него.

— Да бъдеш единствен родител е тежко за всеки. При тези обстоятелства мога да разбера защо двамата с Фейт все още трябва да привикват един към друг.

Но защо разговаряше с този мъж така откровено за толкова лични неща? Все пак той започна пръв, нали? Да се осмели ли да му даде още един съвет, без да бъде помолена за това?

— Моля ви, запомнете, че няма нищо по-чувствително, изискващо повече търпение и деликатност от едно момиче в пубертета.

Тъмните ресници моментално закриха зелените очи на Хейли. По лицето ѝ, допреди малко толкова бледо, плъзна руменина. Вместо да срещне пронизателния му поглед, тя се обърна отново към машината и със сериозен глас каза:

— Трябва вече да се връщам в офиса си, но преди това се налага да попълня този формуляр — нагласи листа и попита лаконично: — Цялото ви име?

— Скот. Тайлър Скот.

Ръцете ѝ замръзнаха върху клавиатурата. Устата ѝ пресъхна. Сърцето ѝ като че ли се изкачи в гърлото. По цялото ѝ тяло премина тръпка.

ВТОРА ГЛАВА

Формулярът за станалия инцидент бе изтръгнат от пишещата машина без някой да си направи труда да освободи лостчето за хартията. Със свършена точност смачканият лист полетя във въздуха и се приземи в центъра на празното метално кошче за отпадъци.

— Смятам, че бихте могли да пренебрегнете задължителната процедура този път, нали, мис Аштън? — хладно запита той. — В края на краищата всички рапорти за станалите инциденти се озовават на моето бюро, а аз вече знам за този с подробности. Не смятам, че увеселителният парк носи някаква отговорност за свършеното от една пчела, която е действала така, както ѝ е отредила природата. Все пак ще се погрижа всички храсти да бъдат напръскани отново още преди да бъде закрит сезонът, за да предотвратя подобно нещо занапред.

Докато говореше, той се разхождаше из стаята с ръце в джобовете, като разглеждаше с подчертан интерес плакатите и бележките, залепени на стените. Хейли стоеше като вкаменена зад машината. Какво беше казала на този мъж? Беше ли се държала грубо с него? Да, точно така се бе държала. Беше отказала да му даде информация за дъщеря му. Беше го накарала да извърви пеш разстоянието от Сайдуиндър до амбулаторията. Господи, трябваше да е щастлива, ако успееше да задържи работата си до утре по същото време. Той можеше да я уволни веднага.

С периферното си зрение улови как мистър Скот става от дивана, заобикаля бюрото и застава до нея. Широко отворените ѝ очи забелязаха скъпия колан на кръста му, издължения строен торс, впечатлителните му гърди и загорялата кожа на шията му.

Когато очите ѝ срещнаха втренчения му в нея поглед, тя се присви от триумфалното изражение върху лицето му.

— Точна така, мис Аштън — меко каза той. — Аз съм собственикът на този парк. Но това, което непременно трябва да имам предвид, е как моите служители се справят в екстремни ситуации. Ще

проявя небрежност към посетителите на увеселителния парк, ако не го правя, нали?

За първи път, откакто бе разкрил самоличността си, Хейли заговори, но гласът ѝ беше като прегракнал.

— Така е — унило се съгласи тя. „Започва се — каза си мислено. — Той или ще ме смаже и ще ме подложи на проверка, или ще ме изхвърли веднага. Но през цялото време се държеше толкова предизвикателно“ — опита да се оправдае пред себе си тя.

Впечатлена от лекцията му, тя го гледаше изненадана, когато той се насочи към вратата на амбулаторията и я откряна леко.

— Фейт? Добре ли си вече? Все още се надявам да се качим на онзи влак край Сайдуиндър.

Вратата се отвори и Фейт застана на прага. Тайлър Скот ѝ се усмихна нежно и я оципа по брадичката.

— Здравсти. Много ме притесни. Сега по-добре ли си?

— Да, татко. Съжалявам, че постъпих като глупачка. Бях прекалено... Искам да кажа... Беше толкова...

— Не е необходимо да ми обясняваш. Мис Аштън вече го стори вместо теб. А сега ѝ благодари и да вървим. Освен ако не си решила да прекараш в амбулаторията остатъка от деня — подразни я той.

— Не — разсмя се Фейт. Изглеждаше така, сякаш има намерение да обвие ръце около кръста на баща си, но не стори нищо подобно. Вместо това се обърна към Хейли, която все още седеше в хромирания стол, сякаш беше прикована към него завинаги.

— Благодаря ти, Хейли. Не знам какво щях да правя, ако не беше се появила. Ти си супер!

— Благодаря ти за комплимента. Радвам се, че ти бях полезна. Смяташ ли, че ужиленото ще те боли много, докато се прибереш вкъщи?

— Не, вече не усещам никаква болка.

— Следи дали няма да се появят някакви отоци или зачервявания. Понякога ухапванията от насекоми предизвикват сериозни проблеми — колкото и трудно да беше, тя издържа суровия поглед, който непрекъснато усещаше върху себе си. — Може би ще вземете някои успокоителни кремове за нея, мистър Скот.

— Добър съвет, мис Аштън. Какви по-точно?

Забързано записа наименованието на успокоителния мехлем върху хартията и му я подаде. Вместо да поемат листчето, силните пръсти се обвиха около китката ѝ.

— Ще поддържам връзка с вас — каза той с нисък заплашителен глас. За да подсили значението на думите си, той потърка палеца си в средата на дланта ѝ. Едва след като взе бележката, освободи ръката ѝ.

— Фейт? — отвори вратата и изведе дъщеря си навън в жегата, докато Хейли трепереше от лошо предчувствие.

Как можа да допусне такава ужасна грешка? От първия миг, в който видя Тайлър Скот, той непрекъснато я дразнеше. Тя наистина се бе държала грубо с него. Наистина бе изпитвала перверзно удоволствие от нарастващия му гняв. Наистина със злорада наслажда го бе накарала да извърви голямото разстояние до лечебницата, въпреки че в количката за голф имаше достатъчно място за него. Злобата никога не е била нейна характерна черта.

Написа на сестрата бележка, в която ѝ обясняваше какво се беше случило, и напусна амбулаторията. Дали не трябваше да повика останалите служители и да ги уведоми, че работодателят им е в парка? Не. Вече беше предизвикала гнева на мистър Скот. Докато не разбере решението му, щеше да си мълчи и да се надява колегите ѝ да се справят по-добре, ако случайно се натъкнат на собственика на парка.

Бързо прекоси двора, без да си дава сметка накъде върви. През последните четири години увеселителният парк беше нейният свят. Познаваше всяка алея, всяка вадичка, магазин, театър като петте пръста на ръката си. За да изпълнява задълженията си както трябва, тя се бе запознала с всеки аспект от дейността на парка.

Да върши работата си добре беше нейната най-голяма амбиция. Беше известна с компетентността си. Щяха ли всички да бъдат изумени, когато научеха, че е уволнена за това, че се е скарала с един посетител, който случайно се бе оказал Тайлър Скот?

Беше работила в парка близо година, когато той бе продаден на Тайлър Скот и неговата компания в Атланта, с което стана само една малка част от огромна корпорация. Империята на Скот включваше няколко компании, дъскорезници, компютърна фирма, търговски център, строителна компания, както и различни други предприятия.

Из увеселителния парк се носеше нещо като виц, според който Тайлър Скот не беше реална личност, а група от болнави старци. Тъй

като никой не го беше виждал и всичките му предприятия се ръководеха от подставени лица, всички подозираха, че човек на име Тайлър Скот изобщо не съществува.

Хейли се усмихна унило. Тайлър Скот определено беше мъж. В никакъв случай не можеше да бъде определен като „болнав старец“. Не и с тези рамене и с тези гърди. Не, той беше съвсем реален.

Какво ли би направил един такъв мъж със своята служителка, от която се очакваше да развежда гостите из увеселителния парк и чиято единствена цел трябваше да бъде приятното прекарване на посетителите, а вместо това тя се бе държала по такъв рязък, непреклонен и неотзивчив начин? Какво ли, наистина?

Вече минаваше десет, когато най-после се прибра вкъщи. Последното ѝ служебно задължение за деня беше да се убеди лично, че на всичките сто и тридесет момчета от скаутския клуб са раздадени достатъчно рекламни стикери на увеселителния парк, които те веднага започнаха да сменят помежду си.

Остави сандалите до входната врата, а блейзъра си на стола. Автоматично се отпрати в кухнята, за да провери дали няма да намери в хладилника някакво неоткрито съкровище, но беше горчиво разочарована. И тази вечер омлет, мислено въздъхна тя, докато прекосяваше тъмния коридор към спалнята.

Точно бе съблякла блузата си, когато телефонът иззвъня.

— Ало?

— Ще приемете ли разговор с Елън Аштън за ваша сметка?

— Да — мрачно отвърна Хейли.

— Здравсти, сестричке!

Хейли изпита раздразнение, че Елън отново я използва, но изтласка скъперническата мисъл от съзнанието си с виновна въздишка. Това, че денят ѝ бе толкова тежък, не означаваше, че трябва да си го изкарва на сестра си.

— Здравей, Елън. Какво има? — още преди да попита, беше наясно, че по този начин дава възможност на сестра си да започне безкраен разказ за последните събития от живота ѝ. При това за нейна сметка. Седна на леглото и се приготви да слуша.

Хейли смяташе себе си просто за привлекателна, но винаги бе чувствала, че сестра ѝ, с две години по-малка от нея, е очарователна. Нейната коса имаше меден отблясък, докато на Елън беше огнена. Хейли беше висока и стройна, но считаше себе си за кльощава, точно каквато бе в пубертета. Без да бъде обременена от младежка тромавост, Елън бе преминала от закръглено момиченце в зряла жена, без обичайните тежки периоди между двете.

Хейли беше човек, на който може да се разчита. Елън беше безнадеждно безотговорна. Но беше красива, темпераментна и всички ѝ се възхищаваха. Лекомислието ѝ често ѝ костваше някоя добра работа, но тя винаги успяваше да очарова някой друг, който да я наеме, независимо от посредствените ѝ възможности.

— Звучи ми така, сякаш харесваш сегашната си работа повече от предишната — прекъсна я Хейли, когато Елън спря за момент да си поеме дъх.

— О, да! Хората са много по-приятни. Жените в предишния офис се държаха отвратително. Струва ми се, че ми завиждаха. Бяха наговорили на шефа много лоши неща за мен. Трябваше да напусна заради собственото си спокойствие.

Хейли си имаше своите подозрения за начина, по който бе напуснала сестра ѝ, но не желаше да ѝ противоречи. Елън нямаше изисквания по отношение на работата си. Това просто не би ѝ подходило. Тя щеше да си намери някой богат мъж, който да ѝ угажда и да я глези до края на живота ѝ.

— Завързах някои нови запознанства. Излизам всяка вечер и дори веднъж ходих на бал.

— Но това е чудесно, Елън.

— Следващата седмица ще има голямо парти в един клуб и аз съм поканена. Ще бъде страхотно! Всички влиятелни хора ще бъдат там! Само че, сестричке, имам един дребен проблем.

Хейли веднага се досети какъв е дребният проблем.

— Имам нужда от нова рокля, Хейли! А пък не съм си получила цялата заплата, защото току-що започнах тази работа. Би ли могла да ми изпратиш достатъчно пари, за да си купя рокля за приема?

— Елън, миналата седмица ти изпратих пари — каза Хейли с остри нотки в гласа. — Какво направи с тях?

— Онези мизерни сто долара?

— Тези мизерни сто долара са изкарани с труд — раздразнено отвърна Хейли.

— Извинявай, сестричке. Не исках да прозвучи така, сякаш съм неблагодарна. Господи, наистина съм ти признателна! Но ги използвах да си купя костюм. Нали не си очаквала, че ще започна новата си работа без нито една прилична дреха?

Хейли подозираше, че Елън има купища подобни „прилични дрехи“.

— Мислех, че са ти нужни, за да заплатиш сметката си за телефона.

— Ами така беше. Но успях да взема необходимата ми сума от едно от момичетата, с които работя в момента.

Хейли прехапа горната си устна от раздразнение, но успя да сподави яда си и запита разумно:

— Смяташ ли, че това е добра идея, Елън? Да вземаш пари назаем от човек, с когото току-що си се запознала!

— О, тя няма нищо против. Вече е една от най-добрите ми приятелки.

Само че за колко време, поиска да запита Хейли. Разтри челото си, внезапно усетила болезнено пулсиране в главата.

— Добре, Елън, ще ти изпратя малко пари, но това е за последен път — в съзнанието ѝ се появиха две студени сиви очи и тя си припомни, че самата може вече да е безработна.

— Разбирам — примирено каза Елън, след това започна да възхвалява горещо щедростта на Хейли. — Ти си най-добрата сестра на света! Толкова съм щастлива, че те имам и се грижиш за мен.

Казаха си „дочуване“, но това беше автоматичен навик за Хейли. Такива сцени се бяха случвали толкова често в миналото и тя подозираше, че ще се случват и занапред. Да се наруши навик, създаван през цял един живот, беше много трудно, ако не и невъзможно.

Откакто бяха деца, тя постоянно се бе грижила за Елън. Никой не пазеше в тайна факта, че Елън беше красавицата, а Хейли беше интелектуалката. Когато Елън проявяваше разсеяност и безотговорност, винаги ѝ се прощаваше заради ангелското ѝ изражение. Родителите им никога не я критикуваха, нито я наказваха

заради това, че остава по-голямата си сестра да мисли и за нея. Когато бяха деца, Хейли бе измъквала Елън от много неприятности.

Тя винаги беше носила товара на отговорността. Когато здравето на родителите им взе да отслабва през последните няколко години, именно тя бе тази, която остана у дома, за да се грижи за тях. Елън напусна къщата, защото не можеше да понася болни хора около себе си. Но именно нея копнееха да видят те и с нея искаха да разговарят. И Хейли не ги обвиняваше. По време на редките и краткотрайни посещения на Елън мрачната къща се бе изпълвала със смях и веселие. Сериозността на Хейли не подходеше на лекомислието на Елън.

Мили боже! Този ден се бе превърнал в ден на самосъжалението, помисли си тя и се отпусна върху възглавницата на леглото. „Какво не е наред с мен тази вечер?“ Въпросът беше реторичен и тя знаеше отговора. Това, което не беше наред, си имаше име и то беше Тайлър Скот. Тя си беше изградила свой еднообразен, мрачен и безцветен свят. Какво ли щеше да направи той с него?

Сякаш за да отговори, телефонът отново иззвъня. Тя посегна към него, обхваната от страх, защото инстинктивно разбра кой звънеше. И беше права.

— Мис Аштън? — запита той, щом чу гласа ѝ. — Тайлър Скот.

— Да, мистър Скот. Как е Фейт?

— Много е добре. Но ви се обаждам по друга причина. Надявам се, че не звъня в неудобно време.

Сериозно ли говореше той? Как можеше така любезно да я пита дали е удобно да ѝ звъни, след като навярно имаше намерение да я уволни?

— Н-не... Просто си бях легнала.

От двете страни на жицата надвисна многозначителна пауза. Това беше тишина, която не бе необходимо да се нарушава. Беше натежала от злонамерен намек.

— О! — възкликна той с весела нотка в гласа. — Надявам се, че нищо не прекъсвам.

Намекът беше толкова дързък, толкова нахален и сексуален, че тя остро си пое въздух.

— Не, мистър Скот, нищо — твърдо отговори тя.

— Моите съболезнования. Искам да ви видя утре в един часа в офиса на увеселителния парк. Лека нощ.

Вбесена, тя затръшна телефона, който вече беше онемял в ръката ѝ. Дявол да го вземе! Как се беше осмелил да се намесва в личния ѝ живот? И дори ако в мръсното му подсъзнание се бяха зародили такива мисли, как се бе осмелил да ги изрече гласно? Тя щеше да му даде ясно да разбере какво мисли за долните му намеци веднага щом го видеше.

Утре.

Какво ли имаше намерение да направи, да ѝ каже? Защо я държеше като на тръни от безпокойство за работата ѝ? Защо не беше направил това, което си бе намислил, и не приключи с всичко веднага?

Съвсем забравила за омлета, отиде до банята. Нямаше да представлява никакъв проблем да си намери друга работа. Не и с нейната квалификация и опит. Защо трябва да се притеснява за това, което той би могъл да направи? Нека я уволни! Нека запази работата ѝ за себе си. Но дали би могъл да я върши по-добре от нея?

— Никога, мистър Скот! — извика към стената.

Имаше нужда да се отпусне. Да направи нещо нечувано. Или дори скандално. Копнееше за нещо напълно неочаквано и импулсивно. Хейли Аштън винаги е била човек, който върши само правилни неща, който винаги се бе държал както трябва. Кога изобщо беше разочаровала, изненадала или шокирала някого? Никога. А точно подобно нещо щеше да ѝ се отрази добре. Но какво да бъде! Да ограби банка? Да тича гола из улиците? Да започне някаква любовна връзка?

Рязко изправи глава, за да види отражението си в огледалото над умивалника. Откъде ѝ бе дошла подобна идея? Нямаше представа. Нито пък можеше да си обясни какво предизвиква следващата мисъл, която напираше в съзнанието ѝ. Питам се, какво ли мисли за мен Тайлър Скот като жена?

Обективно казано, той беше много привлекателен мъж, в случай че жената харесва силния, доминиращ тип. Приятните му черти излъчваха мъжественост, но Хейли беше забелязала някаква бегла усмивка, докато бе говорил за липсата си на опит като родител. Металните отблясъци в очите му бяха застрашителни, но те се смекчаваха и ставаха топли всеки път, когато се обръщаше към Фейт.

Едва ли чувствените погледи, които ѝ бе отправял, предполагаха с усилие въздържано желание. Тя се присмя на себе си. Разбира се, съществуваше онзи кратък миг, когато очите му се спряха на гърдите ѝ, за да разчетат пластмасовата табелка, но това не се броеше. На нея

само ѝ се бе сторило, че му бе необходимо доста дълго време, за да я прочете.

После дойде онзи кратък миг, сторил ѝ се цяла вечност, когато той действително я беше докоснал; когато твърдят му палец чувствено се притисна към нежната ѝ китка. Дали бе успял да долови учестения ѝ пулс при този допир?

Изгаси нощната лампа с нетърпеливо движение, надявайки се, че ще успее така да изгони от съзнанието си вълнуващите мисли, които витаеха из него като еротични видения. Мракът обаче не можа да ги прогони. Всъщност само ги усилваше, докато се въртеше неспокойно в леглото си. Когато най-последно заспа, тялото ѝ продължаваше да гори.

В съня ѝ тя беше пострадалата, а Тайлър беше нежният лечител. Докосването му беше внимателно, но наелектризиращо. Очите му бяха изпълнени със съчувствие, но дръзки. Устните му...

Тази нощ не можа да спи добре.

Следващата сутрин беше изпълнена с множество дребни инциденти. Един портфейл беше изгубен и веднага след това намерен. На Хейли бе изказана гореща благодарност за съдействието. Няколко деца се бяха изгубили и бързо бяха отведени обратно при родителите им. От лечебницата докладваха за ожулено коляно и едно силно главоболие. Тя лично посрещна група възрастни граждани, които щяха да обядват на поляната и да изгледат всички театрални представления. Лично се обади на доставчика на храна, който закъсняваше вече с цял час, но щеше да пристигне всеки момент.

При тази активност сутринта би трябвало да премине неусетно, но тя се точеше бавно, като с всеки изминал час се увеличаваше и нейният ужас от предстоящата среща с Тайлър Скот.

В дванадесет и половина тя повери работата на Шърлин и напусна офиса. Времето все още беше горещо и влажно, но тя наметна белия блейзър върху зелената си униформа. Каквото и да станеше, трябваше да изглежда професионално.

Хърмън Сандърс, главният управител на парка, не беше в офиса си, но Хейли бе посрещната от неговата секретарка. Сега офисът съвсем не приличаше на обикновено най-оживения кабинет в увеселителния парк.

— Здравсти, Хейли.

— Здравей. Къде са всички? — обикновено стаята беше претъпкана с директорите на отделните сектори.

— Всички са се покрили заради него — прошепна момичето и кимна към затворената врата. След това се облегна на бюрото и се наведе към Хейли. — Можеш ли да повярваш, че след три години се появи съвсем неочаквано? Почакай само да го видиш! Боже мой, едва не умрях, когато влезе през вратата и ми се представи най-спокойно! — пое си дълбоко дъх, сякаш дори споменът за този момент я възбуждаше. — Нареди ми да те изпратя при него веднага щом се появиш. Готова ли си? — запита със съчувствие, което пазеше специално за безнадеждно обречените.

— Да — отвърна Хейли с по-голяма самоувереност, отколкото изпитваше. Приближи се до вратата от орехово дърво и натисна дръжката.

Тайлър Скот се бе привел над масивно бюро и изучаваше компютърни разпечатки, разхвърляни върху лъскавата повърхност.

— Влезте, мис Аштън — каза той, без да вдигне глава, за да провери кой е влязъл. Как успя да разбере, че бе тя?

— Вашият Шанел ви издава — обясни, сякаш бе прочел мислите ѝ. После вдигна към нея поглед изпод гъстите си вежди. — Седнете, моля.

Значи имаше намерение да се държи приятелски, а не служебно. В противен случай не би направил тази забележка за парфюма ѝ. Но кога се бе приближавал достатъчно близо до нея, за да може да разпознае аромата, който предпочиташе? И откъде знаеше толкова много за парфюмите? Коленете ѝ се разтрепериха, докато седнаше на единия от двата кожени фотьойла. Кръстоса скромно крака и придърпа полата си.

Унижението ѝ след грубостта му по време на телефонния разговор беше избледняло. Каква полза имаше да го настройва допълнително против себе си? Той беше мерзавец, егоист с лошо мнение за жените и с ограничен интелект. Нищо от това, което би му казала, не би го променило. Далеч по-благоразумно щеше да бъде, ако пренебрегне казаното от него предишната вечер. Така разговорът им щеше да си остане чисто професионален.

Измина цяла минута, преди да навие листовете, които четеше, и да седне на стола зад бюрото. Стори й се странно, че той не бе поверил досадната задача по проучването на статистическите данни на увеселителния парк на някой свой подчинен, а очевидно сам се занимаваше с тях.

Ръкавите на колосаната му бяла риза бяха навити до лактите. Чифт златни копчета за ръкавели с неговите инициали лежаха захвърлени върху бюрото. Вратовръзката му беше разхлабена и най-горното копче на яката беше разкопчано. Сакото му бе закачено на дървена закачалка зад него, но носеше жилетка.

Той се облегна на стола и вдигна краката си върху бюрото. Кръстоса глезени и се загледа в нея:

— Как сте, мис Аштън?

Ако бе имал намерение да я удиви, беше успял. Тя не беше очаквала подобна любезност.

— Много добре, благодаря, мистър Скот. Как е Фейт? Болеше ли я много ужиленото място?

— Не — усмихна се той. — Разбира се, аз бях изгонен от банята, така че не мога да бъда сигурен, но смятам, че всичко е наред.

Хейли отвърна на усмивката му и малко се отпусна.

— Много добре. Тревожех се за нея. Искях да й се обадя тази сутрин, но не знаех къде сте отседнали.

— В Гленстоун Лодж. Наех апартамент за следващите няколко седмици.

Изглежда, това я бе изненадало и той го бе забелязал, защото продължи:

— Седалището на моята компания е в Атланта. Там имаме къща, но на мен ми се наложи да дойда до тук, за да направя някои промени в парка. Освен това смятах, че промяната на обстановката ще се отрази добре на Фейт. Тя не се чувстваше много... много добре с мен, след като майка й почина.

— Фейт няма ли да ходи на училище в Атланта?

— Да, разбира се, но не този срок. Миналата пролет, след смъртта на Моника, тя започна да показва признаци на стрес. Нейният лекар реши, че ще е най-добре да си почине малко. През това лято й наех частен учител, но не смятам да я пускам в нормално училище поне до Коледа. Сигурен съм, че бързо ще успее да навакса

пропуснатото и да се адаптира. Според мен емоционалната ѝ стабилност е много по-важна от училището в момента.

— Сигурно сте прав — защо ѝ разказваше всичко това? Не че тя не се интересуваше от момичето, което изгаряше от желание да достави удоволствие на баща си. Хейли беше трогната от очевидната неувереност на Фейт. Но Тайлър Скот не беше от онези мъже, които обсъждаха семейните си проблеми с наемните си работници.

— Харесвате ли своята работа в увеселителния парк, Хейли? — попита той, променяйки рязко темата.

Наистина ли я бе нарекъл Хейли?

— Да.

— Не смятате ли, че е необходимо да ми обясните лаконичния си отговор? — в очите му блеснаха закачливи пламъчета.

— Не. Тук съм вече четири години. Бях тук, когато паркът беше продаден на вас. Хърмън... Мистър Сандърс направи така, че да си струва да остана. Той периодично увеличава заплатата ми.

— Аз, а не Сандърс.

— О! — възкликна тя. — Съжалявам, аз мислех...

— Вие мислехте, че онзи мъж в Атланта лети високо и е прекалено незаинтересован, за да познава всеки един от служителите си? Не и аз, Хейли. Аз знаех всичко за вас и за вашите способности още преди да закупя парка.

Способности? Щеше ли да каже подобно нещо, ако имаше намерение да я уволни?

— Има само една липсваща подробност в досието на мис Хейли Даяна Аштън, двадесет и осем годишна, със социална осигуровка № 462-89-1002. Там никъде не е отбелязано, че сте толкова красива.

Сърцето ѝ като че ли подскочи нагоре и заседна някъде в гърлото ѝ. След това започна да пулсира и да ѝ пречи да диша. Откъсна поглед от хипнотизиращите му очи и го забодде в подгъва на полата си.

Когато отново набра смелост да го погледне, забеляза, че той също се е втренчил в полата, под която се виждаше гладкото, обуто в найлонов чорап коляно. Очите му се спуснаха надолу и обхванаха издълженото, стройно стъпало. Тя не смееше да помръдне. В главата ѝ нещо запулсира. Какво беше намислил той? Сексуален тормоз? Беше ли необходимо да го предразполага, за да запази работата си?

Приличието я накара да заговори.

— Благодаря ви — рязко каза тя.

— Няма защо — отвърна той, изправи се и като заобиколи бюрото, се облегна небрежно на единия му ръб. Изглеждаше развеселен.

— Мислили ли сте някога да напуснете увеселителния парк?

Тя поклати глава, преди да отговори.

— Не. Аз обичам работата си тук.

— Ами ако ви предложи друга работа?

Значи нямаше да я уволни! Вдигна поглед към него.

— Каква работа? — осведоми се с любопитство, въпреки че се съмняваше дали предложението му ще представлява интерес за нея.

— Имам компютърна компания. Имам нужда от някой като вас, който да поеме отношенията с клиентите ми. Бих желал да обуча всичките си служители как да се отнасят към хората.

— Но аз не разбирам нищо от компютри!

— И не е необходимо. За това пък познавате хората. А точно такъв специалист ми е необходим. За беда много от хората ми са съвсем наясно с компютрите, но срещат големи трудности при общуването с клиентите. Ще си помислите ли върху това?

Тя го погледна право в очите, след това сведе поглед към студентите си влажни ръце.

— Не мисля, мистър Скот. Наистина съм щастлива тук.

— Разбирам — той се загледа в излъсканите си до блясък обувки и се намръщи. Телефонът отвън иззвъня и двамата чуха приглушения отговор на Нанси. Най-после отново я погледна. — В такъв случай, предполагам, че ще останете на сегашната си служба. Впрочем оставането ви тук е много по-удобно за постигането на моята цел.

— По-удобно? За каква цел?

— Вашето прелъстяване — отвърна той, пронизвайки я с острите си сиви очи.

ТРЕТА ГЛАВА

Ако внезапно бе разперил криле, не би я шокирал повече. За един дълъг миг тя не можа нито да проговори, нито да се помръдне. Почувства, че лицето ѝ е застинало в много глупаво изражение.

— Какво? — задъха се тя.

— Чухте ме съвсем правилно.

— Но не мога да повярвам на това, което чух.

— Ще ви прелъстя.

— Вие, разбира се, не говорите сериозно.

— Аз винаги говоря сериозно — отвърна той. И тогава, сякаш за да опровергае собствените си думи, той, се разсмя с дълбок, мъжествен смях — приятен звук, който не можеше да не ѝ достави удоволствие, независимо че все още беше зашеметена от неговата дързост. — Изглеждате учудена. Защо? Мисля, че ние, двамата, ще бъдем подходящи любовници. Възрастта ни е подходяща — аз съм само с десет години по-възрастен от вас. Мога да си позволя да ви давам всичко, което бихте поискали, като в същото време няма да бъдете финансово зависима. И двамата сме добре образовани и достатъчно интелигентни. Моята външност, доколкото ми е известно, никога не е отвращавала жените, а както вече ви казах, смятам, че вие сте много красива. Ние сме идеалната двойка.

Побесняла, Хейли се изправи рязко. Не можеше да повярва, че който и да било мъж някога ще я обиди по този начин.

— Надявам се, че това беше само шега, мистър Скот — избухна тя.

— Уверявам ви, че не е. Аз възнамерявам да стана ваш любовник. При това скоро.

— Не давам пукната пара за вашите намерения, освен ако не ме засягат професионално. Осъзнавам, че бях груба към вас миналия ден и ви се извинявам. Но считам, че наказанието, което сте ми избрали, говори за лош вкус. Вашето предложение не прави чест на нито един от двамата ни. Сексуалният тормоз е най-висша форма на обида към една

работеща жена. Не проявявам никакъв интерес към каквато и да било връзка с вас. Ако едно простичко „не“ не ви е достатъчно, то бихте могли да сложите всичките си работни места в една кошница и да вървите по дяволите, мистър Скот.

Тя се завъртя на токчетата си и закрачи към вратата.

— Хейли — каза той така властно, че младата жена се обърна, въпреки желанието си колкото може по-скоро да се отдалечи от него. — Погледнете ме!

Тъй като не искаше да си помисли, че се е уплашила, тя се извърна с лице към него, а от всяка пора на лицето ѝ се излъчваше високомерно презрение.

— Сексуален тормоз? Не мислех, че ще го приемете така, но след като сте останали с такова погрешно впечатление, ще ви разясня направо. Вие няма да бъдете тормозена, а убеждавана.

— Игра на думи. Става въпрос за едно и също.

Той се усмихна.

— Не съвсем. Поне когато аз убеждавам. Когато се съберем, вие ще ме желаете толкова силно, колкото и аз вас.

— Само не се престаравайте!

— Няма да е необходимо. Вие вече ме харесвате.

— О! — изсъска тя през стиснати зъби. — Вие сте... Аз съм... Аз никога...

— Вие никога не сте си и помисляли, че това е сексуален тормоз. Сексуален тормоз съществува тогава, когато работодателят използва работата срещу някой служител или служителка. А вашата работа е сигурна. Дори и да не работехте при мен и да се бяхме срещнали при съвършено други обстоятелства, пак щях да бъда така твърдо решен да ви имам.

— Но непочтените ви мисли не страдат от това, че аз случайно ви дължа подчинение, нали?

— Вие сте ценен служител. Не бих рискувал да ви изгубя само заради внезапно избухнала страст. Ако бях от този тип хора, сигурно вече щях да ви притисна със заплахи за уволнение. И нямаше да губя половин час, за да разговарям с вас. Вчера ме ръководеше единствено паниката. Ако някой друг гост се беше държал така при подобна ситуация, аз бих желал моят директор, занимаващ се с взаимоотношенията с гостите, да постъпи точно така, както

постъпихте вие. Вашето единствено желание беше да помогнете на изпаднал в затруднение гост — в случая Фейт. Направихте точно това, което трябваше.

Тя моментално беше обезоръжена от комплимента.

— Благодаря ви — отвърна сковано.

— Но — натърти той, като се отдръпна от бюрото и тръгна към нея — вашите чудесни професионални качества нямат нищо общо с това.

Стоеше само на няколко сантиметра от нея, принуждавайки я да вдигне глава, за да го погледне. Инстинктът ѝ за самосъхранение крещеше да избяга, но страстта в очите му я зовеше да остане. Устните му почти докоснаха нейните, когато се наведе над нея и ѝ прошепна:

— Искам те в живота и в леглото си, Хейли.

Беше очаквала, че устните му са твърди, алчни, дори брутални. Нищо подобно. Устните, които уловиха нейните, бяха меки и умоляващи. Той ги движеше върху нейните внимателно, сякаш се страхуваше, че тя ще се разпадне, преди да е успял да ѝ се насити.

Хейли нито отговори на целувката му, нито се отдръпна. Шокът я беше вцепенил. Ала с всеки удар на сърцето си усещаше как контролът ѝ отслабва. Устните ѝ се разтвориха, когато езикът му се плъзна по тях. Сякаш отдалеч дочу тиха въздишка и дори не осъзна, че я бе отронила тя, докато ръцете ѝ се обвиваха около кръста му, търсейки опора.

Олюля се леко и той я притисна към себе си с нежност, която въпреки това беше безмилостна. Ръцете му я обгърнаха като стоманени обръчи... не, като кадифени панделки. Във всеки случай беше безсилна да избяга.

Тя нямаше намерение да разтвори устните си под нежното настойчиво движение на неговите, но стори точно това. После почувства езика му в устата си, докато той притискаше устни към нейните в целувка, която я изпълни с удоволствие.

Знаеше, че трябва да спре. Беше лудост да стои тук и да се целува с този мъж и това съвсем не ѝ беше присъщо. И все пак, едва снощи, в момент на самота и потиснатост, бе мечтала да направи нещо спонтанно, ако не за друго, то поне за да опита. Защо да не се отдаде на тази фантазия? Би могла да я прекрати всеки момент. Това беше само една невинна целувка. Нищо повече.

Опитно и внимателно Тайлър вкусваше, изучаваше и се наслаждаваше на устните ѝ. От тях той изтръгваше тайни, за чието съществуване тя никога не беше подозирала. Хейли се притисна към него, инстинктивно отвръщайки на натиска на езика му върху своя.

Дълбок стон, изпълнен с желание, се изтръгна от гърдите, притиснати плътно към нейните. Изпълни я безсрамно удовлетворение: разумната благонадеждна Хейли Аштън бе успяла да предизвика такова възбуждение у този енергичен мъж.

Най-после, останал без дъх, той вдигна глава и плъзна поглед по чертите на лицето ѝ. С уверено движение разгърна реверите на блейзъра ѝ. Очите му изгаряха гърдите ѝ. Сякаш в отговор на някаква безмълвна команда, зърната им се втвърдиха и изпъкнаха ясно под плата на блузата ѝ.

Той се усмихна нежно. Силните мургави пръсти внимателно отметнаха една къдрица от пламналата и буза.

— Когато ме опознаеш по-добре, Хейли, аз ще разкрия всяка сладка тайна по тялото ти. И ти ще изгаряш от желание да ги споделиш с мен. Обещавам ти. Ще те опозная цялата.

Нежно произнесените думи разпръснаха омаята, която я бе обзела. Тя се отдръпна от него така решително, че той залитна няколко стъпки назад, преди да успее да запази равновесие.

— Няма да узнаете за мен нищо повече от това, което вече знаете, мистър Скот — изрече тя с нисък, твърд глас. Никога през живота си не бе изпитвала такъв гняв към друг човек. — Няма да позволя лошите ви маниери и отвратителното ви поведение да ме принудят да напусна хубавата си работа. Имам намерение да продължа и занапред да работя в увеселителния парк, както досега. Ако неразумно се опитате да ме уволните или да ме докоснете отново, ще заведа дело за сексуален тормоз до Върховния съд в страната. Не можете да ме уплашите, така че си спестете усилията и си потърсете друга, по-подходяща жертва.

Токът на обувката ѝ остави отпечатък върху килима, когато се извърна и затръшна вратата. Нанси я погледна изненадано.

— Толкова ли зле мина? — притеснено попита тя.

Хейли преглътна думите, които би искала да изрече по адрес на мистър Тайлър Скот, и отговори ведро:

— Съвсем не. Двамата с мистър Скот се разбрахме чудесно.

И напусна офиса, преди Нанси да успее да ѝ зададе още някой въпрос.

Докато стигне до кабинета си, краката ѝ вече я боляха от бързината, с която се носеше по горещия асфалт. При всяка крачка проклинаше Тайлър Скот като най-арогантния, най-суетния и най-вбесяващия мъж, когото е срещала през живота си.

Предположението му, че тя няма да може да му устои, беше невероятно. Да не би да си мислеше, че тя е една от онези слаби жени, жадуващи да бъдат докосвани от мъж? Дали не ѝ се беше присмивал, докато, четейки служебното ѝ досие, бе узнал възрастта и семейното ѝ положение? Дали мислено не бе я наричал суетна стара мома? Дали не си беше мислил, че тя е достатъчно самотна и така отчаяно копнее за мъжко внимание, че би се оставила на негово разположение, без да се противопостави?

Нареди на асистентката си да продължава да движи нещата, докато прекосяваше офиса, за да влезе в малката стая за почивка, направена специално за нейно удобство. Отражението ѝ в огледалото я разтревожи. Дали Шърлин бе забелязала разрошената ѝ коса, влажните устни и пламналите ѝ страни?

Винаги изглеждаше безупречно облечена. Дали всички не бяха забелязали размазаното червило около устните ѝ? За щастие блейзърът скриваше измачканата ѝ блуза, излязла от колана на полата.

Бързо наплиска лицето си с вода и поправи грима си. Среса косата си и я прибра в стегнат кок. Поосвежена, реши да изхвърли случилото се от съзнанието си поне до края на деня.

Което съвсем не се оказа лесно. Шърлин веднага бе забелязала объркването на шефката си.

— Хейли, кажи ми добре ли си? Вече три пъти ти задавам един и същи въпрос. Имам чувството, че изобщо не ме слушаш.

— Да, добре съм. Просто имам главоболие.

— В такъв случай какво да му кажа?

— На кого?

— На директора на гимназията в Кноксвил — обясни Шърлин.

— Пита за партито по случай закриването на футболния сезон.

— А, да. Кога свършва сезонът?

— На тридесети октомври.

— Тогава защо изобщо ме занимаваш с това? Знаеш, че ние закриваме сезона на първи октомври.

— Ами прости си помислих...

— Никакви изключения, Шърлин.

— Добре, ще му кажа.

По учудения тон на момичето Хейли разбра, че го бе използвала нечестно, изливайки върху него лошото си настроение.

— Съжалявам, Шърлин. Ако ми дадеш номера му, ще му се обадя лично. Извинявай, че се държах така. Имах тежък ден.

— Няма нищо. Може би е от влагата.

Ала в случая с Хейли влагата нямаше нищо общо. Всичко се дължеше на чифт сиви очи, засенчени от тъмни ресници, които продължаваха да ѝ пречат да работи и да я смуцават. Дължеше са на живия спомен за настойчивите устни, нежно зовящи за отклик. И на високото силно тяло, притиснато към нейното, което ѝ разкриваше тайните на мъжката физика по особено вълнуващ начин.

Тя не познаваше много мъже и досега не се бе обвързвала сериозно с някого. А сега този мъж си пробиваше път в живота ѝ с гръм и трясък, имайки намерение да я използва така, както бяха правили всички. Но какво у нея караше хората да си мислят, че могат да я използват? Прекалено благонадеждна ли беше? Прекалено покорна? Или може би най-точната дума беше малодушна?

През целия си живот беше използвана. От родителите си, като добър пример за Елън. От самата Елън, за да я измъкна от неприятностите. От приятелите си, на които не можеше да откаже никаква услуга, дори ако беше за нейна сметка. Беше извървяла доста труден път, докато научи, че хората са алчни и ненаситни и в човешката природа е залегнал стремежът да се извлича полза от всеки, който проявява слабост.

Ала зрелостта, разбитите илюзии и сърдечните болезки ѝ бяха дали добър урок. Беше си извоювала независимост и я бранеше ожесточено. Повече нямаше да бъде изтривалка пред ничия врата. Не и пред тази на Тайлър Скот. Пред ничия!

В осем часа Хейли проверяваше списъците на гостите, които бяха посетили парка през деня. Щом чу името си, тя вдигна глава и

погледна през стъклената преграда, отделяща офиса ѝ, и забеляза Фейт Скот, която заобикаляше фонтана. Момичето беше останало без дъх и засмяното му лице се обливаше в пот, когато рязко спря от другата страна на стъклото и извика:

— Не е ли чудесно, Хейли?

Хейли дръпна прозореца, за да могат да разговарят, без да се надвикват. Разсмя се на задоволството, изписано върху лицето на Фейт.

— Кое да е чудесно?

— Татко ми каза, че ще вечеряш с нас.

И наистина Тайлър Скот изглеждаше много доволен от себе си, докато крачеше около езерцето, обграждащо фонтана. Сакото му бе праметнато небрежно през рамо, закачено на показалеца на ръката му. Широките му крачки бързо го доведоха до прозореца, където обви ръка около раменете на дъщеря си.

— Здравей.

Прииска ѝ се да се разкреци. Подигравателната му усмивка я раздразни много повече от всичките му обещания за прелъстяване. Точно имаше намерение да избухне и да му каже, че не е на негово разположение по всяко време, когато случайно улови очаквателното изражение на Фейт. Тайлър използваше детето си за осъществяването на собствените си пъклени планове. Ала Фейт беше съвсем невинна и Хейли не искаше разочарованието на момичето да тежи на нейната съвест.

— Как е ужиленото? — обърна се тя към момичето, без да обръща внимание на бащата.

— Нищо ми няма. Татко купи онова лекарство, което му каза, от аптеката и тази сутрин вече не усещам нищо. Ти си много умна.

— Просто се радвам, че надхитрих пчелата.

Фейт се засмя.

— Готова ли си да тръгваме?

Хейли погледна Тайлър за първи път и му се усмихна сладко. Със задоволство забеляза, че нейната приветливост го изненадва.

— Идвам след минута.

Отиде до офиса, за да вземе блейзъра и чантата си. На излизане даде последните си нареждания на Шърлин, която щеше да бъде дежурна до затварянето на парка в десет часа. Излезе през задната врата, като за последен път се огледа в огледалото. Упрекна се, че

държи толкова на вида си — нямаше намерение да впечатлява никого, особено Тайлър Скот.

Фейт чакаше нетърпеливо. Тайлър беше облегал крака си върху една от пейките в парка, сякаш изобщо не можеше да допусне мисълта, че тя би могла да откаже.

— Колата ми е...

— Ще те изпратим до нея и ще те следваме до дома ти. Дори ще те изчакаме, ако решиш да се преоблечеш, нали, Фейт?

— Аха. Искам да видя къде живееш, Хейли.

По дяволите! Отново я беше изиграл, като бе намесил и Фейт. Беше си наумила да го следва с колата си до мястото, което бе избрал за вечерята, за да не му даде възможност да разбере къде живее. Разбира се, той просто трябваше да разгърне досието ѝ, за да намери адреса. Но все пак я дразнеше, че бе спечелил нова точка с такава лекота.

— Живея в една двуетажна къща в планината, Фейт — каза Хейли, изключвайки Тайлър от разговора. — Давам под наем единия етаж на туристи. През зимата пристигат много скиори, които търсят стаи.

— Това е доста опасно, нали? — попита Тайлър и естествено пое ръката ѝ, докато вървяха към служебния паркинг. — Да пускаш непознати в дома си.

— Обикновено много внимателно подбирам хората.

— Но за жена, която живее сама, смятам, че...

— Никога не съм казвала, че живея сама.

Той спря толкова рязко, че пръстите му се впиха в лакътя ѝ.

— Но е така, нали?

Яростното му изражение я разтревожи. Веждите му се бяха присвили над очите в сурова гримаса. Устните му бяха стиснати в тънка линия. Новооткритата ѝ независимост не бе изместила предпазливостта ѝ. Тя не се осмели да отговори с шега.

— Да, така е — каза спокойно. След това допълни тихо, така че да я чуе само той: — Но това, с кого живея, изобщо не е ваша работа.

— Ще го направя моя работа. Аз съм властен, егоистичен любовник, Хейли. Нямам намерение да те делия с никого.

Тя отвори уста, за да го постави на място и по двете точки, но в този момент до тях достигна гласът на Фейт:

— Коя е твоята кола, Хейли?

Разтърси глава, за да я проясни. Нещата се случваха толкова бързо, че тя губеше контрол над тях. Искаше ѝ се да му каже, че думите му са смешни, но бе лишена от тази възможност.

— Ами... ей там. Синият джип.

— Джип! Чудесно! — извика Фейт и се затича към колата. — Може ли да пътувам с теб, Хейли. Може ли, татко? Моля те!

— Мисля, че трябва да питаш нея, а не мен.

Фейт извърна към Хейли умолителен поглед, на който трудно можеше да се устои.

— Разбира се, че може, но трябва да те предупредя, че всеки, който се вози в колата ми, трябва да използва предпазния колан.

— Няма проблеми. И татко ме кара да го слагам — Хейли отключи вратата на момичето, след това заобиколи джипа и направи същото със своята. Тайлър сложи ръка на рамото ѝ и каза:

— Паркирал съм там, отзад. Изчакайте ме до вратата. Аз ще карам след вас.

Това не беше заповед. Беше любезна команда, която ѝ подсказваше, че не трябва дори да си помисли, че може да напусне паркинга, без той да я следва.

За да смекчи думите си, Тайлър погали рамото ѝ и в следващия момент устните му се сведоха към нейните за една бърза, изненадваща целувка. Страните ѝ пламнаха и тя веднага се зарадва, че Фейт беше вече в колата и не бе станала свидетел на случилото се. Да го обвини, за него би означавало да привлече вниманието ѝ към тях.

Хейли се извърна и отвори вратата. Един поглед назад я увери, че Тайлър беше поел към своята кола.

— Ще оставим прозорците отворени, за да излезе горещият въздух, а после ще включим климатичната инсталация. Обикновено джиповете нямат климатици, но аз съм доста разглезена — Хейли се усмихна на момичето, което я наблюдаваше с обожание.

— Смятам, че е страхотен, но защо си си купила джип? — запита Фейт с типично детско любопитство.

Хейли се засмя.

— Ще разбереш по пътя към къщи.

Гетлинбург беше малък туристически град, който беше решил да запази старинния си дух; улиците му бяха тесни и задръстени от движението. Тя избегна Паркуей, който водеше направо към центъра, и се насочи по пътя, успореден на бързата река Пиджън Ривър. Зави надясно по един път, който се изкачваше нагоре в планината. Джипът се движеше по криволичещия път с лекота. Хейли недоволно забеляза, че големият мощен линкълн, който едва не ги беше ударил на излизане от паркинга, правеше същото.

Двуетажната ѝ къща буквално беше кацнала на склона на планината. Фейт изскочи от джипа още в момента, в който Хейли спря на тясната алея.

— Внимавай — предупреди я тя, следвайки момичето с по-бавна крачка. Дори не си направи труда да погледне дали Тайлър идва след тях. Съвсем правилно бе предположила, че точно това прави.

— Ще внимавам. Хей, тук е супер! Ти на кой етаж живееш?

— На горния.

— А в долния има ли някой?

— В момента не.

Постройката беше изградена от дървени трупи и стъкло. Покривът беше силно наклонен. Издадените напред трупи образуваха предната тераса, която сякаш висеше във въздуха, без видима опора. Тя осигуряваше великолепна гледка към Гетлинбург, сгушен някъде далеч долу в низината.

Хейли отключи входната врата и Фейт веднага се втурна вътре, а тя се наведе да вдигне оставения на стълбите вечерен вестник.

— Прекрасно! — гласът беше нисък, интимен и развълнуван.

Хейли се стегна и се извърна, за да се изправи с лице към Тайлър. Той не се наслаждаваше на гледката, нито разглеждаше къщата. Беше се загледал в нея.

— Благодаря — отвърна му с едва прикрит гняв.

— Много си ми ядосана, нали?

— Отвратена е по-подходящата дума.

— Защо?

— Защото никога не съм предполагала, че дори мъж като вас е способен да използва собствената си дъщеря като примамка.

Обидата постигна точно това, на което се бе надявала. Тя заличи наглото тържествуващо изражение върху мургавото лице и

момента го замени с гняв. Преди да има възможност да се защити или да я атакува на свой ред, Фейт извика настойчиво от вратата:

— Вие двамата няма ли да влезете?

— Веднага! — откликна Хейли с престорена веселост. — Чувствайте се като у дома си, мистър Скот. В хладилника има студени напитки за вас и Фейт.

— Аз предпочитам да дойда с теб — каза момичето. То вече бе надникнало в спалнята и веднага бе решило, че всичко изглежда много интересно.

— Добре. Така ще можеш да избереш какво да облека.

— Наистина ли?

Докато Хейли стигна до стаята, Фейт вече се ровеше из съдържанието на гардероба ѝ.

— Ето това — каза тя и измъкна една плажна рокля, на която още висеше етикет.

— О, не знам — поколеба се Хейли. Беше купила дрехата съвсем импулсивно още в началото на лятото, но още не я бе обличала. Не бе имала подходящ случай, а и роклята разкриваше прекалено много от тялото ѝ, за да се чувства удобно. Елън я бе молила да ѝ я подари, но Хейли бе отказала. Но защо — не можеше да си обясни. По някаква причина си мислеше, че самото наличие на такава дреха в гардероба ѝ ще ѝ помогне да преживее нещо вълнуващо в иначе скучния си монотонен живот.

— Много е красива — убеждаваше я Фейт.

Думата „шик“ беше много по-подходящо определение. Полата от дантела на дупки се диплеше богато до средата на прасеца. Горната част прилепваше плътно към тялото и тъй като се крепеше само с две тънки презрамки, не позволяваше носенето на сутиен.

— Ами...

— Хайде, Хейли, моля те, облечи я!

Страхувайки се да не нарани чувствата на Фейт, тя се предаде. Глупаво беше да не я облече изобщо. Сезонът вече беше към края си и ако не го направи сега, сигурно вече нямаше да има подобна възможност. Следващото лято вероятно нямаше да бъде на мода. Въпреки че беше толкова разголена и не позволяваше изобилие от бельо, тя нямаше за цел да впечатли мистър Скот, убеждаваше се

Хейли. Ако той все пак изтълкува погрешно мотивите ѝ, тя веднага щеше да му покаже колко много греши.

Докато Фейт не преставаше да бърби, Хейли се преоблече в банята до спалнята си. Роклята прилепваше по нея като втора кожа и подчертаваше стройната ѝ фигура. Отметна назад косите си и ги прикрепи с декоративни гребени.

Любопитството надделя над добрите маниери на детето и то предпазливо почука на вратата.

— Може ли да вляза?

— Разбира се — отвърна Хейли, заета с грима си. Очевидно Фейт изгаряше от желание да обсъди с някоя жена собствения си външен вид и отчаяно чувстваше липсата на майка си, с която би могла да поговори за тези неща.

Хейли я помоли да ѝ помогне в избора на подходящи за роклята сандали. След като се напръска с „Шанел“, напарфюмира и нея. Лицето на Фейт пламна от възторг и Хейли си помисли колко трогателно беше това, че един толкова дребен жест може да означава толкова много за нея.

В едно нещо беше сигурна — момичето обожаваше баща си. „Татко каза...“, „Татко мисли...“, „Татко е...“ бяха изразите, с които започваше почти всяко изречение. За Хейли беше очевидно, че Фейт благоговее пред него. Желанието ѝ да получи неговото одобрение беше затрогващо.

Когато се приготви, двете влязоха във всекидневната, където на оскъдната светлина на прозореца се очертаваше тъмният силует на Тайлър. Той ги чу и се обърна. Очите му се разшириха от неподправено възхищение, с което отдаваше дължимото на усилията на Хейли.

Тя потисна първоначалния порив да прикрие с ръце изобилието от плът, което плажната рокля не покриваше.

— Мисля, че сме готови — каза. Стеснението, което пролича в гласа ѝ, беше унизително. Приличаше на младо момиче, което отива на първата си среща.

— Домът ти е прекрасен — каза Тайлър. Очите ѝ обходиха стаята, сякаш я виждаха за първи път. Каменната камина заемаше една от стените, а панорамните прозорци — другата. Диванът и столовете бяха тапицирани в кремаво и върху тях бяха нахвърляни възглавнички

в подходящ цвят. Между, килимите се виждаше излъсканият дъбов паркет. Една врата с прозорче водеше към кухнята, а в най-отдалечения ъгъл беше подреден кътът за хранене.

— Щом намираш тази стая за хубава, трябва да видиш спалнята ѝ. Леглото ѝ е покрито с много мека покривка с цвят на праскова. И банята ѝ е страхотна! В нея има вана със същия цвят, както покривката. Трябва да я видиш, татко!

Сивите очи се втренчиха в лицето ѝ и Хейли сведе поглед.

— Може би ще я видя някой ден — каза той многозначително. — Къде каза, че искаш да вечеряме, Фейт?

Въпреки че говореше на дъщеря си, очите му не се откъсваха от лицето на жената.

— На едно много приятно място — започна с подкупващ глас Фейт. — Там предлагат пица и лазаня, а в задното помещение има електронни игри.

Това привлече вниманието на Тайлър и той се разсмя.

— Моето момиче е голяма почитателка на компютърните игри — обясни на Хейли.

— Като всички в днешно време — отвърна тя на усмивката.

— Имаш ли нещо против ресторант с електронни игри в задното помещение? — попита я с извинителен тон.

— Не, разбира се. Дори мога да опитам и аз.

— Страхотно! Да тръгваме. Умирам от глад — Фейт придружи думите си с драматичен жест и всички избухнаха в смях.

След като заключи вратата, двамата се спуснаха след детето по стълбите. Той обви ръка около раменете на младата жена и я притегли към себе си.

— Може би ще трябва да променя униформата на увеселителния парк. Тази вечер си възхитителна, Хейли.

Дъхът, който опари бузата и, беше топъл и уханен и нещо в гърлото ѝ се стегна. Нейното „благодаря“ прозвуча съвсем неестествено.

— Харесвам те с по-малко дрехи върху теб.

Безочливата забележка замени смуцението ѝ с гняв. Тя се отдръпна от него.

— Не можете да ми говорите по този начин — горещо се възпротиви.

Той се усмихна широко и белите зъби заблестяха в тъмнината.

— Разбира се, че мога. Нали не си забравила, че ще ти бъда любовник?

Хейли се опита да протестира, но той я прекъсна:

— Спести ми всичките си аргументи за по-късно, когато ще мога да ти докажа правотата си. Точно сега Фейт ни очаква.

Опита се да отмести ръката, която отново беше обхванала раменете ѝ, но когато пристигнаха до колата, тя все още беше там. Не бе успяла да се измъкне от прегръдката му.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ресторантът, избран от Фейт, напълно отговаряше на очакванията на Тайлър — беше шумен и претъпкан. Бакшишът от пет долара изчезна в ръцете на управителя, който съкрати чакането им и ги поведе към едно сепаре близо до прозорците с изглед към оживената улица, далеч от жужащия шум на задното помещение. Веднага след като си поръча, Фейт отиде да провери залата за електронни игри и се върна с информацията, че те са най-интересните в целия свят.

Салатата имаше прекалено много сос и марулята беше доста поуехнала, но лазанята беше великолепна. Бутилката „Шанти“, която Тайлър беше настоял да си разделят, беше ледена, възбуждаща и опасна, тъй като Хейли вече бе обзета от някакво въодушевление. Колкото и да не ѝ се искаше да признае, Тайлър Скот въздействаше на сетивата ѝ.

Не можеше да го обвини за маниерите и начина, по който водеше разговора. Той беше смайващо красив, което веднага беше забелязано от всички дами в заведението, както мрачно отбеляза Хейли. Беше свалил сакото и жилетката си поради горещината и стройната му фигура изглеждаше по-силна от всякога. Навитите до лактите му ръкави на ризата разкриваха мускулести ръце, покрити с гъсти косъмчета. Платът на ризата се опъваше върху силните гърди и само леко загатваше за мускулите, които се криеха под него.

Фейт заговори с уста, пълна с лазаня:

— Бих желала да съм красива като теб, Хейли. Не мислиш ли, че е много красива, татко?

Хейли си спести срещата с преценяващите сиви очи, като отпи от виното си. Изкашля се в салфетката и задъхано си пое въздух. Когато вдигна просълзените си очи към него, срещна погледа му, в който танцуваха развеселени пламъчета.

— Много е красива!

Хейли попи сълзите в очите си.

— Не, Фейт, не съм красива. Сестра ми Елън е красавицата в моето семейство.

— Не, ти си толкова красива! Аз никога няма да стана такава, защото татко ме кара да нося тези глупави очила. Казва, че съм прекалено малка за контактни лещи — момичето хвърли към баща си обвинителен поглед. — А ти как мислиш, Хейли?

Младата жена се престори, че оглежда Фейт, въпреки че нямаше намерение да оспорва решението на баща ѝ.

— Мога да ти кажа какво направиха моите родители. Разрешиха ми да си сложа контактни лещи, когато ми махнаха скобите. Нещо като подарък.

Фейт се взираше към нея през омразните очила с широко отворените си очи.

— Ти си носила скоби?

— Не ги свалях от зъбите си цели три години — разсмя се Хейли.

— И очила също?

— Докато си сложих лещите. И сега понякога ги нося, когато чувствам очите си уморени.

— Но се обзалагам, че не си изглеждала така глупаво с тях, както аз.

— Въобще не изглеждаш глупаво. Мисля, че очилата ти стоят много шик. Знаеш ли колко знаменитости са носили очила? Джейн Фонда, Робърт Редфорд, Уорън Бийти...

— Ха! — изкикоти се Фейт и се зае да изпразни чинията си, докато премисляше думите на Хейли.

Жената погледна към Тайлър. Изражението му беше нежно и полуусмихнато. Вдигна чашата си и с поглед я подкани да направи същото. От устните му се отрони безмълвно „благодаря“ докато двете чаши се докосваха. Хейли не можеше да откъсне поглед от неговия, нито да помръдне ръката си, върху която усещаше горещия допир на неговата.

От вълнение гърлото ѝ се сви. Гореща вълна се надигна по врата и заля ушите ѝ. Палецът му продължаваше да гали нейния, тя усети през ръката си нещо като електрическа искра и потръпна от удоволствие.

— Сега мога ли да отида да поиграя?

От гласа на Фейт Хейли подскочи. Беше забравила за присъствието на всички наоколо, освен това на мъжа, чийто поглед не се откъсваше от нея. Може би би могла да устои на сивите му очи, но всеки негов допир я правеше безпомощна.

— Мога ли да бъда извинена и мога ли да отида да играя — поправи я Тайлър, като с усилие отклони поглед от Хейли и остави чашата си на масата.

Фейт въздъхна нетърпеливо:

— Мога ли да бъда извинена и да отида да играя? Моля?

— Можеш. Ето ти два долара. Развали ги на дребни и внимавай как ще ги изхарчиш — усмихна се Тайлър.

— Благодаря ти, татко. Ще гледам да се оправя с тях — обеща момичето, грабна парите, отпи последна глътка от колата си и се отдалечи от масата.

Хейли бе използвала това време, за да възстанови самообладанието си. Какво не беше наред с нея? Беше лудост да се вълнува заради мъж като Тайлър Скот. Той получаваше всичко, каквото поискаше, и го използваше, свикнал да се добира до него по свой собствен начин. Техниката му беше съвършена. Знаеше съвсем точно как да въздейства върху чувствата на една жена. Без съмнение често се бе възползвал от чара си, но на Хейли ѝ липсваше всякакъв опит за това как да му се противопостави.

Придаде си безразличен израз, седна сковано на стола, облиза устни и приглади косите си. От опит знаеше, че ако му подаде дори един пръст, той ще хване...

— Кафе?

— Да, моля — кратко отвърна тя.

Докато чакаха да им сервира кафето, тя се взираше в натовареното движение по улицата, но в действителност не виждаше нищо. Той не се опита да я въвлече в някакъв разговор, но тя чувстваше как очите му я докосват навсякъде и виждат всичко. Отново я обзе глупавото желание да се покрие с ръце.

— Сметана?

— Да, моля.

— Кажки колко — започна да налива сметана в чашата ѝ, докато тя не му даде знак да спре.

— Благодаря.

— Няма защо — отвърна ѝ с подигравателна любезност.

Тя отпиваше от кафето си и отбягваше да срещне погледа му. Той разсеяно разбъркваше своето.

— Не трябва да се държиш така, знаеш ли?

— Как? — пригответи се да се защитава тя.

— Толкова си напрегната, предпазлива и притеснена. Аз няма да разкъсам дрехите ти и да те изнася на масата. Или поне не първия път.

— Мистър Скот...

— Добре, добре. Съжалявам. Толкова си докачлива. Не можеш ли да се шегуваш?

— Просто не смятам, че това е забавно.

— В такъв случай ще се опитам да измисля нещо, което ще те развесели.

Тя сведе поглед засрамено. Внезапно се почувства много млада и много глупава.

— Обикновено имам чувство за хумор, но вие ме карате да чувствам необходимост да се защитавам и заради това... заради това, което се случи днес следобед, и...

— И?

— И заради всичко онова, което ми казахте.

Тъй като той не отговори, тя предпазливо вдигна очи. Тайлър я наблюдаваше мълчаливо.

— Когато искам нещо и съм решен да го имам, тръгвам към него с пълна пара. Извини ме, Хейли. Аз те желая. И ти го знаеш. Но малко понасилих нещата и не успях да схвана колко съм бил нетърпелив и колко груб може би ти изглеждам. Опитвам се да позабавя темпото и да ти дам възможност да си отдъхнеш.

В този момент и последната преградна стена падна. Мекият блясък в очите му, нежният му тон я обезоръжиха така, както не би могла да го направи дори най-грубата сила.

— Разкажи ми за себе си — тихо каза той. — За живота ти, преди да ме срещнеш. Спомена, че имаш сестра. Тя тук ли живее?

— Не, в Нешвил. Работи в една звукозаписна компания.

— И какво прави?

— Административна работа.

— И тя ли е напреднала в кариерата си колкото теб?

Хейли се засмя леко.

— Не искам да бъда нетактична, но трябва да кажа, че не е. Но тя има с какво да компенсира липсата на разум. Много е красива.

— Точно така каза и преди малко: „Елън е красавицата в семейството ми.“. Но аз поставям под въпрос тези думи. Ами родителите ти?

— Починаха. Израснах в Кноксвил. И двамата ми родители се разболяха малко след като завърших колежа и започнах работа в една телефонна компания. Живеех с тях, за да мога да ги гледам. Починаха само за един месец. Продадох къщата, намерих си работа в увеселителния парк и ето ме сега тук. Нищо вълнуващо.

— Но мен ме вълнува.

Блуждаещият ѝ поглед се върна към лицето му при тези сериозно и нежно произнесени думи. Блясъкът, който забеляза в сивите дълбини, само ги потвърждаваше.

— Но за да ти докажа, че не съм злодейт, за когото ме мислиш, аз ще ти разкажа за себе си повече, отколкото би искала да знаеш.

Той допи кафето си, махна на сервитьора да напълни отново чашите, хвърли поглед през рамо, за да се увери, че Фейт още играе на електронните игри, и продължи:

— В младостта си се ползвах с доста привилегии — елитно училище, Харвард. От мен се очакваше да сключа подходящ брак и аз направих точно това. Трудно би могло да се прецени кой кого направи по-нещастен. Между Моника и мен никога не е имало нещо повече от привързаност и взаимна поносимост. След година и половина се разведохме. Фейт беше единственото хубаво нещо в брака ни. Тъй като по онова време рядко се водеха спорове при кого да остане детето, то отиде да живее при Моника. Аз се захех да разширявам и без това огромното предприятие на баща ми. Когато Моника загина, ние двамата с Фейт, които се познавахме единствено от кратките седмични срещи, се озовахме заедно. И все още търсим път един към друг — той въздъхна тежко. — Така че вече знаеш всичко за живота и любовта на Тайлър Скот.

Хейли не можеше да изпитва съчувствие към човек, възползвал се през целия си живот от всички удобства, които биха могли да бъдат купени с пари, но въпреки това не бе успял да намери щастието си. Тя зададе първия въпрос, който ѝ дойде наум:

— Как изглеждаше Моника?

— Физически? Руса, красива.

Тя потисна надигащата се в нея ревност и продължи да пита:

— А беше ли добра майка?

— Не бих могъл да я критикувам, тъй като вземах много малко участие в отглеждането на Фейт. Беше точно толкова добра майка, колкото може да бъде една жена, играеща тенис и бридж и водеща активен светски живот. Мисля, че Фейт беше преценила поведението на майка си и беше неудовлетворена. Съмнявам се, че Моника някога е осъзнала комплексите за малоценност на дъщеря си или пък че се е опитвала да ѝ вдъхне увереност, както направи ти тази вечер, за което ти благодаря.

— Знам какво е да се чувстваш непривлекателна.

— От собствен опит ли говориш?

— Да. В сравнение с мен по време на пубертета, Фейт притежава грацията на примабалерина. Очила, скоби, червена коса, висока и мършава.

Тайлър облегна лакти на масата, наведе се към нея и ѝ прошепна поверително:

— Мис Аштън, наскоро случвало ли ви се е да се поглеждате в огледалото?

Въпросът и настойчивият тон, с който бе зададен, я объркаха. Преди да схване значението му, Фейт се върна от масата и възкликна:

— Играх на „Космически нашественици“ и на „Подводниците“. А сега ще дойдете ли да поиграете и вие? Моооля!

— Как бихме могли да откажем на такава покана? Хейли, ти играеш ли?

— Хайде, води ни — каза Хейли, като стана грациозно от стола, след което Фейт веднага я улови за ръката и я повлече към задното помещение.

През следващия половин час Тайлър напълни автоматите с монети от по 25 цента. Възрастните бяха разочаровани от това, че Фейт беше по-добра от тях във всяка игра, но всички се забавляваха, викаха и се смееха. Когато група момчета станаха прекалено груби и се изказаха хапливо за ушите на Фейт, Тайлър ги изгони навън и се опита да утеша дъщеря си с обещанието да ѝ купи сладолед.

— Хейли, ходила ли си в Сладоледения салон на влюбените във Вилидж? — запита той. — Там има страхотен сладолед с праскови. Той ми е любимият.

— Разбира се, че съм ходила. Но си имам навик. Не мога да заменя с нищо стъргания шоколад.

Те се закачаха весело, докато се движеха по тротоара, все още оживен от много туристи. Магазините за сувенири и антиквариатите бяха препълнени от купувачи. Деца и възрастни си похапваха бонбони, фъстъци и пиеха лимонада. За уморените пред един от най-големите сувенирни магазини бяха изнесени люлеещи се столове, на които клиентите можеха да поседнат и да се насладят на гледката и врявата.

Като архитектура Вилидж наподобяваше баварски град. Магазините бяха старинни и доста по-различни от останалите и в тях се продаваше всичко — от уотърфордски порцелан и сушен копър до уникални коледни подаръци.

По това време на вечерта сладкарницата беше доста препълнена, а и беше необходимо доста време, за да се направи избор от разнообразното меню. Тайлър, Хейли и Фейт бяха принудени да се наредят на опашката. Обикновено Хейли изпитваше задоволство от сладоледения салон, чиито стени бяха облепени с червени тапети и по тях висяха множество реклами на „Кока-Кола“, ала тази вечер беше в агония, която беше едновременно ужасяваща и прекрасна.

Откакто бяха напуснали ресторанта, Тайлър бе държал собственически ръката си на врата ѝ. Докосването му беше леко, пръстите му я галеха нежно и тя не се съмняваше, че той бе усетил топлината, която се разливаше из тялото ѝ.

Сега, докато стояха на опашката и той обсъждаше предимствата на обикновения ванилов сладолед с Фейт, ръката му се бе плъзнала по голата кожа на гърба ѝ. Показалецът му разсеяно се движеше от единия край на украсеното с дантела деколте до другия. Усетила вече познатата слабост в коленете си, тя потърси опора в силното му високо тяло.

Пръстите му се обвиха около шията ѝ, палецът повдигна главата ѝ и той се наведе над нея.

— А ти какво мислиш?

Тя изобщо не можеше да мисли. Всичките ѝ мисли се въртяха около него — около това колко мъжествен изглеждаше, колко би

желала да може да зарови пръсти в косата му, как веждите му се смръщваха и колко ѝ се искаше да ги успокои с длан. Издълженият му нос и красиво извитата уста напомняха за гръцка скулптура.

Когато го погледна, тя изобщо не си даваше сметка колко уязвима и женствена изглежда. Вентилаторите на тавана се движеха лениво и развяваха къдриците, паднали върху бузите и челото ѝ. Гърлото ѝ беше свито, пулсът ѝ биеше ускорено. Зелените ѝ очи бяха изпълнени с непреднамерена прелъстителна молба.

Без да чуе въпроса му, тя каза:

— Аз ще се придържам към моя настърган шоколад.

Очите му се сведоха към разтворените ѝ устни.

— Мога ли да го опитам?

Но нямаше предвид шоколада и двамата бяха наясно с това. Разговорът, без да се брой цялата ситуация, се изплъзваше от контрол. Хейли знаеше, че плува във водовъртеж от желание и щеше да потъне в него, ако не успееше да се спаси сега. Отдръпна се от придържащата я ръка.

— Ще ми разрешите ли да го опитам?

Фейт сметна това, че Хейли бе поправила баща ѝ, точно както по-рано той беше поправил нея, за много забавно и се разсмя.

— Фейт, момичето ми, време е да се прибираш, за да спиш — каза Тайлър, докато ги придружаваше към паркирания линкълн. Фейт седна на задната седалка, без никой да ѝ бе казал, приемайки за естествено, че Хейли трябва да е отпред.

— Ще те откарам до Гленстоун. Там ще помолиш Хари да те отведе до стаята ти, а аз ще закарам Хейли до дома ѝ.

— Мога ли... Ще ми разрешиш ли най-последно малко да поплувам?

— Не, освен ако не съм наоколо, за да те наблюдавам. Впрочем басейнът затваря в десет. Но можем да отидем утре, ако си заспала, когато се прибера.

— Става — примири се Фейт. Когато Хейли се обърна да я погледне, тя прикриваше една дълга прозявка. Тайлър беше забелязал това в огледалото за обратно виждане и двамата се усмигнаха.

Управителят на хотела обеща да придружи момичето до апартамента на мистър Скот. Фейт изпрати на Хейли въздушна

целувка, докато двамата минаваха пред огромното стъкло на фасадната страна на хотела. Хейли ѝ отвърна.

— Не искаше да признае, че ѝ се спи до последно — отбеляза Тайлър, докато включваше двигателя и се насочваше към улицата.

— Това е съвсем типично за децата.

— Всичко ли знаеш за децата, Хейли?

— Не. Наблюденията ми се базират единствено на собственото ми детство.

— Трябва да призная, че нищо не ми се струва по-трудно от ролята на родител. Това ме обърква.

— В какъв смисъл? — бавно запита тя.

Никога не би му казала, че дъщеря му не е уверена в неговата обич. Мъж, притежаващ гордостта на Тайлър Скот, не би понесъл подобно изявление. Най-добре беше да го остави да говори и неусетно да го насочи към области, в които му липсваше всякакъв опит и разбиране.

Той се засмя на въпроса ѝ.

— Във всички възможни. Не мисля, че съм разбирал цялата сложност на женското мислене, докато не ми се наложи да се оправям с единадесетгодишно момиченце.

— Фейт упорито се опитва да се помири със себе си. Момичетата на нейната възраст не се харесват особено. Иска да бъде жена, но самата идея за това я ужасява. Тялото ѝ се променя много по-бързо, отколкото психиката.

— И затова, когато я ужили пчела по гърдите, от прекален срам не посмя да каже на баща си.

Хейли се усмихна нежно:

— Да. Тя е крайно чувствителна и показва само малка част от онова, което я вълнува. Но повече от всичко друго тя желае да се гордее с нея.

Той извърна глава към младата жена:

— Но аз се гордея с нея.

Хейли понечи да го запита дали беше казвал това на дъщеря си, но реши, че не е нейна работа да се бърка. Вместо това каза:

— Тя е чудесно момиче и по всичко личи, че ще стане красива млада жена.

Той отново се засмя:

— И тя те намира за красива. Откакто ѝ помогна вчера, непрекъснато чувам само: „Хейли това...“, „Хейли онова...“

— Аз също слушам само за вас — разсмях тя на свой ред.

— О, не! — изстена той. — Казала ли ти е за някой от лошите ми навици?

— Например?

— Например за грубия език, с който си служи на игрището за голф.

— Колко пъти сте играли голф с Фейт?

Тайлър спря колата на алеята пред дома ѝ и ѝ се усмихна.

— Разбирам накъде биеш. Фейт не знае за този ми отворителен навик. Може би ще успее да скрия и останалите от нея.

— Кои останали?

— Не, не. Винаги разкривам лошите си навици един по един.

Тихият им смях изпълни колата, но беше веднага прекъснат от ярка светкавица, последвана от силен гръм. Почти в същия миг върху покрива затропаха дъждовни капки.

— Оу! — възкликна Тайлър. — Значи това означаваха горещината и влагата.

— Предполагам — измърмори Хейли.

Внезапно атмосферата в колата се наелектризира като бурята отвън. Въздухът стана прекалено тежък за дишане. Моментните светкавици само подсилваха тъмнината, както всеки лек шум в колата се подсилваше от тишината, следваща всеки гръм.

Сърцето на Хейли биеше ускорено от близостта на мъжа, седящ само на една педя разстояние от нея. Инстинктивно долавяше, че той се чувства по същия начин. Усещането ставаше все по-силно и ги обвиваше плътно като одеяло.

— Благодаря ви за приятната вечер — забързано каза Хейли и хвана дръжката на вратата.

Ръката му се стрелна по велурената тапицерия на седалката и бързо улови китката ѝ.

— Винаги изпращам дамата до вратата на къщата ѝ, мис Аштън. Особено по време на буря. Стой така.

Той излезе през своята врата и застана до нейната, преди тя да осмисли обстановката и да се подготви за отбрана. Водена от

уверената му ръка, тя подаде глава под дъжда, излезе от колата и изтича към защитата на навеса.

— Ключът ми... — ровеше из съдържанието на чантата си, напразно опитвайки се да го намери. Когато най-последно непохватните ѝ пръсти се увиха около него, тя се обърна към Тайлър:

— Лека нощ!

Ала се бе надявала прекалено много, очаквайки да успее да се измъкне бързо. Преди да пхне ключа в ключалката, Тайлър вече бе притиснал гърба ѝ към стената, отрязвайки пътя ѝ за бягство, като положи двете си ръце от страни на главата ѝ.

Тя се бе задъхала от бягането и близостта му, но си наложи да придаде твърдост на гласа си:

— Мистър Скот, това вече ни се случи днес и на мен започва да ми омръзва. Тогава ви казах, а и сега ще повторя...

— Замълчи!

И без да спори повече, той покри устните ѝ със своите. Дори малкото задръжки, които бе имал в офиса си и през целия ден, сега вече не съществуваха. У него не беше останало нито съмнение, нито колебание, нито търпение.

Устата му се разтвори и за нея бе невъзможно да остане пасивна. Всяка клетка от тялото ѝ сякаш оживяваше. Заля я странно, непознато вълнение, когато ръцете му обвиха раменете ѝ и тя успя да вдъхне аромата на тялото му. Галещите длани се плъзнаха нагоре, обхванаха лицето ѝ и нежната им настойчивост я накара да остане неподвижна.

— Не се опитвай да спреш нищо, Хейли — прошепна той.

Чувствайки, че е неспособна да продума, но изпълнена с копнеж да участва в играта, тя разтвори устни и пое топлината на неговите.

Допирът на езика му възпламени всичко у нея. Той навлизаше дълбоко в устата ѝ, докато накрая тя стисна устни около него, предаде се и го остави да спечели.

Тайлър изстена и откъсна устни само за да ги плъзне към ухото ѝ. Косите ѝ се спуснаха по раменете, когато опитните му пръсти ги освободиха от придържащите ги гребени.

— Хейли, Хейли! — настойчиво шептеше. — Ти все още си мислиш, че си непривлекателната мършава тийнейджърка, нали? Не виждаш ли колко привлекателна жена си?

— Тайлър... Мистър Скот...

— Тайлър.

— Тайлър, моля те... Не искам да правиш това.

— О, да! Искаш.

Да, тя искаше. Устните му обсипваха с целувки шията ѝ. Обзета от моментна слабост, тя обви ръце около врата му, търсейки опора. Поддавайки се на порива, който я бе обхванал още първия път, когато го беше видяла, Хейли зарови пръсти в гъстите коси, посипани със сребро около слепоочията му.

Не можеше да си припомни в кой точно момент той бе смъкнал презрамките на роклята ѝ, но никога нямаше за забрави мига, когато пръстите му се плъзнаха по кожата на гърдите ѝ.

— Знаех си, че точно това ще бъде усещането. Нежен сатен! Ако фантазиите се осъществяваха, досега вече щях да съм те любил стотици пъти, Хейли. Щях да съм те любил по всеки начин, по който един мъж може да люби една жена, и да съм открил още много други.

Любовните думи, които ѝ шептеше, ѝ звучаха странно, когато се опитваше да ги отнесе към себе си. Ами ако те бяха просто онова, което всяка жена би желала да чуе? Ако ги беше научил от прекалена употреба? Какво, ако утре бъдат забравени и останали без значение? Но в момента ѝ се струваха малко налудничави, но много, много вълнуващи. Бяха ли те наистина отправени към нея? Към същата Хейли Аштън, която беше известна като добра приятелка, компетентна колежка, но никога любовница?

Устните му се откъснаха от вдлъбнатината върху рамото ѝ, за да се върнат върху устата ѝ в жадна целувка.

Ръцете му обхванаха дланите ѝ и ги придвижиха надолу към кръста му. Освободена от всякаква стеснителност, тя се притисна към него, изпълнена с копнеж да усети всеки мускул, очертаващ се под тънкия плат на ризата. Дъждът, намокрил лицето му, бе засилил аромата на афършейва му и той, заедно с миризмата на силното тяло, я опияняваше.

— Хейли?

— Хммм?

Отново вдигна едната ѝ ръка. Извъръцайки се, долепи устни до топлата ѝ длан.

— Тайлър! — задъха се тя, усетила езика му върху пламналата кожа.

— Хейли, нека не спираме да се докосваме!

Тя не успя да осъзнае значението на думите, преди той да сложи ръцете ѝ между копчетата на ризата върху топлата си, покрита с гъсти косми гръд. Усещането за този допир върху пръстите ѝ прогони и последната трезва мисъл. Не усети кога бе разкопчал и без това смъкнатото надолу боди и нежно бе започнал да гали гърдите ѝ, преди да бе станало прекалено късно.

Протестът, който се оформи в съзнанието ѝ, се изпари моментално и се отрони от устните ѝ като дълбока въздишка, на която ръцете му веднага откликнаха. Презрамките, смъкнати от раменете ѝ, се спуснаха още надолу и финия, предпазващ я плат бе отметнат от нетърпеливите му пръсти.

Хейли се озова в топлата защита на ръцете му.

Той се наслаждаваше на стройните нежни форми на тялото ѝ, преди да притисне палци към втвърдените зърна, очаквайки реакцията ѝ. И не остана разочарован.

— О, не! — обзета от желание, за което никога не бе предполагала, че съществува извън фантазиите, тя скри глава между рамото и гърдите му.

— Хейли, мила, погледни ме.

— Не! — отвърна тя, знаейки, че ако го погледне в този момент, ще бъде изгубена. Той би могъл... Той вече я бе прелъстил.

— Погледни ме, моля те!

Тя вдигна очи, изпълнени със сълзи и с някакво чувство, което не би могла да назове, и го погледна.

— Никога не ми казвай, че не си красива. Чуваш ли?

Хейли успя само да кимне, защото той продължаваше да я гали така интимно, както никой друг не го бе правил досега.

— Целуни ме — каза той.

Без да се колебае, тя притисна устни към неговите. Езикът му бързо се стрелна в устата ѝ, а дланите му отново обхванаха гърдите ѝ.

— Боже мой! — изстена Тайлър и се отдръпна от нея. С нежност, с каквато обикновено човек се отнася към дете, той вдигна обратно презрамките и закопча роклята ѝ. — Ако не си тръгна веднага, няма да мога да спазя обещанието си да не насилвам нещата. Но ти си толкова сладка! Лека нощ, любов моя! — и като я целуна нежно още веднъж, изчезна в дъжда.

Хейли влезе вътре и се приготви да си ляга като в някакъв сън. Той не бе имал намерение да я използва. Харесваше я заради самата нея, а не заради онова, което би могла да направи за него в сексуален или в какъвто и да било друг план. Ако бе имал намерение да се възползва от нея, не би си тръгнал тази вечер.

Той бе обещал да я прелъсти, но това щеше да бъде преднамерено прелъстяване, изпълнено с чувственост, нежност и дори... с любов! Любов? Мисълта я накара да потръпне. Беше я нарекъл „любов моя“, но дали това означаваше за него нещо? От собствен горчив опит знаеше, че хората често използват подобни ласкателства, когато искат да постигнат нещо.

Но Тайлър, същият Тайлър, който я беше целувал с толкова нежност и страст, не можеше да е толкова жесток.

ПЕТА ГЛАВА

— Отдел за отношенията с посетителите. Мис Аштън е на телефона — съобщи Хейли в слушалката.

Бе пристигнала в увеселителния парк само преди половин час, но бюрото ѝ вече бе отрупано с кореспонденция и съобщения. Продължаваха да прииждат посетители, но тя бе забелязала, че през последните две седмици бяха настъпили някои демографски промени. Тъй като учебната година вече беше започнала, гостите, които посещаваха парка, бяха значително по-възрастни.

— Добро утро, мис Аштън. Познайте кой се обажда.

Не беше необходимо да се опитва. Този глас бе изпълвал сънищата ѝ през цялата спокойна нощ. От колко време не беше спала така непробудно? А сутринта се бе събудила, поруменяла от спомените за предишната вечер.

— Да не би да сте онзи радиослушател, който се отказа от спечелената награда?

— Не.

— По дяволите! Нямам късмет. Може би сте човекът, който се опитва да ме убеди, че ще изпере завесите и килимите ми на по-ниска цена?

— Отново не позна.

— Знам, че не сте приятелят ми. Той...

— Какъв приятел? — гласът от другия край на жицата изгуби веселите си нотки и неочаквано стана суров.

Хейли се разсмя:

— Само проверявах дали ме слушаш.

— Добро утро — повтори той. Тонът му отново се промени. Този път беше приглушен и интимен.

— Добро утро — прошепна в отговор тя.

Той се изкашля.

— В парка всичко наред ли е? Преди малко разговарях с Хърмън и той като че ли ме увери, че е така.

— Да. Наред е, доколкото може да бъде две седмици преди края на сезона. Неколцина гости се оплакаха, че някои атракции са вече затворени. Обясних им, че част от служителите ни са студенти, което налага през септември да процедираме така. Не успях да ги убедя, но нали все от нещо трябва да се оплакват!

— Справяте се чудесно, мис Аштън.

— Благодаря ви, сър.

— Ще ти липсвам ли, като замина?

Сърцето ѝ се сви и тя стисна силно слушалката в ръка.

— Заминаваш? — запита с внезапно изтънял глас.

— Боя се, че да. Налага се да се върна в Атланта за няколко дни. Много бързам, но реших да ти се обадя, преди да тръгна. Трябва да хвана самолета в Кноксвил и ако се забавя още, сигурно ще го изпусна.

— Разбирам — чувстваше се така, сякаш някой я бе полял със студена вода. Настроението ѝ спадаше с всяка изминала секунда. Трябваше да предвидиш това, Хейли...

— Оставям Фейт на грижите на една от управителките на хотела. Предполагам, че ще се справят добре, но тъй като жената не може да шофира, чудех се дали не би могла да правиш компания на дъщеря ми и да я разведеш из града. Ще ми направиш голяма услуга.

Струваше ѝ се, че и сърцето ѝ и времето са спрели. Взираше се в календара срещу бюрото си, докато буквите и цифрите се замъглиха.

— Хейли, там ли си?

— Да — отвърна тя с учудващо спокойствие. Хладната, отговорна, компетентна Хейли! Нищо не бе в състояние да я извади от равновесие. На нея можеше да се разчита във всяка ситуация. — Да, тук съм.

Приемайки отговора ѝ като съгласие, той продължи:

— Благодаря ти, Хейли. Знаех, че няма да имаш нищо против. Вие двете се разбирате много добре. Можеш да ѝ бъдеш от голяма полза.

Всяка дума се забиваше като нож в сърцето ѝ. Тя искаше да се разбира добре с Тайлър. Искаше да бъде от полза за него. Той дори не я бе попитал дали е спала добре. Не ѝ бе казал, че му е било ужасно трудно да я остави снощи. Просто се беше осведомил за увеселителния си парк и сега я молеше да влезе в ролята на бавачка на дъщеря му. Проклет да е!

— Сигурно ще бъда много заета, но ще видя какво мога да направя. Има ли нещо друго? — запита делово. — Не бих искала да изпуснеш самолета си, а и аз имам много работа.

— Хейли? — тя вече познаваше този оттенък в тона му. Два пъти той я бе докарал почти до лудост, ала сега разбираше, че това е била просто една преструвка.

— Очакват ме на другия телефон, мистър Скот. Дочуване — затръшна слушалката върху телефона и извика: — И дано да гориш в ада!

Струваше й се, че стените я задушават. Ако не излезеше веднага навън, щеше да полудее. Бързо прекоси кабинета си.

— Отивам да проверя нещо отвън, Шърлин. Моля, приемай съобщенията за мен.

Хейли тръгна бързо по алеите на парка, без да знае накъде да върви, но чувствайки, че трябва да продължава да се движи.

Как бе могла да постъпи така глупаво и да не забележи това веднага? Та то е било тук през цялото време, но тя просто не е гледала в правилната посока. Трябваше да се досети. Човек с репутацията на Тайлър Скот в света на бизнеса никога не би се забъркал в нещо с някоя секретарка или служителка.

Онова, което му е било нужно през цялото време, е било бавачка за дъщеря му, за която той беше прекалено зает и прекалено себичен, за да се грижи сам. И още при първите признаци за готовността й да отстъпи пред настойчивото му ухажване, той й бе отредил именно тази роля.

— Извинете — измърмори, минавайки покрай двойка съпрузи, които разглеждаха картата на парка.

— Кажете, мис — спря я мъжът, — вие тук ли работите? Къде се намира Къщата на духовете? Не е отбелязано на картата.

Разбира се, че е отбелязана на картата, идиот такъв! Искаше й се да извика, но вместо това заговори търпеливо и любезно:

— Разбира се, сър. Ето я — тя посочи с пръст върху цветната, лесна за разчитане карта, върху която бяха нанесени атракциите. — Вървете покрай кукления театър. Не е възможно да я пропуснете.

— А, добре — отвърна мъжът и поведе съпругата си по алеята.

— Няма защо — измърмори Хейли под носа си. Грубостта на някои хора не преставаше да я учудва. А тази мисъл я върна назад към

мрачните размишления върху характера на Тайлър Скот.

Ако беше дошъл като при нормално човешко същество и ѝ бе обяснил колко много дъщеря му е привързана към нея, да ѝ обясни емоционалните проблеми на момичето след смъртта на майка му, тя сигурно щеше да изпита съчувствие. И може би сама щеше да предложи да се среща често с Фейт. В края на краищата нямаше какво да прави през свободното си време, а и момичето ѝ харесваше.

Но той не бе направил нищо подобно.

Той бе погъделичкал женската ѝ суета, беше злоупотребил с инстинктивната необходимост на всяка жена да се чувства привлекателна и... обичана. Беше я обсипал с комплименти, изпод които тя веднага трябваше да прозре истината. Никога не бе била красива. Защо така отчаяно копнееше да повярва в думите на Тайлър? Ако тялото ѝ беше в състояние да докара един мъж до лудост, нали щеше да го забележи по-рано? Беше се държала като глупачка.

Утринният въздух беше все още остър и студен, но страните ѝ пламнаха от спомена за това как безсрамно бе откликвала на ласките, ласкателствата и целувките му. Как ли се е наслаждавал тайно на бързата си победа! Снощи той не я бе оставил заради уважението, което изпитваше към нея, както наивно си бе въобразила. Беше си тръгнал, защото бе разбрал, че тя вече е като глина в ръцете му, готова да прави всякакви услуги.

По дяволите услугите, които бих ви направила, мистър Скот!

Тъй като изобщо не обръщаше внимание накъде вървеше, тя внезапно осъзна, че се е озовала близо да Сайдуиндър. Точно тук, почти на същото място, за първи път бе срещнала сивите стоманени очи. Очите, които можеха да я накарат да се държи по толкова нехарактерен за нея начин, че тя едва се познаваше.

Припомни си мига, в който го бе видяла за първи път, и разбра, че вълнението, което се бе надигнало в нея тогава, беше само наполовина гняв. Останалото беше горчиво отчаяние. Бе започнала да го харесва. Намираше се опасно близо до момента, в който щеше да го обикне. „Защо, Тайлър? — питаше тя образа, заседнал болезнено в съзнанието ѝ. — Защо не можеш да ме обичаш заради самата мен? Защо искаш само да ме използваш?“

Усещаше отчаянието и примирението като тежък товар върху раменете си, когато се запъти обратно към офиса. Изобщо не забеляза,

че дърветата се бяха позлатили и леките листа бяха започнали да капят по земята. Не забеляза, че есенните багри странно ѝ подхождат.

Жените извъръщаха завистливи погледи след стройната ѝ фигура, златистата коса и блясъка на зелените, пълни със сълзи очи. Но тя не ги виждаше. Не виждаше също и как мъжете се заглеждаха в грациозната походка, в естественото, плавно движение на бедрата и в дългите ѝ стройни крака и стегнатия ѝ бюст. Беше сляпа за одобрителните им погледи, както винаги. В своето огледало тя се виждаше такава, каквато бе била в ранната си младост — съвсем обикновена, непривлекателна и нежелана.

Но тя не беше единствената жертва на заминаването на Тайлър. Същия следобед ѝ се обади Фейт.

— Татко каза, че мога да ти се обадя, ако имам някакъв проблем, като ме предупреди да не те безпокоя много. Притеснявам ли те?

Самотата в нежния глас трогна Хейли. Не можеше да изкара яда си към бащата върху детето.

— Не, разбира се. А имаш ли някакъв проблем?

— Ами нещо толкова — последва кратка пауза и Хейли си помисли за момент, че момичето усилено търси някаква причина, за да обясни обаждането си. — Смяташ ли, че трябва да накъдря косата си? Нали разбираш, нещо в стил Стиви Никс?

Хейли стисна устни, за да не се разсмее.

— Мисля, че бихме могли да обсъдим това по време на вечеря.

— Наистина ли, Хейли? Хей, ще бъде чудесно! — предишното униние веднага бе заменено от ентузиазъм.

— Защо да не отидем да хапнем в Пиджън Фордж?

— Добре! Какво ще облечем? — гласът на Фейт придоби интонацията на възрастна жена и Хейли се запита дали момичето не имитираше покойната си майка.

— Ще се облечем в избелели дънки и тениски. Нека да отидем някъде, където ще ни предложат салата в изобилие и ще можем да си поръчаме по два десерта.

Фейт се разсмя.

— Тогава и двете ще надобелеем и когато татко се върне, няма да може да ни познае.

Хейли си помисли, че Тайлър със сигурност няма да може да познае нея. Тя нямаше да бъде съпричастна и нетърпелива като

предишната вечер, доказвайки, ако не с думи, то поне с държането си, че изпитва трепетно вълнение от допира и целувките му.

— Ще дойда да те взема в седем. Тази вечер ще приключа порано. Кажи на управителя на хотела...

— Хари.

— Добре, кажи на Хари, че ще те върна обратно в десет.

— Добре, доскоро — точно преди да затвори, Фейт добави: — татко каза, че сигурно ще измислиш нещо, за да прекарваме поинтересно времето си.

Така, помисли си Хейли, докато се отпускате отново в стола, значи той беше предвидил, че тя ще изпълни желанието му. Знаел е, че без уговорки ще му направи тази услуга.

Когато отиде да вземе Фейт от хотела, вече се беше успокоила. Вечерта мина много весело, като поиграха на миниатюрен голф след обилна вечеря.

Двете прекараха заедно всички останали вечери. Хейли изпитваше удоволствие от компанията на момичето, което бе започнало да ѝ разкрива някои от съкровенията си тайни. Изслушваше го и осъзнаваше инстинктивно, че до този момент никой не бе засвидетелствал толкова внимание на това дете. След като веднъж бе откряла вратата към душата си, Фейт беше неудържима.

Единственото, което смущаваше Хейли, беше постоянното връщане на разговорите към Тайлър. За Фейт той беше образец за идеален мъж — и физически, и интелектуално, и морално. Заради момичето тя се преструваше, че споделя нейното възхищение.

Беше чувала думата „татко“ толкова често по време на постоянните им срещи, че когато чу Фейт да я извиква високо от водата на плувния басейн „Гленстоун Лодж“, в първия момент не осъзна, че той действително е там, че е застанал пред нея и я наблюдава, изтегната върху един от шезлонгите.

Очите ѝ се отместиха от страницата на книгата към неговите с решителността на нощна пеперуда, полетяла към пламъка. В един безкраен, секващ дъха миг, те се взираха един в друг, преди той да се обърне към Фейт:

— Коя е тази грациозна русалка, която плува там?

— О, татко! — възкликна Фейт. — Гледай! Виж ме!

Тя се гмурна под повърхността на водата и над нея останаха само краката ѝ. Те стърчаха нагоре като пилони, докато се подпираше на дъното с ръце. Когато отново се подаде над водата, която стигаше до кръста ѝ, Фейт засия от комплиментите на баща си, а той се усмихна широко и изръкопляска.

— Виждам, че си се упражнявала — докато Фейт плуваше към тях, той се обърна към Хейли. — А ти откога се излежаваш тук в този оскъден бански и предлагаш на зяпачите гледка, която иначе могат да видят само в сънищата си?

Тя не искаше той да я дразни с остроумните си забележки, не искаше да изглежда толкова мъжествен и достатъчно сексапиден, за да завърти главата на всяка жена, която случайно минаваше покрай тях. Когато я гледаше по този начин и ѝ говореше с този нежен, нисък, прелъстителен глас, изобщо не беше в състояние да мисли. И само с върховни усилия на волята успя да си припомни защо го презира.

Преди отново да се е направила на глупачка, тя се поизправи, спусна крака отстрани на шезлонга и запита:

— Как мина пътуването?

— Досадни делови срещи — отвърна той, като подръпваше опашчиците на Фейт и игриво изстискваше водата от тях.

Хейли пусна книгата в голямата плажна чанта, изправи се и облече халата си.

— Къде отиваш, Хейли? — запита Фейт. От брадичката ѝ върху слабите гърди се стичаше вода. Устните ѝ бяха леко посинели и тя трепереше. Очите ѝ изглеждаха късогледни без очилата.

— Най-добре е да си тръгвам.

— Но нали щяхме...

— Какви бяха плановете ви? — Тайлър адресира въпроса повече към дъщеря си, отколкото към младата жена.

— Хейли донесе дрехите си тук и след плуването щяхме да отидем на вечеря.

— Това ми звучи добре — сърдечно отвърна Тайлър. — Бихте ли ме почакали, докато набързо и аз се потопя?

— Разбира се! — съгласи се Фейт и веднага се обърна колебливо към Хейли: — Имаш ли нещо против?

Ако откажеше да го изчака или да отиде на вечеря, щеше да ѝ се наложи да дава обяснения на момичето. Тъй като в момента не можеше

да направи нищо друго, само кимна в знак на съгласие.

— Разбира се, чудесно.

Тайлър я гледаше изпитателно, но веднага се обърна и щипна дъщеря си по брадичката.

— Веднага се връщам.

И наистина се върна след няколко минути, влезе през страничната врата и се отправи към басейна със самоувереността и грацията на езически бог, при това почти толкова гол.

Банските му бяха черни с бели ивици и прилепваха към ханша му така плътно, че Хейли не можеше да откъсне поглед от тях, въпреки че знаеше, че трябва да се извърне. Опита се да го стори, но се оказа безпомощна. Той имаше физиката на мъже на половината от неговите години, а зрелостта му само подсилваше мъжествеността му. Изглеждаше изпълнен със сила, но грациозен, докато плуваше в басейна, едва разплисквайки повърхността на водата.

Тайлър и Фейт си играеха и се пръскаха в огромния басейн. Хейли се беше усамотила в един малък басейн с постоянно течаща вода в единия ъгъл на огромната зала. Отпусна се сред топлите бълбукащи струи и затвори очи. В съзнанието ѝ моментално изникна образът на Тайлър. Знаеше какво е усещането от допира до тъмната гъста коса. Но какво ли означаваше да докосне тъмната черта, която се спускаше от корема надолу и изчезваше под банските му?

— Бих желал да съм в главата ти, за да мога да прочета мислите, предизвикали това изражение.

Очите ѝ се отвориха мигновено и тя с неудобство забеляза, че той стои в басейна до нея. Шумът от течащата вода бе погълнал приближаването му. Той се отпусна до нея и прошепна:

— Всъщност бих желал да се намирам в теб.

Тя опита да се изправи и едва не загуби равновесие от силната водна струя.

— Не ми говори така! — изсъска.

Той се усмихна лениво.

— Защо?

— Защо?! Защото сме на обществено място, затова!

— Но тук сме съвсем сами.

Тя се огледа отчаяно и забеляза, че Тайлър е прав. Къде бяха отишли всички?

— Дъщеря ти е тук.
— Тя си играе под душа и не може да ни чуе.
— Все пак ти... О! Какво е това?
— Ръката ми.
Дързостта му я шокира.
— Тайлър...

Името му прозвуча по-скоро като нежна ласка, а не като суров упрек, както би желала. Къде бе останало хладното презрение, с което бе имала намерение да се отнася към него? Преднамерената ѝ студенина? Пренебрежителните погледи? Само за броени минути след завръщането му тя отново бе зависима от благоволението му — объркана и останала без дъх.

— Тайлър, моля те, недей!

— Защо? — запита той, долепил устни до ъгълчето на устата ѝ.

— Защото... Защото... — отчаяно търсеше в съзнанието си някаква разумна причина, но не намираше такава. Беше толкова приятно, когато ръката му галеше нежно гърба ѝ. Пръстите му се движеха безсрамно по гладката влажна кожа. Отново затвори очи и отпусна глава назад. Ала тъй като не желаше да признае поражението си, продължаваше да му признава правото за подобна свобода. — Защото не трябва.

— Ти също можеш да докосваш всяка част от тялото ми.

Заинтригувалата я тъмна линия по корема му отново се върна в съзнанието ѝ. Ресниците ѝ се повдигнаха и тя се втренчи в лицето му.

— Пусни ме — изтръгвайки се от настойчивите ръце, Хейли успя да се изправи и тръгна към тесните стълби на басейна. — И отсега нататък дръж ръцете си далеч от мен.

Обърна се и махна към Фейт от другата страна на залата.

— Хайде да отидем да се преоблечем за вечеря.

Момичето излезе от водата. Хейли го уви с голяма хавлиена кърпа и го поведе към апартамента на Тайлър. От всекидневната се влизаше в две спални и по-малката се използваше от Фейт.

Малката пожела първо да си вземе душ и Хейли започна да плакне банските костюми на мивката, когато на вратата се почука. Като изруга тихо, обви голото си тяло с хавлия и отиде да отвори.

— Да?

— Дойдох да взема сапун.

— Сапун?

— Да, нали знаеш — онова нещо, което се разтваря във водата и прави балончета.

Тя не обърна внимание на опита му да се пошегува.

— А къде е твоят?

— Ако знаех, щях ли да идвам за друг?

Хейли се върна в банята, където Фейт фалшиво тананикаше някаква популярна рок мелодия под душа. Взе един неизползван сапун с рекламата на хотела и откряна леко вратата, за да му го подаде.

Движението беше по-бързо от светлината. Китката ѝ бе сграбчена в желязна хватка и за миг тя се озова безцеремонно просната върху дивана във всекидневната. Той лежеше върху нея, притискайки я здраво към възглавниците. Ръцете ѝ бяха вдигнати от двете страни на главата ѝ и силните пръсти стискаха китките ѝ. Двамата дишаха толкова шумно и бързо, че тананикането на Фейт се чуваше като едва доловимо ехо.

— Хайде, да се изясним.

— Пусни ме да стана.

— В никакъв случай. Не и докато не разбере каква муха ти е влязла в главата.

— Не знам за какво говориш.

— О, не, разбира се. Разбрах, че нещо не е наред още когато ти се обадох, преди да замина за Атланта, но нямах време да го разнищвам. Сега съм тук и забелязвам, че пак си се наострила като таралеж и хвърляш искри всеки път, когато вдигнеш тези зелени очи към мен. Искам да знам защо?

— Няма нищо подобно — заяви тя твърдо и поднови опитите да се освободи. Но хватката му ставаше само още по-силна.

— В такъв случай би трябвало да искаш да ме целунеш толкова, колкото го искам и аз.

Устните му се впиха в нейните сурово и настоятелно. Тя се бранеше, стиснала здраво зъби, отказвайки да откликне на омразното желание, което дори сега се разливаше по тялото ѝ.

Той вдигна глава и се вгледа в гневните ѝ очи.

— Добре, моя опака лейди. Искаш да бъдеш убеждавана? Е, аз няма да те разочаровам.

Наведе се и започна да гали с устни кожата по врата ѝ. Косата му нежно я милваше, когато положи глава върху гърдите ѝ и започна да я обсипва с целувки по рамото.

— Липсваше ми. Колкото и да си твърдоглава, страшно ми липсваше.

Тя изпусна въздуха от гърдите си остро, когато устните му се разтвориха върху кожата ѝ. Как бе възможно досега да не е чувала нищо за тази ерогенна зона? Езикът му я изгаряше и от гърлото ѝ се изтръгна стон. Опита да свали ръцете си, но той не ѝ позволи.

— Харесва ли ти? А ние едва сега започваме, Хейли.

Бореше се с вълнението, надигащо се в стомаха ѝ, бореше се с влажната тежест, която усещаше между бедрата си. Съзнанието ѝ крещеше, че го мрази, но единственият звук, който извираше от самото ѝ сърце и се отронваше от устните ѝ, беше неговото име.

— Да, любов моя. Погледни само колко си красива — сивите очи пробягаха по тялото ѝ. — През цялата седмица си фантазирах как би изглеждала гола под мен. Исках да видя тези гърди, които бях докоснал в тъмнината. По-красива си, отколкото си те представях.

Устните му се плъзнаха отстрани на гърдите ѝ и зърната ѝ се втвърдиха. Едното му коляно се настани между краката ѝ. Банските му бяха все още мокри и под тънката материя можеше да почувства желанието му.

— Толкова си сладка — шепнеше той. Тя усещаше, че погледът му я гали, преди да почувства топлия му дъх върху втвърдените зърна, които сякаш молеха да бъдат помилвани.

Толкова леко, че тя би могла да помисли, че е било фантазия, устата му докосна розовото зърно.

— Тайлър! — настойчиво прошепна, усетила влагата на езика му по кожата.

Ръцете ѝ бяха освободени и потънаха в тъмната му коса. Пръстите ѝ се плъзгаха из нея, притискаха главата му към гърдите ѝ и сякаш го умоляваха да продължава да разпалва у нея топлината, която проникваше до дъното на душата ѝ.

И другото зърно бе благословено със същото нежно внимание. Той шепнеше любовни думи върху топлината и аромата на кожата ѝ, без да престава да я обсипва с целувки.

Когато най-после се надигна и се загледа в очите ѝ, сега пламнали от страст, запита:

— Е, сега ще ме целунеш ли?

— Да. Да, Тайлър. Целуни ме.

Устните му отново намериха нейните. Без да правят никакви излишни движения, те се наслаждаваха на вкуса, на чувството и опиянението си.

Докато езикът му изучаваше нежната кожа зад ухото ѝ, той измърмори:

— Не съжаляваш ли за времето, което изгубихме поради твоята враждебност?

Ако беше я ударил, нямаше да я изтръгне от унеса ѝ така рязко. Какво се беше случило? Кога беше изгубила контрол? Боже мой, помисли си, нима беше забравила истинската причина за неговите ласкателства? Беше решила да го презира, да отхвърли романтичните му капани, а вместо това лежеше гола под него, умолявайки го с всяка фибра на тялото си да я вземе, да я използва.

Постави длани върху гърдите му и го оттласна с всичка сила от себе си. Сварил го неподготвен, тласъкът го накара да се претърколи на пода. Тя се изправи и се загърна с кърпата.

— По този ли начин плащаш на всичките си бавачки?

ШЕСТА ГЛАВА

Миг преди да се втурне към вратата, тя изживя удоволствието да го види напълно объркан. Седеше, впил в нея неразбиращ поглед. Хейли стигна до вратата точно в момента, в който Фейт спря крана на душа.

Бързо събра всичките си неща. Нямаше намерение да прекара вечерта с този мъж, дори с риск да нарани чувствата на Фейт.

Момичето се появи по бельо.

— Хейли, готова ли си да сплетеш косата ми? Каза, че трябва да се направи, преди да е изсъхнала съвсем.

Хейли въздъхна, но каза бодро:

— Разбира се, че съм готова.

Настани момичето върху леглото и започна да реше и сплита мокрите кичури на две плитки от двете страни на главата ѝ.

— Хей, изглежда страхотно! Бих искала да се науча да го правя сама.

— Почти невъзможно е да го направиш сама. Аз се научих, когато решех Елън.

Докато се любуваше на новата си прическа в огледалото, Фейт каза:

— По-добре да побързаш и да се приготвиш. Мисля, че татко не обича да чака.

Хейли хвана нежно момичето за рамото и го извърна към себе си.

— Фейт, ще бъдеш ли много разочарована, ако те помоля да се прибера тази вечер? Много съм уморена, а и трябва да се погрижа за някои неща вкъщи — за прането и така нататък. Нали разбираш? — забеляза, че Фейт нищо не разбира и е готова да протестира за неочакваната промяна в плана, затова продължи: — Впрочем баща ти не те е виждал близо седмица. Струва ми се, че би се зарадвал да прекара вечерта само с теб.

Фейт бързо погледна към свързващата врата.

— Наистина ли мислиш така?

— Да. Вие, двамата, сигурно ще имате доста неща да си поговорите, щом не сте били заедно толкова дни.

— Не знам — неубедено отвърна Фейт. — Той обича да разговаря и с теб. Ти си по-близо до него по възраст.

Ако не беше толкова развълнувана от онова, което се беше случило преди минути, Хейли щеше да се разсмее на наивната забележка.

— Все още смятам, че ще е най-добре, ако си тръгна.

И веднага започна да се облича бързо. Грабна закачалката с роклята, която бе имала намерение да си сложи за вечерята, и голямата си чанта и тръгна към вратата.

— Баща ти вече знае, че няма да дойда с вас тази вечер — това беше чиста лъжа, но щом Тайлър можеше да си позволи подобна тактика, какво ѝ пречеше и на нея? Беше сигурна, че той няма да я разобличи пред Фейт. — Ще ти се обадя утре, а?

— Добре — унило отвърна Фейт, след това грейна и се обърна с надежда към Хейли. — Смяташ ли, че татко ще ме хареса с новата прическа?

Във въпроса имаше такъв копнеж, че Хейли се наведе и целуна момичето по бузата.

— Ще те намери неотразима. Приятно прекарване! Ще ти се обадя утре.

Отдъхна облекчено едва когато бе изминала половината път до дома си. Всеки момент очакваше да види светлините на огромния линкълн в огледалото за обратно виждане, но очевидно беше успяла да избяга. От друга страна, Тайлър сигурно не се интересуваше особено дали тя ще вечеря с тях тази вечер или не. Романтичните му трикове бяха разобличени, а мъж като него нямаше да си губи времето с жена, от чиято страна среща съпротива. Щеше да си намери някоя полеснодостъпна.

Когато влизаше през входната врата, ръцете ѝ трепереха. Защо мисълта за Тайлър с друга жена я хвърляше в такова отчаяние? Идеята, че би могъл да целува друга със същата страст и нежност, с каквато беше целувал нея, я потискаше.

Реши да разговори съвестта си заради лъжата, казана на Фейт, и наистина се зае с прането, с косата, с ноктите и с неплатените си

сметки. Струпа залепените и надписани пликове на купчина върху една маса, за да може да ги вземе утре на излизане и да ги пусне в пощата, и се нахрани да си легне. Заниманията ѝ не бяха успели да я изтръгнат от обзелата я депресия.

Напротив, само ѝ показаха скуката и еднообразието в живота ѝ. Улови се, че се пита какво ли вечерят Тайлър и Фейт. Със сигурност нещо по-вълнуващо от нейната консервирана супа. Какво ли е казал или направил Тайлър, след като бе разбрал, че е избягала? Дали се е ядосал? Или дори не е забелязал?

Точно изключваше нощната лампа върху масичката отстрани до леглото си, когато телефонът иззвъня. Сърцето ѝ подскочи, като че ли спря, после лудо запрепуска. Дали нямаше да е... Можеше ли да е Тайлър? Искаше ли да чуе гласа му? Отричайки пред себе си, тя се замоли това наистина да е той и вдигна слушалката.

— Хейли? Хърмън се обажда.

Заля я разочарование.

— Здравей, Хърмън.

— Съжалявам, ако съм те събудил, но току-що ми се обади шефът. Върнал се е от не знам къде си и е като побеснял. Свиква всички директори на отдели на среща утре в осем сутринта. Навий си часовника да звъни поне час по-рано. Съветвам всеки да дойде навреме. Не смятам, че е в настроение да прави компромиси.

Тя преглътна с усилие.

— 3-3-знаеш ли какво го е разстроило толкова?

— Разстроило е доста меко казано. Надявам се, че не е нещо, което съм направил аз. Ще се видим утре.

Той затвори телефона, но Хейли още дълго не можа да осъзнае това. Притеснено прехапа долната си устна. За разлика от главния управител на увеселителния парк, тя знаеше какво бе разярило Тайлър Скот. Надяваше се само никой от колегите ѝ да не разбере.

На следващата сутрин около дългата маса в кабинета на Хърмън се събра напрегната група. Напрежението тегнеше в атмосферата като покрив. Нанси бе направила кафе, но малцина се възползваха от него. Всички бяха изпълнителни и компетентни служители, но бяха нервни. Притесняваше ги фактът, че мистериозният работодател, който години

наред бе обвит в тайнственост, неочаквано се беше появил и се бе намесил в ежедневната работа в парка. Дали вече не им вярваше и не желаше да им повери ръководството? Кой бе допуснал грешката? Щеше ли Тайлър Скот да ги уволни всички тази сутрин?

Тайлър се промъкна през вратата и се отправи към челното място на масата, където никой не се бе осмелил да седне. Хейли гледаше американското знаме, сложено в единия от ъглите на стаята, но с периферното си зрение забеляза облеклото на Тайлър и се изненада. Беше очаквала строг работен костюм. Вместо това той носеше тениска и дънки. Бледожълтият цвят контрастираше със силно загорялото му лице и подчертаваше силните мускули, които тя вече познаваше добре. Преглътна с усилие буцата, заседнала в гърлото ѝ, и продължи да гледа знамето.

— Добро утро — каза той с тон на съдия, който съобщава на подсъдимия: „Смятам ви за виновен.“

Отговори му хор от неуверени гласове.

— Имаме проблем — заяви шефът, като сложи върху полираната повърхност на масата папка с документи. — Увеселителният парк ми носи много пари.

Дванадесет чифта очи се насочиха към него през масата. Върху лицата на всички ом изписа недоверие. След като всеки за себе си се убеди, че е чул правилно, всички отново погледнаха към него. Той се усмихваше. Из стаята се понесе нервен смях, изпълнен с облекчение.

— Благодарение на всички вас увеселителният парк приключва сезона успешно. Спечелих доста пари, които данъчните власти само чакат да грабнат, освен ако не ги върна обратно в компанията. Сега търся начин да ги похарча — Тайлър остави на масата молива, с който си играеше, и се облегна на стола. — Проявете въображение.

— Да не искате да кажете, че трябва да отделим още средства за някои допълнения към новите съоръжения, които обсъждахме, мистър Скот? — запита изпълнителният директор.

— Вие май сте сърдит, Дейвис — усмихна се Тайлър. — Трябва да съобщя на всички ви за покупката на три нови увеселителни съоръжения, които поръчах в една германска компания. Те ще бъдат монтирани и готови за пускане в движение до началото на следващия сезон. Двамата с Дейвис вече се погрижихме за това, Харисън — обърна се той към директора по поддръжката. — Очакваме ги през

януари. Засега огледайте мястото, където ще бъдат поставени, и се запознайте с плановете. Наредвайте всичко, което сметнете за необходимо. Проявете екстравагантност.

— Да, сър.

— А междуременно доукрасете пейзажа, където сметнете за нужно.

— Да, сър.

— Добре, сега нека да чуем другите.

Завеждащият личен състав, който бе известен с чувството си за хумор, се обади:

— Като че ли всички бихме могли да понесем едно повишение на заплатите.

Всички се разсмяха, включително и Тайлър.

— И ще го имате. Четиридесет процента от първия ден на новия сезон — думите бяха посрещнати със спонтанни аплодисменти. Тайлър успя да придаде смирено изражение на лицето си и се обърна към завеждащия личен състав: — А също така и повишение на минималната надница. Искам в парка ми да работят само най-способните хора. И съм готов да плащам за това. Проучете ги внимателно, преди да ги наемете следващата година.

— Да, сър.

За голямо облекчение на Хейли от началото на дискусиата Тайлър преднамерено я пренебрегваше. Ала сега сивите му очи се вдигнаха към нея.

— Не сме чули вашето мнение, мис Ашгън. Имате ли някакви идеи?

Строгият му тон не я смути. Беше готова за него.

— Да, мистър Скот. Имам идея — той махна с ръка, подканвайки я да продължи. — От всички проучвания, извършвани от моя отдел, най-често повтаряното оплакване е от дългите опашки пред най-нашумелите атракции.

— Не можем да избегнем опашките. Съвсем естествено е пред най-популярните атракции да се образуват и най-дълги опашки.

— Не, разбира се, че не можем да избегнем опашките, но бихме могли да направим чакането по-малко досадно — вниманието на всички бе приковано към нея. — Бихме могли да наемем някоя група или оркестър, които да се местят постоянно от една атракция към

друга и да развличат хората по опашките. Имам предвид десетина костюмирани музиканти, които да обикалят парка. Мисля също, че един опитен фокусник или дори гадател биха развеселили хората.

— И къде бихме могли да открием такива пътуващи музиканти в днешно време? — запита Тайлър, облегна лакти на масата и впи очи в нейните. Дали не мислеше за бягството ѝ снощи?

— Имаме отдел, който отговаря за спектаклите на живо. Мисля, че те трябва да се погрижат за музиканти, фокусници, гадатели и така нататък.

Директорът на споменатия отдел се размърда неудобно върху стола си, когато всички погледи се извърнаха към него.

— Какво мислите за това, Нюел? Смятате ли, че можете да реализирате тази идея?

— Да, сър. Предложението е много интересно.

— Преди да се заемете с него, искам да се консултирате с мис Аштън. Искам тя да вземе участие в този проект.

През следващия половин час срещата продължи в същия дух. Точно преди да закрие съвещанието, Тайлър каза:

— А сега нека всички да излезем навън. Както виждате, аз съм тук, за да работя — посочи свободното си облекло. — Бих искал да обходя внимателно целия парк преди закриването на сезона. Тази последна седмица ще бъде доста натоварена, особено през уикенда. Искам всеки гост на парка да прекара времето си в него добре. Благодаря ви за успешния сезон.

Хейли се надяваше да напусне офиса, без да привлече вниманието му, но бе спряна почти до вратата.

— Мис Аштън, бих искал да поговоря с вас за момент — улови я за рамото и я поведе към вратата. — Ще вървя с вас до офиса ви, за да можем да поговорим по пътя.

До отварянето на парка оставаше още половин час и единствените минаващи наоколо бяха няколко служители, забързани към работните си места. Тротоарите и алеите бяха още мокри, след като грижливо бяха измити от работниците по поддръжката. В добре подредените алеи летните цветя бяха започнали да повяхват, но хризантемите приличаха на брилянти с медните си и златисти краски.

Хейли вървеше до него мълчаливо. Не искаше да мисли за това колко добре прилягаха дънките към силните му бедра, нито за бриза,

развяващ леко падналата над челото му тъмна коса.

— Искам да изпробвам това — заяви той и като я хвана отново за рамото, я поведе към входа на една от атракциите. Тя представляваше наблюдателна кула, носеща белезите на историята на щата Тенеси, но беше модернизирана и снабдена с асансьор.

— Трябва да се връщам на работа — отбеляза Хейли, опитвайки се безуспешно да освободи ръката си.

— Но ти си на работа — изръмжа Тайлър. — Добро утро — обърна се към младия мъж, който обслужваше асансьора, и по този начин предотврати по-нататъшните спорове.

— Добро утро, мис Аштън — каза служителят, разпознал я веднага. След това кимна учтиво към Тайлър.

— Добро утро, Ранди — отвърна тя, след като прочете бързо пластмасовата табелка с името му.

— Бихме искали да се качим горе, Ранди — каза Тайлър.

Младежът потърси с поглед позволение от Хейли.

— Всичко е наред, Ранди. Това е мистър Тайлър Скот. Той е собственикът на увеселителния парк.

Лицето на момчето пламна.

— О, да, разбира се... Аз... Разбира се — заекна то. — Просто нали знаете, не трябва да пускаме никого... Искам да кажа...

— Постъпи съвсем правилно — увери го Тайлър. — А сега можем ли да се качим? И моля те да не пускаш никого, докато сме горе. Планираме някои подобрения за следващия сезон.

— Разбира се, мистър Скот.

Хейли знаеше, че той се възползва от положението, ала не можеше да стори нищо, без да се злепостави или да постави Ранди в неудобна ситуация. Затова покорно тръгна след него в асансьора.

— Да имаш някаква непоносимост към височината? — запита Тайлър, когато кабината тръгна нагоре.

— Имам непоносимост само към арогантни мъже.

— В такъв случай не би могла да имаш нищо против мен, тъй като аз съм само въплъщение на чара — удостои я с ослепителна усмивка и в този момент асансьорът спря. — Дамите първо — подигравателно каза той и се поклони.

Тя се запрепъва несигурно пред него, но преди да направи няколко крачки, той я улови със силната си ръка за рамото и я извърна

към себе си.

— Добре, Хейли. Всичко това стигна твърде далеч. Какво искаше да кажеш със загадъчната си забележка за бавачките, преди да се измъкнеш снощи?

— Не съм се измъкнала — горещо възрази тя. — Аз не съм малодушна страхливка!

— Наистина ли? Според мен да използваш едно дете, за да излезеш от някаква ситуация, е проява именно на малодушие.

— Не ми говорете за използване на хора, мистър Скот. Бих могла да науча доста неща от вас по този въпрос.

— Какво би трябвало да означава това?

— Като че ли не знаете! Използвахте комплименти и целувки, за да си осигурите безплатна бавачка.

— Така. Най-после го каза.

Вирна брадичка триумфално. Победата ѝ беше сладка, но съвсем краткотрайна. Тайлър отметна глава и избухна в смях.

Когато най-после се успокои, той я погледна и заговори с глас, преливащ от хумор:

— Имаш твърде ниско мнение за себе си. Безплатна бавачка? Това ли мислеше, че искам от теб?

— А не е ли така?

Той поклати глава и стисна рамото ѝ с пръсти.

— Не, Хейли. Какво би ми попречило да платя на някого за тази работа?

— Не става въпрос за парите. Работата е в това, че Фейт ме харесва. Съвестта те мъчи по-малко, когато ти се налага да я оставиш, но си сигурен, че аз съм до нея.

— Истина е, че много се радвам, че двете с нея така добре се разбирате. Казах ти, че можеш да ѝ бъдеш много полезна и наистина мисля така. Ако тя не те харесваше, това би усложнило много нашата връзка.

— Нашата... Между нас няма нищо. И никога няма да има.

— Защо продължаваш да се противиш? — той поклати глава. — С риск да те разгневя още повече ще ти кажа, че разпитах Хърмън за теб — забеляза как гърбът ѝ се изпъна и забързано добави: — Без да разпалвам любопитството му естествено. Искях да науча всичко за мъжете в живота ти. Той ми съобщи, че не малко от служителите в

парка са се опитвали да привлекат вниманието на студената мис Аштън, но доколкото му е известно, никой не бил успял. Дори лицето на женения Хърмън светна, докато говореше за теб.

— Не ставай смешен.

— Виждаш ли? Точно за това говорех. Защо да ставам смешен?

— Защото мъжете не гледат на мен по този начин. Аз не съм жена от този тип.

Той се усмихна нежно.

— Точно от този тип жена си. Защо не можеш да ми повярваш, че те желая просто като жена, без да влагам никакви долни помисли в това? Първо беше сексуален тормоз, който застрашаваше работата ти. След това ми заявяваш, че те използвам като компаньонка за дъщеря си. Какви ще бъдат следващите обвинения, Хейли?

Обви ръка около раменете ѝ и я притисна към стената.

— Единственото нещо, за което бих желал да те използвам, е да задоволя това желание, което изпитвам към теб. И бих желал ти да се възползваш от мен по същия начин.

За момент тя се предаде на убедителната сила на сивите му очи. Искаше да му вярва. Самотата, която бе изстрадала предишната нощ, бе непоносима. Когато не беше наблизко, той ѝ липсваше. Въпреки че се караха още от първия миг, в който се бяха срещнали, тя искаше да го вижда, да чува гласа му. Искаше той да бъде част от живота ѝ, но все пак...

— Аз съм все още твоя служителка — сковано каза тя.

— Да, така е. И имаш най-хубавите гърди, които някога съм виждал.

— Какво...

— Не откъсвах поглед от тях по време на цялата среща, докато някой говореше за нещо, свързано с парка, доколкото си спомням. Както и да е, мислих за тях и за това как изглеждат, докато се...

— Тайлър...

— ... докато се целуваме. Формата им е съвършена. Едри, заоблени...

— Тайлър!

— Бели и гладки...

— Моля те...

— Ще продължавам в същия дух, докато ме целунеш. И тогава ще ги докосна...

Тя се вдигна на пръсти и притисна устни към неговите. Той отвори уста и стрелна език към нейната. Целуваше я със страст, която бе останала жестоко незадоволена предишната вечер. Хейли не се бореше с нуждата да отвърне на ласката му. Тя се притисна към него по начин, който би я довел до ужас седмица по-рано.

— Ще продължим дискусията след вечеря у вас — каза Тайлър между две целувки. — Аз ще донеса пържолите и виното. За останалото трябва да се погрижиш ти. Добре ли е в осем?

— Да — въздъхна тя, неспособна да му откаже каквото и да било.

Като в някакъв транс го последва обратно в асансьора. Той прибра зад ушите ѝ една непокорна къдрица точно в момента, в който кабината спря.

Ранди ги очакваше нетърпеливо.

— Горещо наред ли е?

— Всичко е чудесно — отвърна Тайлър и хвърли многозначителен поглед към Хейли.

— Благодаря ви — каза момчето, докато те се отдалечаваха.

— Ще бъда в офиса на Сандърс, мис Аштън. В случай че ви потрябвам — извика Тайлър, достатъчно високо, за да го чуе Ранди.

— Благодаря ви, мистър Скот.

Той се извърна и я повика:

— А, мис Аштън?

— Да?

Приблечи се към нея, допря устни до ухото ѝ и прошепна:

— Наистина мисля всичко онова, което казах за гърдите ви.

Неочаквано за себе си тя откри, че изучава точно тази част от тялото си, след като излезе от банята същата вечер. Разглеждайки отражението си в голямото огледало, реши, че фигурата ѝ съвсем не е толкова лоша за жена на нейната възраст. Това че е слаба, което винаги беше смятала за проклятие, сега ѝ изглеждаше като благословия. Тялото ѝ не би посрамило дори два пъти по-млада от нея жена.

През целия ден бе очаквала с нетърпение вечерята с Тайлър. Той не бе успял да я убеди напълно, че желанието му да я прелъсти няма нищо общо с дъщеря му. Усмихна се, докато обличаше бельото си. Възможно ли бе наистина да очаква да ѝ докаже противното?

Но каквото и да очакваше, тя си избра достатъчно съблазнителен тоалет за вечерта, състоящ се от копринен черен панталон и доста разголена плетена туника. Черното ѝ стоеше добре. То контрастираше с косата ѝ и ѝ придаваше загадъчен вид. Реши да изостави обичайното си въздържано поведение и да види какво ще стане. Остави косата си да изсъхне сама и си сложи златни обеци. Под плетената туника бе облякла черна дантелена камизолка.

Не е зле, помисли, докато критично разглеждаше отражението си в огледалото за последен път. И със сигурност беше нещо доста по-различно от обичайната въздържана, компетентна и разумна мис Аштън.

Но как щеше да я възприеме Тайлър? Докато се разхождаше из къщата, за да провери последните подробности, тя се учудваше на ускореното си дишане и на буцата, засядаща в гърлото ѝ при мисълта за предстоящата вечер. Нямаше никакъв опит с мъжете. Можеше ли да се довери на думите му? Наистина ли той я намираше красива? И желана? И секси?

В хладилника се изстудяваше салата от марули, черни маслини и домати. Във фурната се печаха картофи, увити във фолио, а киселият сос, лукът и парчетата бекон бяха вече подредени върху подноса. Шоколадовият мус бе изсипан в кристални чаши.

Всичко бе готово. С изключение на Хейли. Тя беше като кълбо от нерви. Бе напрегната до такава степен, че подскочи, когато чу вратата на колата му да се затваря и долови бързите му стъпки по алеята.

Пое си дълбоко дъх три пъти и с надеждата, че косата ѝ няма да се разроши толкова скоро, отиде да му отвори. Изразът на лицето му прогони всичките ѝ съмнения. Челюстта му увисна и очите му обходиха няколко пъти тялото ѝ, преди да се спрат отново на лицето ѝ.

— Изглеждаш много прелъстителна. Помисли си върху това, то е чудесна идея. Хайде да прескочим вечерята, за да мога да се възползвам от вида ти още сега.

Тя се изсмя нервно и сложи ръка на гърлото си, за да успокои пулса си.

— Тук нещо капе.

Той погледна към торбата, която носеше.

— Ооп, съжалявам — мина покрай нея и се отправи към кухнята.

— Управителят на хотела цял ден съхранява тези пържоли.

Постави пакета в един алуминиев тиган и ѝ го подаде.

— А Фейт? — меко запита тя.

— Няма да дойде. Тази вечер е само за възрастни.

— О! — изпита неудобство от задоволството, което я обзе от мисълта, че ще бъдат сами. Веждите му се присвиха над очите.

— Ела тук! — гласът му беше нежен, но не допускаше възражения.

Хейли тръгна към него като хипнотизирана. Ръцете му погалиха голите рамене.

— Така косата ти много ми харесва.

— Дай ѝ само един час. Ще щръкне в деветнадесет различни посоки. Много е непокорна.

— На мен ми допада всичко варварско. Точно в момента самият аз се чувствам много примитивен — гласът му беше дрезгав и той я придърпа към себе си. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ. Пръстите галеха всеки прешлен по гръбнака ѝ. С едва доловим натиск леко притисна тялото ѝ към своето. — Ето, виждаш ли как ми въздействаш?

Устата и беше топла, тъмна пещера, която езикът му изучаваше с чувствена лекота. Погали небцето, зъбите и вътрешната част на устните ѝ, докато я накара да се задъха. Беше неотстъпчив и безмилостен. Дланите му обхванаха ханша ѝ и го притиснаха плътно към слабините му.

В нея се надигна тръпнеща болка и тя се притисна към него, долавяйки инстинктивно, че само той може да я облекчи. Тайлър издаде лек стон, когато откъсна устни от нейните и зарови лице в извивката на врата ѝ.

— Хейли — прошепна той, — ако продължаваме така, сигурно ще ни се наложи да забравим за пържолите, за виното и за всичко, което си приготвила — езикът му си играеше със златната халка на ухото ѝ. Ръцете му се плъзнаха напред и обхванаха гърдите ѝ. — Какво ще кажеш?

Беше ѝ трудно да каже каквото и да било. Устата му продължаваше да извършва чародейството си с ухото ѝ. Цялото ѝ тяло

гореше от допира до него.

— Мисля — несигурно започна тя, след това се прокашля и продължи: — мисля, че трябва да се държим по-цивилизовано и да се заемем с вечерята, както бяхме планирали.

Той въздъхна. Целуна я бързо по устата и я отблъсна от себе си.

— Права си. Можеш ли да готвиш толкова добре, колкото се целуваш?

Тя се засмя и го погледна закачливо.

— На никой досега не му се е налагало да сравнява тези ми способности.

— Е, ако кулинарният ти талант е сходен с... хмм... с останалите ти дарби, аз гласувам за вечерята. Надявам се, че не си си направила труда да приготвиш десерт. Вече зная какво ще получа като такъв. Оставих виното в охладителната чанта в колата. Ще отида да го донеса, докато ти се оправяш с месото.

Той излезе и за момент тя се почувства объркана и трепереща. Когато се опита да се помръдне, краката ѝ леко се подкосиха — резултат от слабостта, която я беше обзела от допира на ръцете му. Чувстваше, че се усмихва глупаво, усещаше надигащата се в гърдите ѝ радост и щастие, които я накараха да си затананика фалшиво, докато слагаше сочните пържоли върху скарата.

Тайлър очевидно се чувстваше също толкова щастлив, защото тя дочу смеха му до входната врата. Той се смееше така сърдечно, че тя подаде любопитно глава навън.

Усмивката ѝ моментално изчезна, щастието, което я бе обзело, се разби на парчета. Песента замря върху устните ѝ.

Една червенокоса жена бе увиснала на ръката на Тайлър и очите ѝ танцуваха из стаята, докато най-накрая се спряха на Хейли.

— Здравей, сестричке — извика тя весело.

— Здравей, Елън.

СЕДМА ГЛАВА

— Как, за бога, можеш да изпуснеш такъв страхотен мъж от погледа си дори за минута, Хейли? Дори и само за да донесе бутилка от това скъпо и хубаво вино? — Елън се промъкна по-близо до Тайлър и го погледна под прикритието на дългите си ресници.

— Може би тя не смята, че съм страхотен — сухо отвърна Тайлър.

Хейли забеляза, че той не е безразличен към начина, по който Елън се притискаше към него, нито към пищната ѝ гръд.

Смехът на Елън беше като звън на камбанка.

— Тогава сигурно е ненормална — тя плъзна длан с дълъг, добре поддържан маникюр по ръката му и се обърна към сестра си. — Защо се криеш зад тази врата, Хейли? Няма ли да ме прегърнеш?

Хейли тръгна към нея и се остави в прегръдката ѝ, като преднамерено отбягваше погледа на Тайлър. Той сигурно наблюдаваше Елън по начина, по който обикновено я гледаха мъжете. А тя не би могла да понесе това.

Тази вечер беше положила толкова усилия да изглежда привлекателна. При Елън това се получаваше съвсем естествено. Оригиналните ѝ дънки, заедно със спортната риза, оставена разкопчана до средата на гърдите ѝ, изглеждаха като подигравка на скромния черен тоалет на Хейли. Нейната коса беше спусната, докато Елън бе вързала своята в стегнат кок. Изведнъж се почувства като свещ, чийто пламък е угасен.

— Радвам се да те видя, Елън — излъга тя. — Не те очаквах.

— А, това се вижда — Елън кимна многозначително и намигна на Тайлър. — Аз ти обещавам, че няма да остана повече от минута. Идвам от Нешвил, защото много исках да те видя, и трябва да се връщам веднага.

— Това е доста път. Ами работата ти? — обезпокоена запита Хейли.

— Обадох се, че не се чувствам добре следобед. Точно затова трябва да се връщам още тази нощ. Утре сутринта ще трябва да си отработя часовете.

Тайлър се бе приближил до Хейли и бе обвил ръка около раменете ѝ. Тя се обади припряно:

— Извинете ме. Вие запознахте ли се?

— Не. Аз съм Тайлър Скот, мис Аштън.

— Елън — засмя се по-младата жена и стисна протегнатата му ръка. — Надявам се, че ще се видим отново.

Тайлър погледна към Хейли, но тя бе свела глава и не успя да забележи топлината в погледа му. Но чу отговора, който ѝ прозвуча като обещание.

— Ще се видим.

— Хейли — обърна се Елън към сестра си, — наистина трябва да тръгвам. Не бихме ли могли...

— Ще погледна пържолите — каза Тайлър, уловил намека. Преди да тръгне към кухнята, стисна силно рамото на Хейли.

— Да отидем в стаята ти — прошепна Елън и стисна ръката на Хейли, повличайки я след себе си.

Затвори вратата на стаята след тях, облегна се на нея и запита с широко отворени очи:

— Боже мой, Хейли, къде си го крила досега? От колко време си с него? Кой е той? Къде го срещна? Разкажи ми всичко.

Хейли прекоси стаята, отиде до тоалетната си масичка и като взе несъзнателно четката си за коса, започна да разресва разбърканите си къдрици.

— Няма много за разказване. Познавам го от няколко седмици. Запознахме се чрез дъщеря му, когато я бе ужилила една пчела.

— Страхотен е! А тази кола! И тези шикозни дрехи!

Някакво перверзно желание да шокира сестра си я накара да добави:

— Той е собственик на увеселителния парк. Притежава още доста неща.

— Хей, сестричке, значи си уцелила десетката! Предполагам, че е неотразим в леглото.

За момент ръката, стискаща четката за коса, остана неподвижна във въздуха, но веднага се зае отново да разресва къдриците.

— Е? — нетърпеливо настоя Елън.

— Какво?

— Как е в леглото?

Хейли улови отражението на Елън в огледалото. Очите ѝ блестяха въодушевено. Отново реши да се възползва от факта, че мъж като Тайлър Скот прекарва вечерта насаме с нея.

— Точно както предполагаш — неотразим — чу се да казва. Четката се изплъзна от пръстите ѝ и падна върху масичката, сякаш да отрече изречената лъжа. Защо искаше да накара Елън да повярва, че спи с Тайлър? Нави косата си на стегнат кок и го закрепил с няколко фиби.

— О, сестричке, радвам се, че си щастлива — въздъхна Елън театрално. Хейли реши да изчака. Този път нямаше да попита какво се е случило. — Радвам се, че поне едната от нас е щастлива.

Хейли въздъхна и се хвана на уловката.

— А ти не си ли? Мислех, че новата работа и новите ти приятели много ти харесват.

— Приятели! Ха! Нали си спомняш за момичето, което се бе отнесло добре с мен? — Елън не изчака отговор. — Е, тя се оказала истинска кучка. Дължа ѝ малко пари, които тя почти насила ми даде, а сега иска да ѝ ги върна наведнъж. Каж ми честно, как можеш да вярваш на хората?

Хейли се обърна към Елън, която бе седнала в средата на леглото и изглеждаше по-млада дори от Фейт. В зелените ѝ очи блестяха сълзи.

— И колко е това „малко“? — запита тя без каквото и да било съчувствие.

— Петстотин долара — измърмори сестра ѝ в отговор.

— Какво?! — извика Хейли шокирана. — Елън, но как си могла? Петстотин долара! И за какво?

— Не ми крещи, Хейли — изхълца Елън. — Казах ти, че тя почти насила ме накара да ги взема.

— Не ти вярвам.

— Така беше! Сега ти се държиш също като нея!

— Къде отидоха парите? — през съзнанието ѝ преминаха ужасяващи мисли за наркотици, комар и конни надбягвания. — За какво ги похарчи?

— Преди всичко за дрехи. И за няколко бижута. Не ме гледай така, Хейли. Знаеш, че не мога да понеса да ми се разсърдиш, след като те обичам толкова много.

— Особено когато имаш нужда от пари.

— Не говори такива ужасни неща!

— Но точно за това си тук, нали? За да вземеш парите, които са ти нужни, от мен.

— Ще ти ги върна. Обещавам. Моля те, Хейли. Тя разказва на всички в службата ужасни неща за мен.

Защо, мислеше си Хейли, когато аз плача, изглеждам ужасно — с подпухнало лице и зачервен нос, а Елън изглежда толкова красива? Очите ѝ блестяха от сълзите, ресниците ѝ се спускаха тежко, а треперещите ѝ устни ѝ придаваха миловиден и уязвим вид.

Ала Хейли щеше да ѝ даде парите не от съчувствие. Не можеше да съжалява сестра си. Изпитваше само презрение, което граничеше с отвращение. Но, давайки ѝ парите, щеше да се отърве от нея, поне за известно време. Хейли не искаше Елън в живота си.

С присъщия си егоизъм, Елън щеше да ѝ отнеме всичко, което можеше — парите, самоуважението, дори и Тайлър. Никакви скрупули нямаше да ѝ попречат да си присвои всичко, за да задоволи суетата си.

— Как е името на онова момиче? Ще ѝ напиша чек.

— Можеш да го напишеш на мое име.

— Каж ми името ѝ — рязко каза Хейли и извади чековата книжка от ръчната си чанта.

Елън не спори повече и продиктува името. Хейли ѝ подаде чека, без да каже нищо повече. Лицето ѝ изразяваше повече, отколкото би могла да обясни с думи.

Елън започна виновно:

— Благодаря ти, Хейли. Ти си най-добрата сестра...

— Аз съм единствената ти сестра, Елън, и точно затова си тук. Не се преструвай, че има нещо повече.

— Защо изведнъж стана такава?

Но Хейли не ѝ отговори. Тя отваряше вече вратата, показвайки красноречиво, че сега, след като беше получила това, за което беше дошла, Елън трябваше да си върви.

Тайлър седеше на дивана във всекидневната, сложил глезен върху коляното на другия си крак и разглеждаше списание.

— Осъзнавате ли какво съкровище притежавате в лицето на сестра ми? — лицемерно се обърна към него Елън и прегърна Хейли.

— Но не смятам, че самата тя го осъзнава — твърдо отвърна той, докато изучаваше лицето на Хейли от разстояние.

Хейли изобщо не чу думите му. Видя само, че Елън сгъна чека и го сложи в горния джоб на опънатата по гърдите ѝ риза с преднамерено бавно движение, в което се съчетаваха подкана и съблазън.

— За мен беше удоволствие да се запозная с вас, Тайлър — тя се приближи до него, обви врата му с ръка и го целуна с показна сестринска нежност. Хейли забеляза как гърдите ѝ се притискат към неговите. — Довиждане, сестра ми. И благодаря.

Без да каже нищо повече, Елън се отпрати към входната врата. Стъпките ѝ отекваха в съзнанието на Хейли като погребален звън.

Остана загледана във вратата, докато две силни ръце не я изтръгнаха от унеса ѝ.

— Все още ли си гладна?

Изведнъж усети вкусната миризма, която се носеше от изпечените пържоли, но дори мисълта за храната предизвикваше гадене в стомаха ѝ.

— Да. Струва ми се, че да.

— Добре, защото аз умирам от глад — Тайлър я целуна бързо, преди да я поведе към кухнята. — Подреди всичко, което си приготвила — а то изглежда наистина великолепно — на масата, а аз ще наляя виното. Вече го отворих.

Той се опитваше да върне предишната радост и топлина, да започне оттам, където бяха спрели, но Хейли чувстваше, че би предпочел да последва Елън. Защо един мъж би трябвало да се задоволи с прост кварц, след като може да притежава истински блестящ диамант?

По време на вечерята той се опитваше да я въвлече в разговор. Не преставаше да говори за плановете си за увеселителния парк, да сипе похвали за предложението ѝ по време на срещата, като през цялото време не преставаше да унищожават с удоволствие храната, която тя едва побутваше. Защо се преструваше? Защо просто не си тръгнеше? Дали пък не я съжаляваше!

Последното предположение я изпълни с гняв. Нямаше нужда от неговото съжаление и съчувствие. Отговорите на отправените към нея въпроси ставаха все по-кратки. Когато той изпразни чашата си с шоколадов мус, тя заяви, че ще почисти кухнята.

Тайлър отстъпи, без да спори, но настоя да ѝ помогне да раздигат масата. Цяло чудо бе, че сервизът от китайски порцелан оцеля. Накрая той я остави с лошото ѝ настроение, но с всяко хлопване на вратите на шкафа, с всеки звън на сребърните прибори тя му намекваше, че предпочита да прекара остатъка от вечерта сама.

Когато най-после угаси осветлението в кухнята и се промъкна през вратата, раздразнението ѝ мигновено изчезна от гледката, която се откри пред очите ѝ. В камината гореше огън. Върху масичката за кафе до ниския диван бяха подредени две чисти чаши, а наблизо бе поставена шампаниерата. Светлината бе приглушена. Тежките завеси бяха вдигнати и през прозореца се виждаше нощният Гетлинбург. Тайлър разглеждаше колекцията ѝ от плочи, за да избере подходяща музика.

— Свърши ли? — запита той през рамо, след като долови шума от стъпките ѝ.

— Защо си запалил огън?

— Реших, че ще бъде чудесно, а пък и вечерта е достатъчно прохладна.

— Не, имам предвид защо си си направил целия този труд?

— Изобщо не ме затрудни.

— По дяволите, Тайлър, защо си го направил, след като... след като...

— След като ще си тръгна скоро?

Тя наведе глава и призна:

— Да.

— Направих си целия този труд, защото твоите лоши маниери и грубото ти държане няма да ме отблъснат, Хейли.

Тя рязко вдигна глава.

— Грубо?...

— Да, грубо. По време на вечерята аз се опитвах да те въвека в разговор, но ти не откликна. Освен това предполагам, че необходимостта да изчистиш кухнята си винаги те вбесява дотолкова,

че да затръшваш вратите на шкафа и да тропаш със съдовете по този вандалски начин.

— Само допусках, че...

— Допускаш прекалено много неща. Всъщност това е нещото, което правиш перфектно — да правиш смешни и грешни предположения. Последното от тях беше, че аз бих предпочел сестра ти, с нейните големи очи и пищна гръд, пред теб.

Фактът, че той бе налучкал така точно истината, я вбеси.

— Прекалено си самонадеян. Мислиш ли, че би ме заинтересувало, ако е истина?

— Да — спокойно отвърна той. — Мисля, че те интересува, въпреки че ти никога няма да си признаеш. От момента, в който тя влезе в стаята, ти се вкамени.

— Просто бях учудена от появата ѝ, това е всичко — възпротиви се Хейли, като се отпусна на дивана с безразличен вид.

— Аха! Ти побесня, защото тя се беше увесила на ръката ми и двамата се смеехме. Не аз ѝ предложих ръката си, тя сама се възползва от нея. А аз съм прекалено възпитан, за да я издърпам. Тя се смееше, защото не можеше да измисли нищо по-умно и сигурно защото беше наясно как ще реагираш ти. А аз се смеех, защото тя очевидно очакваше от мен да участвам в представлението.

— И ти се съгласи, защото си прекалено възпитан.

Той се усмихна и се отпусна на дивана до нея.

— Не. Аз просто не проявявам интерес към нея. Вече намерих своето момиче — протегна се и хвана ръката ѝ. Палецът му чертаеше кръгове по дланта ѝ. — Защо ѝ даде парите, Хейли?

Очите ѝ се отвориха широко.

— Откъде... Ти си подслушвал?

— Всяка думичка. Защо просто не я отпрати? Предполагам, че не за първи път те изнудва за пари или за нещо друго.

Хейли издърпа ръката си, изправи се и се приближи до камината.

— Не мога да повярвам, че умишлено си надникнал в личния ми живот. С какво право си подслушвал разговора ни? — тя се извърна рязко към него.

Той изобщо не изглеждаше смутен.

— Исках да разбера какво те накара да се промениш така драстично в момента, в който сестра ти се появи. Винаги ли отстъпваш

пред сълзите й и й даваш всичко, което поиска?

— Не го правя заради сълзите й... — замълча, осъзнала внезапно, че ще разкрие за себе си повече, отколкото би желала.

— Продължавай — тихо каза той.

— Сълзите й не ме впечатляват — продължи Хейли след кратка пауза. — Мисля, че го правя повече по силата на някакъв стар навик, отколкото заради нещо друго.

— Това е навик, от който трябва да се отучиш заради доброто и на двете ви.

— Трудно е да се отучиш от нещо, което си правил цял живот.

— Значи тя винаги те е използвала, така ли? — Хейли поиска да отрече, но вместо това кимна в знак на съгласие. — Това е, защото тя ти завижда.

Младата жена го погледна изумено.

— Елън да ми завижда? — остро запита, след това се разсмя горчиво. — Но това е смешно. Красивата, очарователна Елън, от която всички се възхищават и която всички обожават, да завижда на незабележителната си сестра!

Тайлър се наведе напред, улови отново ръката й и я придърпа обратно на дивана, този път по-близо до себе си. След това я прегърна през раменете.

— Да. Тя отдавна е осъзнала, че ти си прекалено умна и че не може да те заблуждава, както прави с останалите. Ти я виждаш такава, каквато е — глупаво егоистично създание — и тя не може да понесе, че си узнала истината за нея. Затова и те наранява.

— Къде взехте дипломата си, господин Фройд? — саркастично запита тя.

Той се разсмя.

— Помисли си върху това. Рано или късно ще се отърсиш от комплексите си и ще признаеш, че съм прав — нещо в начина, по който пръстите му галеха врата й, я накара да пожелае да му повярва. Истината ли говореше? Наистина ли предпочиташе нея пред Елън?

— Защо се качи в стаята си и си върза косата? — запита Тайлър, като си играеше с омразните фиби. — Казах ти, че ми харесва, когато е разпусната.

— Елън изглеждаше толкова спретната, а аз...

— Да, тя носеше тесни дънки и плътно прилепнала риза и ти веднага се стегна и зае отбранителна позиция, обзета отново от параноята, към която и двамата знаем, че имаш склонност.

— Аз не... Не съм... — опита се да се защити Хейли.

— Ти се промени пред очите ми. Радостта ти се стопи. Когато те докоснах, ти се напрегна, а само няколко минути преди това се извиваше от страст в ръцете ми.

— Това е вулгарно — извика тя, изправи се и се отдръпна от него.

— Но ти харесва — каза Тайлър, като я прегърна и я притисна към гърдите си. — Точно в това е бедата ти, мис Аштън. Много малко мъже са ти говорили вулгарно. Те всички се плашат от ледените стени, които си издигнала около себе си. Е, моята кръв е достатъчно гореща, за да не позволя на тези зелени очи да ме вледенят. Освен това не се предавам лесно. Видях те и те пожелах. И ще те имам.

С всяка дума устните му се приближаваха все повече, докато последната бе изречена пред самата ѝ уста. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ. Гърдите ѝ се притискаха към неговите и тя усети как зърната ѝ се втвърдяват.

Той я положи назад върху възглавниците, подредени в единия ъгъл на дивана.

— Искаш ли малко вино?

— Вино? — произнесе думата така, сякаш я чуваше за първи път. — Не.

— А би ти се отразило добре — попривдигна се леко, само колкото да налее половин чаша червено вино. Приблужи я до устните ѝ и я наклони леко, изсипвайки върху тях една-единствена капка. Преди да успее да я погълне, той я пое с езика си.

И двамата бяха като опиянени. Но не от виното, а от близостта си. В бързината да изпразни чашата, той изсипа последната глътка и тя се разля по бузата ѝ. Улови капката с върха на пръстите си и понечи да ги оближе. Но преди да успее да го стори, Хейли хвана ръката му и я вдигна към устните си. Наблюдавайки го плахо с притворени очи, тя плъзна език по палеца му.

— Хейли — прошепна той и скри лице в извивката на гърдите ѝ. — Знаеш ли какво правиш? Имаш ли представа каква страст се таи под хладната ти външност? Разкопчей ризата ми — настоя нежно.

Мускулите на ръцете му се очертаха ясно, когато той се привдигна, за да ѝ даде възможност да се заеме със задачата. След това се отпусна до нея и я погледна в лицето.

— Бих искал да ме опознаеш, Хейли. Не искам да те карам да правиш любов с непознат.

Сякаш доловил неудобството ѝ, той я целуна. Завладяна от самоувереността и силата му, тя се отърси от обичайната си плахост и се остави да бъде поведена от чувствата си.

Започна като нежно погали косата, спуснала се от двете страни на разкопчаната яка. След това взе да изучава ушите му с върха на пръстите си. Отдели устни от неговите и приглади разрошените вежди. Очите му останаха затворени, докато пръстът ѝ се спускаше по дължината на носа към горната му устна. Той долепи устни към топлата ѝ длан.

Нагаждайки тялото си към неговото, Хейли обсипа шията му с целувки. После зарови пръсти в гъстите косми, покриващи гърдите му. Неочаквано докосна зърното на гърдата му. Тялото му се изопна и това я притесни. Бързо отдръпна ръката си. Той лежеше напрегнато, останал без дъх, със затворени очи. Сякаш привлечени от магнит, пръстите ѝ се върнаха към гърдите му. Показалецът ѝ колебливо докосна зърното. Бавно и несигурно започна да описва кръгове около него. После отново и отново.

— О, любов моя — изстена той, обхвана главата ѝ с ръце и впи устни в нейните с едва сдържана страст. Хвана края на туниката ѝ и я изхлузи през главата ѝ. Устните му се плъзнаха към гърдите ѝ. След това смъкна едната сатенена презрамка и обсипа рамото ѝ с целувки. После по-надолу и още по-надолу.

Точно когато очакваше, че ще я отърве от камизолката ѝ, той изпъна с ръка черната дантела. Очите му я изгаряха като пламък и зърната ѝ отново се втвърдиха под настойчивия му поглед.

Тогава я целуна. Езикът му докосна зърното с леко неуловимо движение, което тънката материя само подсили. Устните му го засмукаха нежно. Инстинктивно ханшът ѝ се повдигна към него и тя усети нарастващото му желание.

— О, Хейли, любов моя...

Ръката му я обхвана отзад, притисна я по-силно и за един дълъг момент телата им пулсираха заедно. Пръстите намериха ципа на

панталона ѝ и бавно го смъкнаха. Дланта му се притисна към корема ѝ. Пръстите не преставаха да гаят пламналата кожа, докато разкопчаваше колана ѝ. И накрая се осмели да се запознае с онова, което се криеше под бельото ѝ.

Заля я непозната топлина и в нея се надигна порив да откликне на настойчивия допир. Кръвта, пулсираща бясно във вените ѝ, се втурна на вълни към слабините ѝ и тя се изви в дъга.

— Толкова си красива! — прошепна той, почувствал топлината и влагата. Тогава пръстите му докоснаха онова забранено еротично място и тялото ѝ се стегна.

— Тайлър! — извика тя извън себе си и отблъсна ръката му. Реакцията ѝ беше съвсем неочаквана и го изненада толкова, колкото я бе изненадал неговият допир.

Той леко се надигна. Внезапно осъзнал изумителната истина, потърси с поглед зелените, изпълнени със страх очи.

— Хейли? — палецът му подреждаше разпилените кичури върху лицето ѝ. — Аз ли съм първият?

Неспособна да срещне погледа му, тя стисна очи и извърна глава.

— Аз съм доста по-особена. Опитах се да ти го обясня, но ти не ми повярва.

Трогнат от мъката в гласа ѝ, той вдигна показалец и погали бузата ѝ с нежност, сякаш беше дете, на което не искаше да причини болка.

— Не. Не си особена. Ти си нещо много специално за мен. Толкова специално, че почти изпитвам страхопочитание към теб.

Тя отвори очи, но не събра смелост да го погледне. Не можеше да повярва на онова, което беше чула. Беше очаквала подигравка, насмешка, дори пренебрежителен смях, но не и този нисък, пълен с обич и нежност глас.

— В това няма нищо мистериозно. То означава, че никой досега не ме е пожелавал.

И тогава той се разсмя с нисък радостен смях.

— Ти си девствена в още много отношения. Съвсем наивна си и по отношение на начина, по който мъжете гледат на теб. Но това ми доставя удоволствие, защото няма да ми се налага постоянно да си съпернича с тях.

Най-после събра кураж да го погледне. Устните му бяха разтегнати в нежна усмивка. От очите му струеше топлина.

— Все още ли ме желаеш? — не можеше да схване иронията във въпроса си. Въпреки че през цялото време бе настоявала, че двамата никога няма да станат любовници, неочаквано за самата нея отговорът му придоби огромно значение.

Той леко докосна устните ѝ.

— Желая те повече от всякога. Толкова, че изпитвам почти физическа болка. Но никога не бих те наранил, Хейли. Никога не бих направил нещо, което би те разстроило. Тази вечер ти преживя доста вълнения. Моментът не е подходящ за любов. Когато му дойде времето, ние двамата ще го усетим. Аз винаги преследвам онова, което искам. И обикновено го получавам. Но научих, че колкото повече чакам, толкова повече ценя победата си.

Изправи я до седнало положение, вдигна презрамките и ѝ помогна да облече отново туниката си. Докато закопчаваше ризата си, той ѝ каза:

— Паркът затваря в събота вечерта. Рано сутринта в понеделник ти, Фейт и аз ще заминем на почивка.

— Какво?

— Ще се откъснем от всичко това тук.

— Не мога да замина веднага след затварянето на парка. Имам да върша куп неща.

— Ти си директор на отдела за отношенията с гостите. След като вече няма да има посетители, за какви отношения ще отговаряш?

Тя си позволи за миг да се наслади на усмивката му, но веднага си наложи да се върне към темата.

— Имам заявки за няколко групови посещения през следващия сезон. Трябва да организирам рекламната кампания. Да се погрижа за брошурите. И за билетите...

— Всичко това може да почака. Заминаваме. Наел съм едно бунгало на езерото Фонтана. Тръгваме в понеделник сутринта.

— Аз няма да дойда, Тайлър.

ОСМА ГЛАВА

— Аз няма да дойда, Тайлър.

— Ще дойдем да те вземем в осем. Ако дотогава не си станала от леглото, ще дойда да те измъкна оттам лично.

— Аз няма да дойда, Тайлър.

— Звучиш ми като развалена грамофонна плоча.

И това беше истина. Цяла седмица беше повтаряла тези думи и цяла седмица той ги бе отхвърлял. Откакто бе споменал за пътуването до езерото Фонтана в Северна Каролина, тя му повтаряше, че няма да тръгне с тях. Измисляше причина след причина, но той ги оборваше с лекотата, с която вършеше всичко през последните дни.

Седмицата преди закриването на увеселителния парк за сезона беше изтощителна за всички служители. И сякаш за да увеличи невъобразимия хаос, Тайлър присъстваше наоколо неизменно. Появяваше се най-неочаквано на съвсем необичайни места и правеше всички нервни и напрегнати. Но все пак изглеждаше доволен от работата. Една вечер, по време на вечеря, той довери на Хейли, че двамата с Фейт са били най-редовни посетители.

— Преди инцидента със злополучната пчела към мен се отнасяха като към най-обикновен гост. Тъй като всичко изглеждаше наред, аз не се намесвах в работата на Сандърс — в очите му блеснаха дяволити пламъчета. — В края на краищата никога не е излишно шефът да оповести съществуването си.

Хейли беше непрекъснато заета с извършването на различни проучвания и с обработката на резултатите. Отзивите бяха много ласкави, тъй като по това време на годината опашките бяха понамалели и всеки гост имаше възможност да си отдъхне в парка.

През зимата тя щеше да проучи внимателно всички анкети и да докладва за резултатите от тях на Хърмън Сандърс. От този официален доклад всички отдели щяха да анализират дейността си и да обсъдят допуснатите слабости.

Беше благодарна, че работата ѝ отнема голяма част от времето, защото в противен случай непрекъснато щеше да мисли за чувствата, които изпитваше към Тайлър Скот.

Той се обаждаше по няколко пъти на ден по телефона и тя с тревога осъзна, че очаква с нетърпение тези разговори. Непрекъснато надничаше в офиса ѝ под един или друг предлог. Хейли се надяваше, че колегите ѝ няма да забележат проявяваното към нея внимание, но, изглежда, то не можеше да остане скрито. Непрекъснато бе атакувана от множество въпроси.

— По какъв начин мистър Скот смята да разшири парка?

— Какво смята да прави мистър Скот със земята, която закупи наскоро?

Тя знаеше отговорите на всички въпроси, което още веднъж доказваше до каква степен житейските им пътища се бяха сблизили. Той често я използваше, за да даде гласност на някоя своя идея. Нейното мнение се ценеше високо. Тайлър непрекъснато я караше да предлага нови и нови неща и внимателно ги обмисляше.

Всяка вечер тя вечеряше с него и с Фейт. Това вече ѝ бе станало нещо като навик. Една вечер, след особено напрегнат ден, тримата отидоха да поплуват в басейна на Гленстоун. На следващата си приготвиха хамбургери на скарата на Хейли. През друга вечер останаха късно след затварянето на парка и той насила я накара да изпробва някои от най-популярните атракции за първи път.

За голямо нейно облекчение Тайлър бе преустановил сексуалното преследване от първите дни. Но дали това наистина беше облекчение? Всеки път, когато погледът ѝ срещнеше неговия, тя долавяше пламъка на неговото желание и не можеше да не му отвърне.

Но той се отнасяше към нея като към добра приятелка. Докосваше я често и съвсем открито, но винаги много любезно и без познатата ѝ чувственост. Тя упорито отричаше да признае разочарованието, което изпитваше всяка вечер, когато той съвсем по братски я целуваше за лека нощ.

Само един-единствен път по време на тази седмица той ѝ даде да разбере, че нестихналото му желание клокочи съвсем близо до повърхността.

Сутринта той ѝ се бе обадил, за да ѝ съобщи, че би желал да я види.

— Побързай, преди да са отворили парка. Искам да споделя с теб една своя идея.

Тя се бе втурнала през двора и за броени минути бе до една от най-популярните атракции, където ѝ бе определил срещата. Представляваше пещера, в която от множество оградени с вода дупки се показваха различни животни, които плашеха и развличаха гостите. През целия сезон се радваше на огромна посещаемост, тъй като осигуряваше спасение от жегите. Беше особено популярна сред тийнейджърите, защото тъмнината подпомагаше романтичните им срещи.

Тайлър я очакваше пред входа и бърбеше с младото момиче, което я поддържаше.

— Добро утро, мис Аштън — подвикна той, когато я забеляза.

— Добро утро, мистър Скот. За какво пожелахте да ме видите?

— Имам идея, за която ми е необходимо мнението ви. Казах на Линда да не пуска никого вътре, докато я обсъждаме.

Той отвори вратата, запали джобното си фенерче и въведе Хейли вътре.

— Знаеш ли накъде вървиш и какво правиш? — запита го тя, докато го следваше в тъмнината.

— Разбира се. Вчера разгледах всичко. Просто следвай пътеката. А, да, и се оглеждай за паяци.

— Паяци ли? — леко извика Хейли.

Той се засмя и стисна ръката ѝ.

— Шегувам се. Момчетата, които работят тук, се движат в тъмнината съвсем свободно. Но все пак си пази главата. Някои от гредите са сложени доста ниско. А сред служителите се говори, че това е най-неподходящото място да си изпиеш кафето.

— Пак се занасяш. Защо някой би поискал да дойде тук, освен ако му се наложи?

— Ами, за да наблюдава влюбените. Ще се изненадаш, ако разбереш какво могат да правят хората на място като това. Атракцията продължава седем минути. За това време могат да се свършат доста неща.

Хейли се засмя, независимо от решението си да остане сериозна.

— Не вярвам на нито една твоя дума. Кой ти го каза?

— Е, всъщност никой не ми го е казал. Поне не лично. Но без да искам, подслушах разговора на две момчета в гардеробната. Затова вчера дойдох и сам се убедих.

Той се спря и се обърна към нея. Фенерчето стоеше в отпуснатата му ръка и светлината се разсейваше някъде встрани.

— Е нека да се опитам да отгатна страхотната ти идея — шеговито започна тя. — Имаш намерение да продаваш билети на възрастните хора, за да могат да наблюдават как се любят младежите.

Той щракна с пръсти.

— Тази е дори по-добра от моята. Но в действителност измислих нещо, което би разхладило хората, вместо да ги сгрява.

— Тук и без това е достатъчно студено.

— Е да, но искам да стане още по-студено.

— И как?

— Миналата Коледа посетих един търговски център в Далас. И там всеки час по пет минути валеше сняг!

— Сняг ли? Искаш да кажеш...

— Точно така. Без значение какъв сезон е навън, отгоре се сипят едри бели снежинки. Те имаха машина, която ги правеше и ги разпръскваше наоколо. Точно това е и моята идея. Ще обнова това място. Ще изхвърлям всичко, което стои тук от години, и ще поставя една такава машина. Нашите малки гости ще могат да си правят снежни човеци, да се пързалят и така нататък...

— Ще сложиш машина, която ще сипе сняг, докато хората се разхождат тук?

— Ти си винаги на три крачки пред мен — каза той. — Какво мислиш?

— Великолепно!

— Наистина ли? Нали не ми го казваш само защото знаеш, че точно това искам да чуя?

— Не. Струва ми се, че това е нещо доста по-различно. Хората ще говорят за него и всички ще искат да дойдат, за да го видят. Ти си гений, мистър Скот!

— Това си е самата истина, но се опитвам да си остана все така скромен. А и от мен се очаква да продължа фамилната традиция. Баща ми беше много проникателен бизнесмен.

— Беше? Той починал ли е?

— Не, жив и здрав е. Казах „беше“, защото отдавна е в пенсия. На тридесетия ми рожден ден ми прехвърли всичко. Двамата с мама живеят в Атланта.

— И ти също се оказа доста ловък в бизнеса, нали?

Той не отговори веднага и на нея ѝ се стори, че вижда как свива рамене в тъмнината.

— На няколко пъти рискувах и спечелих — от тона му стана ясно, че не желае да говори за финансовия си успех и тя не настоя — мама и татко ще те харесат. Бих желал скоро да се запознаеш с тях. Казвал ли съм ти, че всеки път, когато видя краката ти, се възбудям?

Тя се препъна в тъмнината.

— Но ти не можеш да ги видиш.

— Мога. Насочил съм светлината към тях.

— По-добре би било да гледаш къде вървиш — още не беше изрекла думите, когато чу глух удар в дърво. Тайлър изруга високо и изпусна фенерчето, което се търкулна в кръг и се спря до краката му.

— О, Тайлър — прошепна тя и закри уста с ръка. — Какво стана?

— Налетях на една от онези греди, за които те предупреждавах. По дяволите! Ужасно боли!

— Дай да погледна — Хейли се повдигна на пръсти и внимателно отстрани дланта му от челото. — Толкова съжалявам. Но мисля, че всичко ще се оправи. Започнало е да се подува, което е добър знак. Опасно е, когато няма оток.

— Няма значение — отвърна той, придърпа я към себе си и потърси устните ѝ.

— Тайлър, ами главата ти?

— Ужасно ме боли. Целуни ме, за да отклониш вниманието ми от болката.

Целуваше я така жадно, че за момент тя бе съвсем замаяна, за да откликне. Езикът му се плъзна в устата ѝ, давайки ѝ повече, отколкото можеше да понесе. Ръцете му, както на ваятел, нагаждаха отмалялото ѝ тяло към извивките на своето. Ханшът му се притискаше към нея с отчаяна страст.

Дали заради разговора за интимните срещи, които се осъществяваха на това място, дали заради тъмнината, която ги обгръщаше, или заради неговия допир, който тъй дълго ѝ беше

липсвал, но нещо в нея я подтикваше да откликне на провокиращите му движения.

— Господи, Хейли! — той с усилие успя да се овладее и плъзна устни по ухото ѝ. — Ти си най-сладката лекарка. Но само замених едната болка с друга. И тази, втората, ще ме убие.

— Съжалявам — шепнешком отвърна тя. Опитваше се да говори сериозно, но зад думите ѝ прозираше усмивка.

— Аха. Обзалагам се, че съжаляваш. Струва ми се, че изпитваш някакво перверзно удоволствие да ме тормозиш по този начин — нежно ухапа меката част на ухото ѝ. — Твоето време приближава, мис Аштън. Скоро ще копнееш да се любиш с мен, а аз ще те накарам да стениш от удоволствие.

Засрамена, тъй като дълбоко в себе си усещаше, че той е прав, тя се наведе да вдигне фенерчето. Неочаквано тунелът се изпълни със светлина.

— О! — втренчи подозрително присвити зелени очи в ръката, която стоеше върху копчето. — Ти през цялото време си знаел откъде се включва осветлението. Защо не го пусна още когато влязохме?

Той се усмихна широко:

— А ти как мислиш? Има какво да се научи от по-младото поколение.

— О! — повтори тя и се извърна. Светлината ѝ помогна да стигне лесно до задната врата. Тайлър тръгна след нея с доволен вид.

Точно до изхода той измърмори тихо, за да го чуе само тя:

— Времето ти е ограничено, Хейли. Ще те вкарам в леглото си, преди да се върнем от езерото Фонтана.

— Няма да дойда, Тайлър — отвърна тя, но той само се разсмя.

— Ще дойдеш! — каза ѝ три дни по-късно, облегнат на бюрото ѝ. — Наех хора да изчистят бунгалото и да заредят хладилника за пристигането ни. Ще дойдеш.

— Днес затваряме парка, но има още много работа.

— Трябва ли да те уволня, за да те измъкна от това място?

— Няма да посмееш.

— Права си. Но така или иначе утре заминаваш с мен и Фейт. Затова настоявам тази вечер да се прибереш по-рано, да си приготвиш багажа и да се напиш добре. Ще дойдем да те вземем в осем сутринта — целуна я леко, уверен, че тя няма да може да откаже.

И естествено така стана.

Докато си подреждаше нещата, непрекъснато се кореше и се убеждаваше, че няма да замине. Той ѝ беше обещал да доведе до успешен край плана си за прелъстяването ѝ. Защо тогава тръгваше с него? Отговорът се въртеше в съзнанието ѝ и накрая бе принудена да признае — защото искаше да бъде прелъстена.

Една такава връзка криеше множество рискове. Но досега нито един мъж не бе заслужил да ги поеме. Докато не се беше появил Тайлър. Тя бе запленена от него още от мига, в който го видя за първи път. Той я беше променил. Тя вече не беше такава, каквато бе, преди да се запознае с него. Животът ѝ се беше променил. И независимо от залога искаше да изживее магията, която той внесе в дните ѝ.

Какви радости бе изживявала, преди да се появи той? Въпреки че се беше съпротивлявала, дълбоко в себе си бе приветствала вълнението, с което той оживи иначе скучното ѝ еднообразно съществуване.

От една страна, негодуваше против арогантното му поведение, но, от друга то ѝ допаднаше. Чувството за отговорност и компетентността бяха чудесни качества, но доста досадни. Той ѝ показва, че и уязвимостта има своите достойнства. Признаваше пред себе си, че ѝ харесва начинът, по който устните и ръцете му пробуждаха нейната женственост в най-чистата ѝ форма. Тя искаше да бъде жена за Тайлър Скот.

Той я караше да се чувства желана и привлекателна, за каквато никога не се бе смятала. Беше я изкачил до емоционалния връх, чието съществуване никога не беше подозирала. Искаше да се озове в леглото му и да изживее осъществяването на всички прелъстите леки обещания, които ѝ бе дал.

Точно преди да заспи, я обзе моментно колебание. Дали постъпваше правилно? И ако е така, какво щеше да се случи? През целия си живот бе правила само онова, което се бе очаквало от нея, с единственото желание да не разочарова никого. Докъде щеше да я доведе нейното благоразумие?

Родителите ѝ бяха починали със сълзи на очи, защото Елън не беше до тях. Сестра ѝ я „обичаше“ единствено когато имаше нужда от нея. Човек можеше да заслужи много златни медали за добро поведение, преди да осъзнае, че те нямат цена. За първи път през

живота си Хейли Аштън щеше да направи това, което искаше, било то правилно или не, и по дяволите последствията.

— Никога не съм ходила на пикник край реката — каза Хейли и отхапа от хрупкавото пържено пиле. Бяха спрели да купят обяда си от един ресторант, преди да напуснат Гетлинбург.

— Сега сме като истински пионери — отбеляза Тайлър и се подпря на лакти. Край тях течаха пенливите води на Литъл Пиджън Ривър. Бяха се движили по магистралата, която пресичаше Голямата планина, и се бяха насочили към главния път на Северна Каролина. Когато огладняха и започнаха да се оглеждат за подходящо за пикник място, Тайлър бе насочил колата към едно от живописните кътчета, които се виждаха от пътя.

Вместо да седнат на земята, той бе предложил да изядат обяда си на най-високата равна скала, която се виждаше край брега. Отхвърляйки всичките им възражения за евентуални опасности, ги поведе към нея. Както обикновено, правеше това, което поискаше. И както обикновено, беше прав. Гледката беше възхитителна.

— А аз никога преди не съм ходила на пикник — измърмори Фейт, твърде заета с едно пилешко бутче.

Хейли и Тайлър я погледнаха объркано.

— Разбира се, че си ходила, Фейт — меко възрази Тайлър.

— Тъж... Не мисля. Освен ако е било толкова отдавна, че да не си го спомням. Мама никога не ме е водила. Тя не обичаше да се храни дори на двора, защото се страхуваше от буболечки. Веднъж целият клас отиде на едnodневна екскурзия, но аз бях болна от шарка и не можах да отида. Не, мисля, че това наистина е първият ми пикник — изглеждаше напълно безразлична към скучното си детство, което беше още по-затрогващо.

— Е, със сигурност няма да бъде последният — успокои я Тайлър и дръпна опашката ѝ. — Отсега нататък ще правим толкова пикници, колкото поискаш.

— Ще може ли Хейли да идва на тях?

Тайлър обърна засмени очи към жената и се престори, че размишлява съсредоточено.

— Не знам — каза бавно и поглади брадата си. — Смяташ ли, че трябва да я питаме?

Усетила играта, Фейт се разсмя.

— Ако не го направим, има опасност да я обидим.

— Да, май си права — придърпа Хейли между разтворените си колене и облегна гърба ѝ на гърдите си. Устните му погалиха ухото ѝ. Подобна интимност в присъствието на Фейт я шокира, но неочаквано ѝ се стори напълно приемлива и съвсем уместна.

— О, татко, толкова си груб! — порица го Фейт.

— Смяташ, че това е грубост? Гледай тогава! — наклони главата на Хейли назад и с комична страст покри устните ѝ със своите.

Фейт се заливаше от смях.

— Точно така се целуват по телевизията.

Тайлър се смееше с дъщеря си, а Хейли леко се усмихваше, облегната на него.

— И какво си гледала по телевизията, малка госпожице? — запита той и веднага се обърна към Хейли: — Отсега нататък няма да имаме телевизор.

Ние? Звучеше толкова уверено. Притисна се по-плътнo към него.

— Никога няма да позволя на някого да ме целува по този начин — отсече Фейт. — Не че някой ще пожелае, но никога не бих позволила.

— Разбира се, че ще позволиш, а аз бих желал да застрелям първия смелчага, който се осмели да го направи.

— Защо?

— Защо? Защото ти си моето момиченце, затова.

— Е, едва ли някое момче ще пожелае да ме целуне, така че няма защо да се притесняваш.

— Много момчета ще пожелаят. Ти си най-красивото момиче на света.

Тя вдигна рязко глава и се загледа в баща си.

— Наистина ли мислиш така?

— Разбира се! Най-красивото, което съм виждал някога. Винаги съм мислил така; още от момента, в който те купих от болницата.

— Отникъде не си ме купувал, татко. Знаем откъде идват бебетата — момиченцето говореше с пренебрежителен тон, но Хейли долавяше, че то сияе от комплиментите на баща си.

Искаше ѝ се да се обърне и да го прегърне. През последните няколко седмици Фейт се беше променила до неузнаваемост. Подозираше, че и тя има дял в това израстване, но заслугата беше на Тайлър. Той разговаряше с дъщеря си вече не като с дете, а като с възрастен човек. И резултатът от вниманието му беше очевиден. Фейт се разтваряше като цвете, прекалено дълго очаквало пролетта.

— Защо не разчистиш остатъците от пикника? — обърна се той към нея. — Така можеш да си изкараш един-два долара.

— Дадено — с готовност се съгласи Фейт. Докато тя се зае с поставената задача, Хейли се облегна на рамото на Тайлър и го погледна в лицето. Главата му бе толкова наведена към нея, че усети топлия му дъх по лицето си. Можеше да различи всяко косъмче от ресниците му. Тъмните зеници отразиха нейното желание. Поддавайки се на мълчаливата молба, той долепи устни до нейните.

Тази целувка нямаше за цел да развесели никого. Беше съвсем егоистична и споделена само от тях двамата. Тя не преливаше от страст. Нито единият от тях нямаше екхибиционистични наклонности, нито пък смяташе за редно да дава израз на страстта си пред Фейт.

Но беше целувка, изпълнена с копнеж, с неутолимо желание за взаимно разбирателство. Върхът на езика му леко докосна нейния и дълбоко в нея като искра избухна задоволство и се разля по тялото ѝ. Онова, което изглежда най-целомъдрено, често се оказва необуздано в същността си.

Той вдигна глава и Хейли забеляза в очите му да гори страст, равна на желанието, което изпитваше тя. Помогна ѝ да се изправи. Зашеметена от близостта, споделена само преди миг, Хейли залитна. Той я прегърна през раменете. Разбираше и споделяше тази ѝ слабост. За няколко мига двамата останаха притиснати един към друг.

Когато най-после се отдръпнаха, забелязаха, че Фейт ги наблюдава внимателно. Устните ѝ бяха разтегнати в широка усмивка, разкриваща металните скоби. В сивите ѝ очи, същите като на баща ѝ, танцуваха някакво новооткрито щастие.

Пристигнаха до езерото Фонтана късно същия следобед, след като по време на целия път се бяха наслаждавали на гледката.

Обраслите с гъсти гори планини, обвити в сиво-синя мъгла, бяха обагрени с всички нюанси на есента.

Фейт непрекъснато се оплакваше, че не може да вижда добре, докато накрая баща ѝ ѝ позволи да се премести отпред при тях. И стана така, че всички бяха доволни от собственото си положение: Фейт — защото можеше да наблюдава по-добре през широкото предно стъкло, а Тайлър и Хейли — защото трябваше да седят плътно притиснати един към друг.

Дясната ръка на Тайлър очевидно участваше доста активно в шофирането, защото почти не стоеше неподвижна. В един момент Хейли осъзна, че при всяко движение в ограниченото пространство тя докосва лявата ѝ гръд. Извърна се към него и го погледна обвинително, но той само се разсмя. С намигване я поздрави, че най-после бе успяла да долови хитростта му. Справедливостта бе възстановена, когато, за да го накаже, тя постави ръка високо на бедрото му.

Бунгалото се оказа къща, доста по-голяма от околните, с три спални, три бани и оборудвана с всичко необходимо за пребиваването им. Всекидневната имаше изглед към езерото, а спалните гледаха към планината. Мебелите бяха функционални и подбрани с много вкус.

След като си взеха душ и се преоблякоха, тримата отидоха да вечерят в един малък ресторант. Когато се върнаха в къщата, Фейт се развихри при съобщението на телевизионната говорителка, че вечерта ще дават „най-страшния филм, който е правен някога“.

— Не бихме могли да го пропуснем, нали? — подразни я Тайлър.

Момичето облече нощницата си и се изтегна на пода пред телевизора. Скоро вниманието ѝ бе погълнато от изпълнението на любимите ѝ рок звезди.

Хейли затвори вратата на стаята си, която бе боядисана в жълто и златисто. Свали полата и блузата, които бе облякла за вечерята, и ги прибра в гардероба. Останала само по бельо, нахлузи дълъг сатенен халат. Той беше екстравагантен подарък за рождения ѝ ден от Елън, който досега не бе имала възможност да облече. Богато набраният тъмнозелен сатен подчертаваше цвета на косата ѝ и подхождаше на зелените ѝ очи. Дискретен цип го закопчаваше от шията до коленете, а ръкавите се спускаха свободно до лактите.

Точно ровеше из куфарите, за да намери пантофите си, когато някой дискретно почука на вратата.

— Кой е? — бързо запитва, останала без дъх, и втри в кожата си малко парфюм.

— Един гол дивак, който има намерение да задоволи страстта си. Хейли се разсмя и отвори вратата.

— Лъжец. Изобщо не си гол.

— Дай ми само пет секунди — отвърна той и я бутна обратно в стаята.

— Ти си луд.

— Тепърва още ще полудявам — измърмори той, опитвайки се да я целуне. — Ти ме подлудяваш.

Усилието му накрая се увенча с успех и започна да я целува жадно. Езикът му се плъзна в устата ѝ, инстинктивно намери най-чувствителното място и предизвика пълен хаос в мислите ѝ.

— Тайлър...

— Желанието ми стана нетърпимо, Хейли. Имам нужда от теб.

Отблъсквайки го леко, тя изхлипа:

— Не можем — сведе поглед към босите си крака и продължи дрезгаво: — Аз не мога.

— Знам.

Бе очаквала, че той ще ругае, ще моли, ще вика, но не и че ще отстъпи. Тихо изреченото съгласие я изуми.

— Ти... ти разбираш?

— Фейт.

Чертите ѝ се смекчиха от вълнение. Той бе започнал да долавя как се чувства тя. Кимна и докосна с пръсти лицето му, показвайки колко високо цени проявеното разбиране.

— Ние сме големи хора, Хейли. Знаем за какво става въпрос. Но тя не знае. Не мога да ѝ чета лекции за морала, ако...

— Разбирам, Тайлър. Наистина. И се надявах и ти да го разбереш.

Показалецът му докосна долната ѝ устна.

— Ти разбираш всичко — говореше толкова тихо, че думите почти не се различаваха, но тя го чу. — Но имаш ли представа какво означава за един мъж да желае една жена така, както те желая аз? Караш ме да се отдавам на невероятни еротични фантазии, Хейли. Това ми причинява болка.

— И на мен.

Думите ѝ го накараха да застине. Взираше се в лицето ѝ с невярващ поглед, докато пръстите ѝ си играеха с ципа на халата, плъзгайки го нагоре-надолу из богато набрания плат. Звукът отекна в стаята няколко пъти. Тайлър не помръдна и сякаш дори не дишаше.

Когато халатът се разтвори, тя протегна ръка, улови неговата и допря дланта му до устните си. Осъзнавайки, че може никога отново да не събере смелост да го направи, я плъзна надолу към гърдите си и я притисна до нежната плът. Пръстите ѝ галеха обратната страна на ръката му, кокалчетата, върховете на неговите.

— Хейли — прошепна той с натежал от възнение глас. Очите му се откъснаха от нейните и се спуснаха към онова, което сякаш оживяваше в ръката му. Пръстите им се сплетоха и той с благоговение наблюдаваше как малките розови зърна се втвърдяват. Погледна лицето ѝ още веднъж, преди да се наведе и да погали с устни онова, което ръцете му вече бяха приготвили.

Езикът чертаеше около зърното малки чувствени кръгове. Влажните устни се затвориха около него, засмукаха го нежно. Тя прошепна името му и плъзна длан под ризата, за да погали гърдите му.

Тайлър бе обзет от непреодолимо желание, което можеше да потисне само с върховни усилия на волята. Ръцете му я обгърнаха здраво. Твърдата топла буза се плъзна към нежната извивка на гърдите ѝ.

— Ще бъде толкова хубаво, Хейли — каза с дрезгав шепот. — Толкова хубаво!

Целунаха се отново, усмихнаха се един на друг и неохотно се разделиха. Започнаха да оправят дрехите си и дочуха гласа на Фейт, която ги викаше от всекидневната:

— Татко, Хейли, филмът започва!

След втората реклама Фейт се сви до баща си на дивана, криейки глава в рамото му при всяка страшна сцена. Едната му ръка здраво обгръщаше раменете на Хейли и всеки път, когато я погледнеше, очите му повтаряха обещанието, което ѝ бе дал.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Приготвянето на закуската беше вълнуващо занимание, когато Тайлър даваше нареждания, а Хейли и Фейт ги изпълняваха. Някак си, въпреки цялата суматоха, палачинките и беконът бяха подредени на масата.

Хейли беше впечатлена от обзавеждането на къщата. Кухнята беше оборудвана с всичко необходимо. В никоя от стаите не се усещаше характерната миризма на застояло, типична за затворените и рядко проветрявани домове. Колко ли често Тайлър идваше тук? Дали е водил и Моника? Съмняваше се. Всичко изглеждаше прекалено ново, за да има нещо общо с брака им, разтрогнат преди повече от десет години.

Дали пък това не беше неговото убежище, мястото, където се криеше от напрежението в света на бизнеса? Дали бе водил тук други жени? И колко?

— За какво мислиш, Червенокоске?

Въпросът на Тайлър я извади от тревожните й размисли. Беше се взирала с невиждащ поглед в празната си чаша за кафе и не бе усетила кога Фейт бе напуснала кухнята, за да застане отново пред телевизора.

— За нищо — отвърна тя с безразличен глас, който обикновено вбесяваше мъжете.

Но той не се остави да бъде заблуден.

— Ще ти кажа какво се въртеше в главата ти — каза и се облегна на масата, за да улови ръката ѝ.

— Аз знам какво се върти в твоята глава — вметна тя, опитвайки се да запази сериозното си изражение.

— Виновен. Откакто срещнах една висока сексапилна червенокоса лейди с блестящи зелени очи, в главата ми се въртят само непристойни мисли. Така че се признавам за виновен. Можеш да оковеш ръцете и краката ми във вериги. Заслужавам само най-жестоко и необикновено наказание.

— Стига! — разсмя се тя. — Човек може да помисли, че си затворник.

— Все още не, но никога не мога да отхвърля нещо с лека ръка, преди да съм го проверил — той се усмихваше, разкривайки съвършените си бели зъби, които, тя знаеше от опит, можеха да причинят страдание.

Докато го наблюдаваше, закачливият израз напусна лицето му и силата на пръстите, галещи ръката ѝ, се съсредоточи върху палеца, описващ леки кръгове върху дланта.

— Виновен съм за много неща, Хейли, но не и за множество връзки с най-различни жени, появявали се и изчезвали от живота ми.

Върху лицето ѝ се изписа удивление. Това беше някакво тайнство. Начинът, по който разчиташе мислите ѝ, беше свръхестествен.

— Точно за това мислеше, нали? Колко жени съм водил тук и с колко от тях съм имал връзка.

Хейли сведе поглед.

— Това не ме засяга.

— Погледни ме, Хейли — нареди той и тя се подчини. — След развода си съм имал съвсем малко връзки с жени, при това те са били краткотрайни и несериозни. Никога не съм ухажвал жена така настойчиво, както ухажвам теб.

— Така ли? — отчаяно искаше да му повярва.

— Да. Никога не съм позволявал на никоя жена да застане между мен и работата ми. По време на онова пътуване, което направих неотдавна, свърших само за седмица работа, която обикновено би ми отнела две, само защото не можех да понеса мисълта да бъда далеч от теб.

Слепоочията ѝ пулсираха, но не само от думите му, а и от убедителния начин, по който ги изричаше. За да прикрие чувствата си, тя се изправи бързо и започна да раздига масата с треперещи, непохватни ръце.

— Обикновено когато съм на важна бизнес среща, се концентрирам единствено върху дискутирания въпрос. А знаеш ли какво правех на всички събирания, които съм посещавал, откакто те срещнах?

— Наистина трябва да почистим тук...

Тайлър улови ръцете ѝ и я придърпа към себе си.

— Мислех за теб. За това как трябва да се разходим по брега и да се любим сред океана. Как ще те кача на един сърф и ще наблюдавам как водата се плиска в гърдите ти.

— Тайлър...

— В мислите си съм се къпал с теб хиляди пъти, сапунисвал съм всеки милиметър от тялото ти и съм те молил да ми направиш същата услуга.

Ръцете ѝ се разтвориха и се плъзнаха по гърдите му. Притисна чело към него и поклати глава.

— Караш ме да се чувствам неудобно, Тайлър. Наистина не трябва да ми говориш така.

Устните му се движеха по косата ѝ.

— Може би предпочиташ да зарежем думите и да преминем направо към действие? — тя изпусна дъха си в нещо като полувъздишка и полустон. Тайлър обхвана лицето ѝ с ръце и повдигна главата ѝ.

— Можеш да се притесняваш за всичко друго, но не и за другите жени в живота ми, Хейли.

Плъзна ръка под колана на дънките ѝ, притисна я плътно към ханша си и я целуна.

Тайлър нае една моторна лодка и тримата прекараха цялата сутрин в езерото. Към обяд, освежени от вятъра, развеселени и прегладнели, унищожиха голямо количество чийзбургери и пържена риба в близката закусвалня.

— Какво ще правим сега? — запита Фейт, след като изпразни чинията си.

Тайлър и Хейли изстенаха едновременно.

— Ще си починем — с надежда отвърна той.

— О, хайде! Нека да пояздим малко. Или пък да се поразходим. Освен това мисля, че наблизо има място, откъдето можем да наемем мотори.

Отначало се спря на разходката, но после предпочете да поиграе тенис на маса. Докато Тайлър и Хейли се възстановяваха от петгеймовия мач, Фейт играеше на електронните игри. Запозна се с

едно момиче на нейната възраст, също голяма почитателка на тези развлечения. В края на краищата трябваше да бъде изтръгната почти насила от компанията на новата си приятелка и от залата за игри.

Когато се върнаха в къщата, тримата бяха изтощени.

— Предлагам ви да си починем, преди вечерята — каза Тайлър. — Ще ви заведа на едно място, където правят барбекю и свири някаква кънтри група.

Дамите се съгласиха и всички се оттеглиха в стаите си след напрегнатия ден. Хейли се изкъпа в голямата вана и поправи грима си. Беше оставила косата си разпусната и къдриците се спускаха свободно около шията и лицето ѝ.

Облече тъмна памучна пола и риза с висока яка, която се закопчаваше отзад. Копчетата на гърба я затрудниха и тя помоли Фейт за помощ.

— Йее, изглеждаш много красива, Хейли! — възкликна момичето, сякаш се прекланяше пред своя идол.

— Благодаря ти. Точно смятах да ти кажа същото. Този тоалет нов ли е?

— Да — гордо отвърна Фейт, показвайки новата си пола и яркосиньо поло. — Харесва ли ти? Татко ми го купи, но доста трябваше да го уговарям.

— Е, по-често трябва да му даваш да разглежда модните ти списания.

— Добре! — разсмя се Фейт и двете тръгнаха към баща ѝ.

— Кое е толкова смешно? — запита той.

— Не е нещо, което един мъж може да разбере. Беше чисто женски разговор — Тайлър се намръщи и Фейт се разсмя още по-силно.

Ресторантът беше препълнен и много шумен, но всички се забавляваха. Дансингът наподобяваше боксов ринг, на който двойките се блъскаха една в друга под ритъма на музиката. Липсата на техника от страна на групата се компенсираше със силата на звука.

Точно приключваха вечерята си, когато Фейт скочи от мястото си и извика:

— Хей, Ким! — замаха с ръка към едно момиче, което седеше в средата на залата. — Това е приятелката ми! — забързано обясни на

Тайлър и Хейли, преди да се втурне да си поговори с новата си позната.

След малко се върна, водейки със себе си Ким и майка ѝ.

— Здравейте — любезно поздрави жената, надвиквайки шума в ресторанта. — Аз съм Франсис Харпър. Моята дъщеря Ким се е запознала с вашата днес следобед. Двете толкова добре се разбират и така добре се забавляват, че се питах дали бихте позволили на Фейт да остане у дома този нощ.

Фейт и Ким, която беше малко по-пълна и по-ниска, стискаха ръце, неспособни да прикрият притеснението си, че позволенията няма да бъде дадено.

Първа заговори Фейт:

— Моооля! Тя има онзи нов албум, който търся от толкова време, и много друга музика, и аз ще се държа добре, обещавам. Моооля!

Възрастните се разсмяха на ентузиазма ѝ.

— Ще ми направите голяма услуга, ако я пуснете да дойде — обади се мисис Харпър. — Двамата със съпруга ми се наслаждаваме тук на почивката и спокойствието, но се опасявам, че това стана доста досадно за Ким, особено като се наложи да я освободим от училище, защото мъжът ми има само една свободна седмица. Ние живеем на същата улица в червената тухлена къща с колоните. Фейт няма да ни притеснява и аз непрекъснато ще я наблюдавам.

Мисис Харпър се обръщаше непрекъснато към Хейли, сякаш тя бе тази, която трябваше да вземе решението. Внезапно я осени мисълта, че жената съвсем естествено бе допуснала, че тя е майката на Фейт.

— Знам, че ще я наблюдавате... — какво би могла да каже?

— Не виждам защо да не може да отиде, нали Хейли? — запита Тайлър. От интонацията му и от начина, по който непринудено сложи ръката си на рамото ѝ, можеше да се предположи, че тя е негова съпруга и майка на детето му.

— Да. Смятам, че ще бъде чудесно.

— О, благодаря ви — извикаха двете момичета едновременно.

— Благодаря! Благодаря! — Фейт целуваше последователно баща си и Хейли. После се втурнаха към мистър Харпър, който бе останал на масата.

— Ким има резервна нощница, така че можем да вземем Фейт направо оттук.

— Ще дойдем да я приберем утре сутринта. Благодарим ви, че я поканихте — каза Тайлър.

— И аз ви благодаря, че я пуснахте. Радвам се, че се запознах с вас. Ще се видим сутринта — мисис Харпър се върна към своята маса.

Хейли се чувстваше наранена. Беше съвсем очевидно, че мисис Харпър ги бе помислила за съпруг и съпруга. Но тя не беше негова жена. Каква му беше тогава? Компаньонка за уикенда? Любовница, докато ѝ се насити? „Краткотрайни и несериозни връзки“ — с тези думи беше описал отношенията си с жените. Но бяха ли те точни? Нямаше ли да ги повтори и на жената след нея, която пожелаеше, за да я накара да се почувства по-различна? За да я прелъсти?

— Хейли?

— Извинявай — примигна към него тя. — Какво каза?

— Попитах дали си свършила. Би ли желала нещо друго?

— Не, беше ми достатъчно.

— Да си тръгваме тогава.

Отправиха се към изхода. Фейт им помахаше и им изпрати въздушни целувки от масата на семейство Харпър, където изчакваше да приключат с вечерята си.

— Студено ли ти е? — попита Тайлър, докато вървяха към паркираната кола. От допира на пръстите му по гърба ѝ тя потръпна.

— Да, малко.

— Като се приберем вкъщи ще запалят огън.

Вкъщи?

По време на краткото пътуване до къщата тя седеше сковано до него, без да пророни дума.

Тръгнаха по алеята и малко преди да стигнат до вратата, той улови ръката ѝ и я дръпна.

— Пълнолуние. Виж отражението в езерото.

Гледката наистина беше изумително красива, но Хейли нямаше желание да я наблюдава. Не искаше вечерта да бъде толкова романтична. Предишната нощ присъствието на Фейт ги бе принудило да останат разделени. Сега кой щеше да я предпази от евентуалното прелъстяване? Можеше ли да разчита на себе си, че ще намери

достатъчно сили да му се противопостави? Господ да ѝ бъде на помощ!

Тайлър затвори входната врата и закачи спортното си сако на дървената закачалка.

— Подготвих камината, докато ви чаках с Фейт да се облечете, така че сега само трябва да запаля огъня.

— Добре.

— Искаш ли малко кафе? Или вино? Или нещо друго?

— Не.

— Сигурна ли си? Остана още от онова превъзходно бургундско. Една малка чаша?

— Не.

Както бе клекнал пред камината, той се извърна и я погледна.

— Да не си си отхапала езика?

— Не.

Той се разсмя и се изправи. В камината около подредените дърва се заизвиваха пламъчета.

— От всички думи, които изрече, откакто излязохме от ресторанта, може да се направи само едно просто изречение — приближи се и стисна леко раменете ѝ. — Знаеш, че не трябва да се притесняваш от това.

Миглите ѝ се повдигнаха и зелените очи се впиха в неговите.

— Не трябва да се тревожа от кое?

— От това, че мисис Харпър по погрешка те взе за моя съпруга. Беше съвсем естествено да сбърка, Хейли.

— Да. И ще си направи съответните изводи за мен, когато разбере, че не съм ти никаква.

— Кога ще престанеш да съобразяваш всяка своя постъпка с мнението на другите и ще се оставиш да те ръководят единствено инстинктите ти?

Тя се отдръпна от него и се приближи до широкия прозорец. Сълзите в очите ѝ правеха сребърното отражение във водата още по-нереално. Хладният октомврийски вятър накланяше клоните на дърветата в красиви извивки. Звездите бяха като лъскави украшения. Беше прекрасна нощ, един празник на дивата, първичната природа. И тя искаше да ѝ принадлежи.

Тайлър ѝ зададе въпроса, който тя бе задавала на себе си. Защо трябваше да се съобразява с това какво биха си казали хората за връзката ѝ с него? Какво ще загуби? Самотата. Скуката. Животът, лишен от тръпка и любов. От всякакъв вид любов.

Бавно се обърна към него. Сълзите изсъхнаха, преди да бъдат пролети, но не и преди да предадат особен блясък на очите ѝ. Лунната светлина танцуваше в косите ѝ, а огънят хвърляше отблясъци върху лицето.

Той беше това, което тя желаше. Висок, суров, интелигентен и с чувство за хумор. Косата му се спускаше на тъмни подредени вълни. Изпод гъстите вежди блестяха сивите му очи, които я наблюдаваха. Позата му беше съвсем обикновена — едната ръка подпряна на полицата на камината, но Хейли познаваше скритата под мургавата кожа сила.

— Мисля, че бих изпила чаша вино — каза тя.

— И аз ще пийна малко. Би ли наляла, моля? Искам да взема нещо от спалнята.

Когато се върна отново във всекидневната, понесла табла с две чаши и гарафата с виното, той застилаше постелката си на килима пред камината. Когато свърши, обиколи стаята и угаси всички лампи, оставяйки стаята да се осветява само от надничащата през прозореца луна и от огъня в камината.

Тя остави подноса на масичката за кафе и напълни чашите. Тайлър ги взе и ѝ подаде едната. Пръстите ѝ трепереха така, че едва удържаха крехкия кристал. Той чукна чашата си в нейната, отпи една глътка и я погледна над позлатения ръб.

— Ще ми направиш ли една услуга? — запита тихо. Взе чашата ѝ и заедно със своята ги остави обратно върху подноса.

— Услуга?

— Имам един мускул на гърба, който от време на време ми създава проблеми. Днес, докато палех мотора на лодката, изглежда, съм го разтегнал.

— Тайлър — възкликна тихо тя, — сериозно ли е?

— Нищо, което не би могло да се излекува с малко разтривка — улови ръката ѝ и я придърпа към себе си. — Можеш да започнеш, като ми помогнеш да сваля дрехите си.

Тя преглътна естествената си свенливост и остави ръката си там, където я бе сложил той — до разкопчаната яка на ризата си. Отхвърляйки последните остатъци от предпазливост, започна да разкопчава копчетата. Издърпа я от панталона и я свали от раменете му. Ризата падна на пода. Никакво парче плат не можеше да се сравни с гледката, която представляваха гърдите му. Погледът ѝ се плъзгаше по всеки милиметър от силното му тяло.

— Можеш да се заемеш с колана и панталона последователно или едновременно. Както предпочиташ.

Хейли погледна към колана с обикновена тока и въздъхна облекчено. Треперещите ѝ пръсти не биха били в състояние да се справят с нещо по-сложно. Откопчаването на колана не я затрудни, но ѝ се струваше най-срамното нещо, с което ѝ се бе налагало да се заеме. Поне така си мислеше, докато не ѝ се наложи да смъкне ципа.

— Никога няма да ти причиня болка, Хейли — дочу дрезгав шепот над главата си.

Пръстите ѝ намериха ципа и го смъкнаха. Сърцето ѝ биеше лудо от страх пред това, което щеше да последва. И както винаги, Тайлър я изненада. Той отскочи назад и скрита мокасините си.

— Благодаря ти — чорапите веднага последваха обувките. След това, без следа от някакъв срам, смъкна панталоните си и ги остави на облегалката на стола. Изглеждаше много по-едър и силен, отколкото в плувния басейн. В интерес на истината, сега тя не виждаше нищо повече, отколкото тогава, но все пак за нея съществуваше някаква разлика да го наблюдава тогава в изпънатите бански и сега, обут в меки памучни слипове.

Отстъпи крачка назад, когато той коленичи до нея.

— Не искаш ли да се отървеш от ботушите си?

— Д-д-да... — отвърна тя. Наведе се и потърси опора в голите му рамене. Галейки с ръце прасците ѝ, той събу ботушите ѝ един по един.

— Ето. Така е по-добре — каза той и се отпусна по корем върху завивката. — Животът ми е в твоите ръце, Хейли.

Чувствайки се наивна и съвсем безпомощна, тя коленичи до него. Ръцете ѝ бяха само на милиметър от гърба му, когато той заговори отново и тя ги отдръпна стреснато.

— Когато пожелаеш, можеш да се настаниш по-удобно.

— И така съм добре — отвърна му бързо.

Той сви рамене и от това леко движение мускулите на гърба му се раздвижиха.

— Няма какъде да бързаме — облегна глава на ръката си. — Боли ме под дясната лопатка. Там има някакъв лосион. До дивана. — Посочи малкото пластмасово шише, оставено на пода, и затвори очи.

Някъде беше чела, че най-правилният начин да се прави масаж е, да се изсипе малко от лосиона върху дланта, а не да се излива направо върху кожата. По този начин той щеше да се стопли, преди да бъде втрит в нея. Изсипа малко от гъстия крем и го разтри с двете си ръце. Пое си дълбоко дъх и плъзна длани по мургавата му кожа.

Отначало движенията ѝ бяха неуверени, но скоро доби повече кураж от факта, че той нито се помръдваше, нито протестираше против аматьорския ѝ опит. Местеше ръцете си бавно по широкия гръб и после концентрираше вниманието си върху мястото, което му създаваше проблеми.

— Родена си за масажистка — измърмори той.

— Така ли? — попита тя, без да си дава сметка, че дъхът ѝ гали врата му.

— Ръцете ти са вълшебни.

— Искаш да кажеш, че те разтривам точно както трябва? — закачливо продължи тя.

— Можеш да направиш кариера.

— Ще се проваля за нула време.

— Би могла да се упражняваш повече — каза Тайлър и я изненада, като неочаквано се обърна по гръб. — Ако ще навлизаш в този бизнес, трябва да си добре обучена. Така че трябва да се научиш как се разтрива и отпред.

Очите им се срещнаха и Хейли веднага видя предизвикателството. Той се опитваше да ѝ вдъхне смелост. Гърдите му се вдигаха и отпускаха при всяко вдишване и издишване. Коремът му се спускаше от гръдния кош надолу, примамвайки я да проследи с пръст косматата ивица, която изчезваше в бельото му. Едното му коляно беше присвито и придаваше на позата му спокойна самоувереност. Това беше предизвикателство, което Хейли не можеше да си позволи да пренебрегне.

Без да откъсва очи от неговите, тя изсипа още малко лосион и го размаза между дланите си. След това се наведе над него и ги сложи от двете страни на врата му. С бавни движения ги плъзна към раменете, а след това надолу по ръцете му. Вирнала дръзко брадичка, го наблюдаваше изпод присвитите си ресници, докато масажираше леко здравите мускули. Периодично стягайки и охлаждайки пръстите си, стигна до обратната страна на лакътя му. И тогава ноктите ѝ се забиха в чувствителната кожа.

— Ти току-що предреши съдбата си, Хейли — изръмжа той. Както лежеше под нея, обхвана главата ѝ с ръце и я принуди да посрещне жадните му устни. За да запази равновесие, тя положи ръцете си от двете му страни върху завивката.

Ала лактите ѝ започнаха да отмаляват и неспособна да се задържи повече, тя се отпусна върху него. Устните му проследиха извивката на шията ѝ. Материята на блузата ѝ не го възпря и той зарови лице в гърдите ѝ, наслаждавайки се на пълнотата им.

Попривдигна се и я принуди да седне. Показалецът му се плъзна от челото към горната ѝ устна.

— Сега е твой ред — прошепна той. Хейли седеше като омагьосана под хипнотизиращия му поглед, докато той разкопчаваше копчетата на гърба ѝ. След като освободи и последното, дръпна блузата от раменете ѝ. — Толкова си красива! — продължаваше да ѝ шепне, плъзгайки показалец по извивката на гърдите над дантеления сутиен. Дръпна я, за да застане на колене и свали ципа на полата ѝ. Без да каже нищо повече, ѝ показа какво иска да направи.

Тя пристъпи настрана от полата си с такава женствена грация, че Тайлър не можа да въздържи усмивката си. С едно последно решително движение смъкна чорапогащника си и остана пред него само по сутиен и бикини. Нямахше смелост да го погледне, но забеляза ръката му, която улови нейната.

— Легни — меко нареди той. Тя се отпусна по корем, точно както бе лежал той допреди малко, и сложи пламналата си буза върху ръцете си. Без да го гледа, можеше да си представи как изсипва лосион върху дланите си, как ги разтърква и ги полага върху гърба ѝ.

Всяко движение беше точно изчислено. Пръстите му бяха ту бързи и леки, ту бавни и настойчиви, но непрекъснато променяха темпото. Под опитните му движения тя се опитваше да остане

неподвижна, когато ѝ се искаше да се извива и гърчи с нарастваща възбуда.

Сутиенът беше отстранен само с едно движение на ръката му. Без възражения от нейна страна, бикините ѝ бързо го последваха. Сякаш следвайки своя собствена логика, ханшът ѝ се повдигна, за да го улесни.

Последните ѝ остатъци воля се изпариха, когато усети ръцете му върху бедрата си. Ставаше ѝ все по-трудно да диша, докато той втриваше лосиона в гладката ѝ кожа.

Опря чело в завивката и издаде стон от истинското, животинското удоволствие, когато усети бедрата му да се притискат от двете страни на ханша ѝ. Дланите му се плъзнаха под нея и обхванаха гърдите ѝ. Веднага осъзна, че някак си той също се бе освободил от бельото си. Тежестта на тялото му ѝ беше приятна. Можеше да почувства как гъстите косми по гърдите му гъделичкат гърба ѝ.

Като сложи устни върху ухото ѝ, Тайлър прошепна настойчиво:

— Хейли, позволи ми да те любя. Сега, любов моя, преди да съм умрял от това изгарящо желание!

Попривдигна се леко, докато тя бавно се извърна с лице към него. Очите му пробягнаха по цялата дължина на тялото ѝ, изпълвайки я с трепет. Тогава внимателно, сякаш се докосваше до дълго очаквана награда, се отпусна върху нея.

Целуваше я. Езикът му се плъзгаше по устните ѝ, изучаваше формата им. Освободена от всичките си задръжки, тя жадно отвърщаше на ласките му.

Реакцията ѝ отприщи дълго въздържаната му страст. Гърдите ѝ познаваха благословената болка, която предизвикваха устните му, а зърната им — нежната игра на езика му. Пръстите ѝ се заровиха в гъстата тъмна коса, когато усети топлата, втвърдена плът между бедрата си.

— Хейли! — прошепна името ѝ като молитва и отново се отпусна върху нея. Тя го приветства, движейки се така, както той я водеше чрез собствените си движения. Без да престава да я целува, проникна внимателно в нея и бе приет с готовност. — Хейли, любов моя...

Тя усети само острата болка и страха, когато той преодоля и последната бариера на нейната невинност. След това се отдаде на

чувствените вълни, които заливаха тялото ѝ една след друга.

— Тайлър... — не осъзна, че бе изрекла името му, докато той не вдигна глава.

— Да не ти причинявам болка? Каж ми и аз ще...

— Не — прошепна тя, улови лицето му между дланите си и го наведе напред, за да го целуне. — Не, не. Никога не съм знаела... Дори не съм си представяла... — изви се под напора на надигащото се удоволствие и повдигна ханша си, за да го приеме изцяло.

— Вземи всичко от мен, Хейли — изстена той. — Така? Да, любов моя, движи се с мен. Така. Господи, прекрасно е!

Цялата вселена би могла да изчезне, но тя не би забелязала, не би се развълнувала. Новото откровение избухна в съзнанието ѝ като ослепителна светлина, която би могла да замени слънцето. Всичко това беше предначертано, предопределено от съдбата. Но колкото и да беше вълнуващ, не самият акт я бе довел до този екстаз, а човекът, с когото го бе направила. Никога не би могла да го сподели с друг.

Тя обичаше Тайлър Скот.

Движенията им бяха съвършено синхронизирани, съединявайки в едно телата и душите им. Тя поверяваше в ръцете му любовта и живота си. Той я изпълваше цялата, обогатяваше душата ѝ, докато у двамата едновременно не избухна удоволствието от освобождението.

За един дълъг миг двамата стояха притиснати в най-интимната прегръдка. Лицето ѝ бе извърнато към неговото и всеки вдишваше дъха на другия. Когато ударите на сърцето му, които тя усещаше в собствените си гърди, станаха по-умерени, той се наведе и я целуна.

— Аз бях прелъстеният, любов моя, а не ти.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Да не би да се опитваш да ме напиеш? — запита тя, докато той ѝ подаваше още една чаша с изстудено бяло вино.

— Естествено. Нали така постъпват развратниците с невинните момичета? Първо ги напиват, след това ги разсъбличат.

— Но аз вече съм гола.

Той се усмихна и я изгледа похотливо.

— Така е — наведе се напред от мястото, където беше седнал и зарови лице в разбърканите ѝ коси. — И аз съм вече пиян. От теб.

Целувката беше продължителна и част от виното се разплиска по килима. Когато най-накрая се отдръпна, Хейли въздъхна доволно.

— Наистина ли се чувстваш добре?

Очите ѝ бяха замъглени и сънливи, а лицето ѝ пламна.

— Да — прошепна. — Наистина се чувствам добре. Ръката му погали гладката кожа на бузата ѝ.

— Аз също, Хейли — повличайки я със себе си, Тайлър се отпусна отново върху възглавниците, които бяха смъкнали от дивана и бяха подредили на пода пред камината.

Тя се изтегна до него, облегна се на лакът и се наведе към лицето му.

— Толкова се страхувах, че... че съм неопитна, че не съм достатъчно добра за...

Накара я да замълчи, като сложи показалеца си върху устните ѝ.

— Беше съвършена — дълго гледа разтревожените ѝ очи, после продължи нежно: — одобрението на другите е решаващо за теб, нали, Хейли? Защо? Ти правиш всичко много добре. И си толкова красива.

— Не бях, преди да те срещна — отвърна тя с благодарност.

— Винаги си била, но не си го осъзнавала. Кой глупак те накара да мислиш, че не си привлекателна? Някой мъж?

— Не — срамежливо каза тя. — Не някой определен човек. Никога не съм чувствала...

— Искаш да кажеш, че всички хора, с които си общувала, заедно са те карали да се чувстваш нежелана? Не мога да го повярвам, Хейли. Сигурно през пубертета не си била красавица. Но кой от нас е изглеждал добре по онова време? Не, твоите комплекси са формирани вътре в теб много преди това.

— Предполагам, че е така — каза тя, мислено припомняйки си детството. — Около мен никога не се суетяха и не ме глезеха, както правеха с Елън. Аз бях по-голямата. От мен се очакваше да бъда добрият пример. Когато сестра ми направеше някоя беля, прегрешението ѝ биваше бързо забравяно, защото тя не понасяше добре наказанията. Не спираше да се оплаква, докато татко и мама не се почувстваха неудобно, че са я наказали. Аз понасях всичко стоически и никога не им разкривах как се чувствам. Може би точно в това беше грешката ми. Но Елън наистина беше възхитително дете. Непослушанието я правеше само още по-очарователна. А аз бях само едно добро дете. Мисля, че отношението на родителите ни към нас напълно съвпаднаше с поговорката: „Само скърцащите колелета се смазват.“. Тъй като никога не им създавах проблеми, те ме пренебрегваха без угризение.

— Как може някой да те пренебрегне? — очите му се плъзнаха към гърдите ѝ, които се издигаха и спускаха съблазнително съвсем близо до лицето му. — Особено пък мъжете.

Хейли се разсмя.

— Когато си с три сантиметра по-висока от момчетата в гимназията, обикновено те пренебрегват. Поне като сексимвол. Когато учих в колежа, трябваше да се грижа за родителите си, което много ограничи социалните ми контакти. А докато завърша образованието си...

— Вече бе издигнала около себе си стени, които да те предпазват от всякакви вълнения. И никога не би допуснала някой романтично настроен мъж да проникне зад тях.

Хейли го погледна през спуснатите си ресници и отвърна:

— Ти проникна зад тях.

Той се разсмя доволно и снижи гласа си до прелъстителен шепот:

— Харесва ми, когато се изразяваш така грубо.

Присъедини се към смеха му и отметна назад разпиляната си коса с толкова естествен жест, без да осъзнава скритата в него

сексуалност.

Смехът затихна и тя свенливо извърна глава.

— Тайлър, научи ме... Научи ме... Искам да ти доставям удоволствие.

Той вдигна очи към нея и си помисли, че тя не би могла да му достави по-голямо удоволствие. Тази коса, очите ѝ, разкриващи толкова много, блясъкът на кожата, позлатена от отблясъците на огъня, всичко това, взето заедно, представляваше образец на такава съвършена женственост, че му се искаше да може да рисува или да пише стихове, за да увековечи лика ѝ за радост на идните поколения.

Но би бил обзет от ревност, ако трябваше да я дели с някого друго. След тази нощ щеше да бъде принуден да я отдели от целия свят. През целия си живот беше проявявал алчност, егоизъм и гордост от всичко, което притежаваше. И все пак би дал всичко, за да има нея. Душата ѝ, разума ѝ, тялото ѝ.

Устните ѝ бяха подпухнали и влажни от целувките му. Той знаеше на какво са способни. Когато я бе целунал за първи път, бе срещнал невинна съпротива. Сега устата ѝ се отваряше за него освободена, даваща, зовяща.

Как можеше да не осъзнава колко привлекателна е? Дори видът ѝ го възбуждаше. Гърдите ѝ бяха съзрели за любов. Тъмнорозовите зърна бяха съвършени. Искеше му се да ги усети между устните си, с върха на езика си. „Хейли, не можеш ли да видиш, не можеш ли да оцениш собствените си достойнства?“

— Това ще бъде най-краткият урок в живота ти — каза той. — Ти вече ми достави удоволствие.

— Но искам да науча повече.

Придърпа я до себе си и веднага намери устните ѝ. Косата ѝ се спускаше от двете страни на лицето ѝ на уханни вълни и за момент му се прииска да може да се обвие с нея. Сякаш отхапващи малки вкусни хапки от сочна праскова, устните му се отваряха и затваряха върху нейните.

Отдръпна се назад, изчака и веднага се поздрави за успеха си като учител. Хейли прилагаше на практика новите си умения, обогатявайки ги по свой собствен, уникален начин.

Гърдите ѝ изпълниха дланите му и те започнаха да галят гладката им закръгленост, докато зърната им започнаха да се втвърдяват.

Пръстите бавно чертаеха кръгове около тях, разливайки по тялото ѝ вълни от все по-засилващо се желание. Накрая ги докосна с език.

Хейли го погледна учудено, когато се отпусна по гръб на възглавниците.

— Така ли? — запита той.

— Да.

Погледна мускулестите му гърди и нежно зарови пръсти в гъстите къдрави косми.

— Харесва ми как изглеждаш, Тайлър.

— И ти ми харесваш... Хейли...

Ноктите ѝ бавно се плъзнаха към зърната на гърдите му и те веднага се втвърдиха. После проследи с език бледите белези и ги покри с устните си.

— Да... да... — стенеше той.

Без да чака повече напътствия, водена от видимото удоволствие, което му доставяше, Хейли плъзна уста по тъмната ивица, която се спускаше през корема му. Ръцете му се оплетоха в гъстите ѝ къдрици и той започна да повтаря името ѝ като в някакъв унес.

Едната му длан обхвана ханша ѝ отзад, а другата намери чувственото възвишение между бедрата ѝ. Почувствал топлата приветстваща влага, зарови пръсти в нея.

— Хейли, моля те...

Тя разбра какво искаше от нея. Любовта правеше и немислимите неща възможни. Искеше ѝ се отново да почувства в себе си надигащата се жива сила, затова се извърна по гръб и нежно го придърпа към себе си.

— Хейли не — възрази той с безпокойство, когато тя се притисна към него.

— Да. Да.

Изоставяйки ролята си на учител, Тайлър започна да се учи от нея. Опитваше се да задържа страстта си, но настойчивите ѝ движения правеха усилията му безполезни. С един последен страстен тласък отново съедини телата им в едно.

Когато най-последно се отпусна по гръб до нея, върху лицето му бе изписано самообвинение и гняв.

— Съжалявам, Хейли. Знаех, че ще ти причиня болка. Нямах намерение да те любя отново толкова скоро. За нищо на света не бих те

наранил. Ще ми простиш ли?

Хейли положи глава на гърдите му и го обви с ръцете си.

— Никога нямаше да ти простя, ако не го беше направил.

— Така изглеждаш доста симпатичен — подразни го тя, като излезе изпод душа. Тайлър стоеше до умивалника с кърпа около кръста си и наполовина насапунисано лице.

— И ти не изглеждаш зле — отвърна той и я погледна в огледалото.

Тя се поклони закачливо.

— Ако спреш да се държиш като хлапак, ще ти призная, че това къпане беше най-еротичното преживяване в живота ми. Надмина дори най-смелите ми фантазии. Просто се чудя как не се удавихме.

Тайлър се засмя и прокара самобръсначката по бузата си.

— Забелязвам, че все още се изчервяваш. Въпреки разпуснатото ти държане, мис Аштън, ти все още си доста стеснителна.

— Така ли мислиш? — Хейли се приближи зад него и обви ръце около кръста му. — Какво трябва да направя, за да ти докажа, че вече нямам никакви скрупули?

Самобръсначката застина до адамовата му ябълка, без да докосва кожата.

— Сигурен съм, че ще измислиш някакъв начин. С едно неочаквано движение тя развърза кърпата около кръста му и я пусна на пода.

— Права си — предаде се той и я притисна към себе си. — Действително не би могла да станеш по-безсрамна.

Игривите пръсти под кръста му го подлудяваха. Дъхът му изсвистя между стиснатите зъби. Самобръсначката падна в мивката. Извърна се рязко, сграбчи я отзад и я повдигна. Забравил за крема за бръснене върху лицето си, зарови глава между гърдите ѝ, все още топли и влажни от водата.

— Както я караме, може да умра млад, но поне ще бъда преситен — измърмори той и започна да я обсипва с целувки.

Хейли се отдръпна назад и извика. Той знаеше как му говори тя, когато е обзета от страст, и веднага усети, че сега ставаше въпрос за нещо друго. Отметна глава и я погледна с тревога.

— Тайлър — задъха се тя и от очите ѝ изскочиха сълзи, — този крем, който използваш, ментов ли е?

— Ще ти го върна — предупреди го Хейли, без да спира да разбърква яйцата в купата.

Влизайки в кухнята, където тя приготвяше обилна закуска, той бе допуснал грешката да я запита с широка усмивка дали се чувства добре.

— Ти така се смееше, че дори не се сети да ми помогнеш да измия лицето си.

— Съжалявам, Хейли — извинително каза Тайлър, но в очите му продължаваха да танцуват игриви пламъчета. — Изобщо не помислих за това. Честно. Честна скаутска.

Тя се намръщи на разкаяната му физиономия.

— Любезните обноски изобщо не ти подхождат. Роден си да бъдеш груб, арогантен и самонадеян. Но бих могла да ти простя, ако подредиш масата.

— Става, но всичко по реда си — приближи се до нея и я обгърна с ръце. Веднага намери устните ѝ и я целуна жадно, със страст, която цялата нощ не бе успяла да задоволи.

Когато най-сетне бяха станали от постелката пред камината, за да се преместят в огромното легло, си бяха обещали да поспят. Обещанието беше неизпълнимо и нито един от тях не го спази. Предложението му да бъдат предпазливи поради наскоро отнетата ѝ девственост беше напълно пренебрегнато.

Сега се галеха и се целуваха с подновена енергия. Всяко докосване само засилваше желанието им. Едва когато маслото в тигана прегоря и изпълни кухнята с пушек, двамата се изтръгнаха от унеса си. Но без дори да си направят труда да почистят съда, започнаха отново.

В момента, в който Хейли му подаваше в устата последната хапка бекон от собствената си чиния, той каза:

— Трябва да се обадя в Атланта, за да проверя някои неща. Мислиш ли, че ще можеш да се позабавляваш сама, докато свърша? — облиза мазнината от пръстите ѝ, но реши, че резултатът е незадоволителен и повтори процедурата.

Хейли наблюдаваше как устата му си играе с ръката ѝ. Зъбите му нежно ухапаха върха на показалеца. Думите излязоха от гърлото ѝ.

— Аз... Мисля, че... бих могла да... п-по-почистя кухнята.

— Повикай ме, ако ти потрябвам — каза той и отново я целуна.

След двадесетина минути тя го намери, седнал от едната страна на леглото в спалнята да слуша съсредоточено гласа, който му обясняваше нещо от другия край на жицата.

— Явно, някой е объркал работата. До утре по това време открийте къде точно е станала грешката. Бих желал да разбера как смятате да поправите нещата — тръшна слушалката, без да добави нищо и Хейли изпита съжаление към служителя, предизвикал недоволството на шефа си.

— Проблеми ли имаш? — меко запита и погали косата му.

— Да — разсеяно отговори той. После, сякаш внезапно осъзнал, че тя е до него, я придърпа в скута си. — Да върви по дяволите всичко! — добави, вдигна пуловера над гърдите ѝ и сведе поглед към тях, за да се наслади на резултата.

— Кога трябва да се върнеш?

— Не знам — отвърна Тайлър, все още погълнат от плановете си да се възползва от меката гладка гърд. Погледна я и се засмя. — Ако останем още малко тук, ще се наложи да отскоча да купя малко витамини. За мъж на моята възраст подобен сексмаратон не би могъл да мине без последствия.

— Да — театрално въздъхна Хейли. — Доста си възрастен. Тази посивяла коса, намаляваща енергичност, липса на издръжливост...

Тайлър хвана ръката ѝ и я стисна силно.

— Хейли, има нещо, което трябваше да ти кажа по-рано.

Тонът му беше толкова унил и изражението му така сериозно, че сърцето ѝ болезнено се сви. Може би имаше извънбрачни деца? Или пък не беше толкова богат, колкото се представяше? Или е свързан с мафията? Какво? Каквото и да беше, тя щеше да остане до него. Само, моля те, Господи, нека да не е нещо, свързано със здравето му. Всичко друго, но не това. Моля те.

Пръстите ѝ продължаваха да галят нежно косата му.

— Какво има, Тайлър?

— Имаш страхотно дупе.

Тя скочи от скута му и го блъсна назад. Грабна една възглавница и започна да го удря с нея, докато той вдигна ръце в отбранителен жест.

— Май те накарах да побеснееш, нали, червенокоске? Но казах самата истина.

— Е, аз пък нямам търпение да го покажа на всички момчета в квартала — отвърна тя, хвърли възглавницата върху лицето му и тръгна към вратата.

— Къде отиваш?

— Да прибера дъщеря ти — извика тя през рамо и завъртя обекта на възхищението му, стегнат в тесни дънки. — И е твърде възможно изобщо да не се върнем.

— О, ще се върнеш. Прекалено много обичаш тялото ми — провикна се след нея той.

Хейли все още се смееше, когато външната врата се хлопна след нея. Целият свят изведнъж ѝ се стори прекрасен. Стъпките ѝ отекваха леко по алеята, докато крачеше към къщата на семейство Харпър, която предишната вечер бяха забелязали на връщане от ресторанта. Колко странно, че снощи се беше притеснила какво биха си помислили съседите, когато научеха от Фейт, че не е омъжена за мистър Скот! Сега то изобщо не я интересуваше. Отдавайки се на Тайлър, тя го бе направила от любов. Никой не би могъл да ѝ отнеме това очарование. Не беше толкова наивна да мисли, че всичко щеше да продължава вечно. Тя не беше първата жена в живота на този мъж и сигурно нямаше да бъде последната. Но докато е с него, щеше да се наслаждава на всичко, което той ѝ даваше. Тази любов щеше да остане единствената в живота ѝ. Никога не би могла да обича друг. В това беше уверена.

Извървя разстоянието до къщата на Харпърви за няколко минути. Мисис Харпър я приветства топло и без капка от високомерното презрение, което бе очаквала.

— Фейт е много доволна. Двете с Ким си размениха адресите и ще могат да си пишат кога всяка от тях ще идва тук. Ние живеем в Ашвил, но често пътуваме насам през уикендите. Надявам се, че отново ще се видим.

— Аз също. Благодаря ви, че я поканихте.

Двете момичета се сбогуваха развълнувано и си обещаха да си пишат. Тъгата на Фейт бързо се разпръсна по пътя към дома. Тя изгаряше от желание да разкаже всичко на Хейли и не преставаше да бърби:

— Майка ѝ е толкова добра! Подари на Ким един комплект гримове, които не използва, и ние ги изпробвахме всички! Само че трябваше да ѝ обещаем, че ще се измием, преди да си легнем. После поиграхме на електронната ѝ игра, ама не много. През повечето време слушахме музика и си приказвахме. Беше тооолкова хубаво!

— А на теб беше ли ти хубаво? — Фейт не успя веднага да схване закачката във въпроса на Хейли, но веднага се обърна да я прегърне и двете се разсмяха.

— Да, но ми липсвахте двамата с татко.

Хейли се учуди на лекотата, с която детето произнесе думата. Двамата.

— Наистина ли?

— Да. Майката на Ким е чудесна, но родителите ѝ не могат да се сравняват с вас с татко. Ти си много по-красива.

— Благодаря ти, но никога не бива да съдиш за хората по външния им вид.

— Знам, но не мога да не го забележа.

Хейли изгаряше от желание да запита дали Фейт бе казала, че двамата с Тайлър не са женени, но не можеше да се насили да изрече въпроса.

— А, питам се кой ли е дошъл? — каза Фейт и вниманието на Хейли бе привлечено от колата, паркирана пред къщата.

Сърцето ѝ се сви от разочарование. Елън. Как ли ги беше открила? И какво би могла да иска?

— Това е колата на сестра ми — пусна ръката на детето и отвори вратата. Фейт влезе първа, но внезапно спря. Миг по-късно Хейли също застина неподвижно.

Елън и Тайлър стояха пред камината. Ръцете на жената бяха обвити около врата му. Неговите длани се притискаха към гърба ѝ. Двамата се целуваха, притиснати плътно един към друг.

Усетил нечие присъствие, Тайлър отблъсна Елън от себе си. Тя примигна към него глупаво и проследи разтревожения му виновен

поглед. Очите му бяха приковани в очите на Хейли и в тях се четеше страх и разкаяние.

— Здравсти, Хейли — измърка Елън.

— Млъкни! — изръмжа Тайлър. — Хейли...

— Върви по дяволите! — спокойно каза тя.

Извърна се и тръгна към спалнята си, за да събере багажа си и да си тръгне, преди да бъде напълно унижена.

— Хейли, спри! — нареди Тайлър.

Тъй като тя не се подчини, той се втурна след нея. Настигна я бързо и я сграбчи за раменете.

— Пусни ме! — изкрещя тя, извивайки се в желязната му хватка.

— Не. Знам какво си мислиш, но грешиш. Помисли си върху това и ще разбереш, че казвам истината.

— Не би могъл да знаеш какво си мисля — изстреля тя.

— Знам, по дяволите! Познавам тази гордо вирната брадичка и този предизвикателно изпънат гръб! Това означава, че вече си създала мнение по въпроса и нищо не е в състояние да го промени. Но, за бога, сега ще ме изслушаш, за да ти обясня това, което видя.

— Това, което видях, говори само по себе си.

Продължаваше да я притиска до стената. Тя вдигна към него зелените си очи, изпълнени с убийствен блясък. По-късно щеше да изстрада болката си. Сега чувстваше единствено заслепяваща ярост.

— Снощи ти си взе онова, което искаше. Ухажването ти се увенча с успех. И сега се втурна към ново предизвикателство. Нали точно от това се състои животът ти? От предизвикателства? От рискове? Е, спечели играта с мен. Сега ме пусни.

За миг в очите му се мярна болка.

— Това ли е мнението ти за мен, Хейли? — внезапно очите му отново станаха сурови. — Елън! — извика той.

— Какво? — обади се Елън от мястото пред камината, откъдето не беше помръдвала.

— Ела тук!

— Какво...

— По дяволите, казах да дойдеш тук! — изрева Тайлър.

Елън не посмя да пренебрегне застрашителната заповед. Щом се приближи на няколко крачки от тях, той се присегна и я дръпна грубо.

— Кажи й за какво дойде!

Елън вдигна към него големите си зелени очи, после се обърна към сестра си. Облиза устни и каза:

— Дойдох да го помоля да ми заеме малко пари.

— Какво? — произнесе Хейли, за момент забравила всичко останало.

Долната устна на Елън започна да трепери.

— Уволниха ме от работа, Хейли. И то само защото си взех няколко свободни дни, тъй като не се чувствах добре. Когато вчера сутринта отидох в службата, ми казаха да си разчистя бюрото. Отнесоха се толкова зле с мен — разхлипа се тя.

— Но защо дойде да искаш пари точно от Тайлър? Елън подсмръкна кокетно и остави няколко сълзи да намокрят ресниците ѝ.

— Първо тръгнах към теб. В увеселителния парк ми казаха, че двамата сте дошли тук и аз ви последвах.

— Миналата седмица ти дадох пари, Елън. Сигурно си получила цял куп неплатени сметки.

Елън хвърли уплашен поглед към Тайлър и отново се обърна към сестра си.

— Не съм си платила наема за миналия месец. Трябваше да си накупя толкова много неща, от които имах нужда. Хазяинът ме заплаши, че ще ме изхвърли. Не са ми дали заплата, защото ползвах няколко дни болнични. Дори да успея да си намеря работа веднага, ще минат няколко седмици, преди да получа пари.

Направи кратка пауза и кимна към Тайлър.

— Той има толкова много пари, Хейли. Би могъл да ми заеме малка сума, без дори да усети. Когато разбрах, че живеете заедно, реших, че е по-добре да се обърна към него.

— Боже мой! — Хейли затвори очи и сведе глава, засрамена от факта, че собствената ѝ кръв и плът е способна да прояви такава наглост.

— Кажи ѝ за целувката! — гласът му беше нисък и дълбок, но застрашителен.

— Той... Той каза, че бихме могли да измислим нещо...

Тайлър сграбчи рамото ѝ и я разтърси с такава жестокост, че Хейли си помисли, че сестра ѝ ще се разпадне пред очите ѝ.

— Кажи ѝ истината!

— Хейли, аз... Ти не би имала нищо против... Знаеш, че само се шегувах...

— Когато съзливите й молби не помогнаха, тя промени тактиката. Хвърли се на врата ми и започна да ме целува. Точно в този момент влезе ти — докато говореше, той не откъсваше очи от жената, която обожаваше. Отдръпна ръка от рамото на Елън с такова отвращение, сякаш беше отвратително насекомо. Обърна се рязко към нея и изкрещя: — Махай се!

— Да се махам? — поразена повтори Елън. — Ти нямаш право...

— Имам право, по дяволите! Изчезвай!

— Хейли, трябва да ми помогнеш...

— И защо? Само защото винаги го е правила? Онова време отмина, Елън. Връщай се в Нешвил и изчакай да ти се обадя. Мисля, че имам подходяща работа за теб в една малка компания в Балтимор.

— Балтимор! Но това е...

— Достатъчно далече, за да нямаш възможност да тичаш при Хейли и да я изнудваш за пари. А сега се измитай, преди да съм ти хвърлил боя, който си заслужавала цял живот!

— Наистина ли ще му разрешиш да направи това? — обърна се Елън към сестра си.

Хейли вдигна глава и с огромно усилие я задържа изправена. Никога през живота си не се бе чувствала толкова сломена.

— Не ме интересува какво ще правиш, Елън. Просто ме остави на мира.

Лицето на по-младата жена се изкриви като на дете, което се кани да се разплаче.

— О, ти винаги си била толкова лоша! Никога не си предприемала нищо неправилно, нали! Изрядната малка светица! Е, трябва да знаеш, че никой никога не те е харесвал, защото всички се възхищаваха от мен! — изтича до вратата и я отвори рязко. — Дори и той ме харесва повече. И въпреки че отрича, отвърна на целувката ми!

Вратата се затвори с трясък и след секунда се чу шумът от мотора на колата й. После настъпи тишина.

В стаята всичко беше застинало. Хейли чуваше някъде близо до ухото си тиктакането на часовника на Тайлър. Ръката му продължаваше да я притиска към стената. Ала това му усилие беше съвсем излишно. Тя беше изгубила цялата си борбеност. Сякаш от нея

бе останала само кухня, празна обвивка. Денят, започнал така щастливо, я бе отвел към тъмнината на отчаянието.

— Тя лъже, Хейли.

— Няма значение.

— Не, има значение — възрази той и я разтърси леко.

Тя поклати глава.

— Не. Направихме грешка още в самото начало. Аз знаех какво искаш от мен. И ти го получи. Останалото беше само театър. Беше погрешно за мен, за теб, за Фейт...

Млъкна, внезапно осъзнала, че детето бе станало свидетел на ужасната сцена. Надникна през рамото на Тайлър и я потърси с поглед.

— Фейт? — извика тихо.

Тайлър я пусна, извърна се и също огледа стаята. Без да е необходимо да се наговарят, двамата се разделиха. Хейли провери в кухнята и в задната част на къщата. Той огледа всички спални и се втурна към двора.

Срещнаха се във всекидневната, всеки отправил към другия питащ, изпълнен с надежда поглед.

— Няма я — съобщи Тайлър с неприкрита тревога в гласа.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хейли притисна длан към устата си.

— Тайлър, тя сигурно е много разстроена от това, което чу!

— Да, сигурно — отвърна той и прокара пръсти през косата си.
— Двамата с Моника не се държахме много цивилизовано, когато се срещнахме. Фейт често бе свидетел на шумни скандали. Бях се закълел пред себе си никога повече да не допускам да изпита същия страх. По дяволите! Слава богу, че онази кучка си отиде, иначе сигурно щях да я убия!

— Не само Елън е виновна.

— Да не си посмяла да започваш да я защитаваш! — гневно избухна той. — Ние току-що ѝ направихме най-голямата услуга в живота. Най-после ще ѝ се наложи да стъпи на земята. Хората като нея най-често успяват да го направят, след като са извлекли максимална полза от такива като теб.

Хейли извърна поглед, осъзнавайки, че той е прав. Елън се бе държала като разглезено дете, каквото винаги бе била, но гневът ѝ щеше да стихне веднага щом отново почувства нужда от сестра си. Изхвърляйки мисълта за нея от съзнанието си, Хейли се съсредоточи върху по-неотложния проблем с Фейт.

— Къде мислиш, че би могла да отиде?

— Не знам — разтревожено отговори Тайлър. — Трябва да я намеря и да поговоря с нея. Сигурно е доста разстроена.

— Не би могла да отиде далеч. Скоро ще я намерим.

И двамата нямаха представа колко погрешно бе това предположение. Той се зае да претърсва гората зад къщата, докато тя отскочи до дома на Харпърови и огледа брега на езерото. В залата за електронни игри никой не я бе виждал, а собственикът я увери, че през цялото време е бил там и не би могъл да не я забележи.

— Как изглежда тя? — запита отново човекът. — Ще видя пак наоколо.

— На единадесет години е — заобяснява Тайлър. — С кестенява коса, сресана на опашки, и очи като моите. Висока, слаба, със скоби на зъбите.

— С какво е облечена?

— По дяволите, не...

— С дънки и пуловер на червени и сини райета — бързо се намеси Хейли.

Търсенето продължи няколко часа. С всяка изминала минута тревогата на Тайлър нарастваше. Потискайки собственото си притеснение, Хейли се опитваше да го успокоява, но с това само още повече увеличаваше напрежението му. Той се обвиняваше за бягството на дъщеря си. Нейното чувство за вина беше не по-слабо. И въпреки че нито единият не вдигна назидателно пръст, двамата не смееха да се погледнат в очите.

Когато половината от следобедата изтече, а от Фейт нямаше и следа, позвъниха в местното полицейско управление и веднага започнаха претърсване на целия район. Хейли случайно дочу един от мъжете да споделя с друг възможността момичето да се е удавило в езерото и кръвта ѝ се смрази. Слава богу, че Тайлър разговаряше с един офицер и не можа да чуе ужасното предположение.

Надвечер всички бяха обзети от паника. Полицаяте не обръщаха внимание на грубия език на Тайлър, отдавайки го на естественото родителско притеснение. Хейли искаше да го успокои, но не можеше, защото предположенията за онова, което би могло да се е случило на Фейт, бяха безброй и едно от друго по-ужасни. С върховни усилия на волята се бореше да не изпадне в истерия.

Късно вечерта все още очакваха някакви съобщения от хората, които продължаваха да търсят момичето. Началникът на полицейското управление ги бе убедил да се приберат у дома, в случай че то реши да се прибере.

Хейли нервно играеше с една от обещите си и за хиляден път оглеждаше всекидневната. Тишината беше непоносима. Телефонът оставаше безмълвен. Атмосферата беше като при погребение. Не, дори по-лошо, мислеше си Хейли, неизвестността беше далеч по-страшна.

Тайлър седеше на дивана, вперил поглед в пода между широко разтворените си колене. Главата му беше приведена ниско. Косата му беше разрошена. Бръчките около очите му изглеждаха по-дълбоки от

изписаната върху лицето му тревога. Обувките му бяха изкаляни от дългото безполезно ходене из гората.

Имаше нещо странно затрогващо във вида на мъж, арогантен и самонадеян като Тайлър Скот, който сега седеше напълно сломен и отчаян. През целия ден Хейли бе устоявала на порива да се приближи до него, да го докосне, да го прегърне. Ала страданието му я разтърси, защото дълбоко го обичаше.

Кога се бе случило това? Снощи, когато той бе пожелал тялото ѝ и тя му се бе отдала с готовност? Когато бе решила да дойде с него на тази кратка почивка? Не, много преди това. Кога? Или то се бе таило в нея отдавна, очаквайки да намери сили да го признае? Не си спомняше да е вземала конкретно решение да се влюби в него, но беше сигурна, че го обича може би още от първия миг, в който той и бе заговорил.

Наистина ли той бе мъжът, когото бе очаквала цяла вечност?

Бе обикнала този мъж от мига, в който той бе спрял върху нея сивите си очи, изпълнени с раздразнение и... И с какво още? Какво в лицето му я бе променило завинаги?

Но каквото и да я бе накарало да се влюби в него, когато и да се бе случило това, то беше вътре в нея, обсебваше я изцяло и я караше да изпитва радост, която напираше да бъде изразена. И може би точно това бе сторили за миг, защото той вдигна глава към нея. Нямата молба в зачервените очи докосна душата ѝ.

— Хейли?...

Не остана глуха за зова му. И осъзна какво бе коствал той за мъж като Тайлър. Изговаряйки само името ѝ, той я молеше за помощ.

— Тайлър, Тайлър... — прошепна и притисна главата му към гърдите си. В жеста ѝ нямаше страст, а само отчаяние. И нужда от утеха и необходимост от допир до друго човешко същество.

Ръцете му се обвиха около нея и тя нежно погали отпуснатите рамене. Наведе глава и целуна посребрените слепоочия и челото му. Всичко, което би могла да даде, вече принадлежеше само на него.

Само защото го обичаше толкова силно, тя му бе позволила да я унижи и нарани повече, отколкото всеки друг, но сега това нямаше значение. Той имаше нужда от нея. И тя можеше да му помогне. Немислимо беше да му откаже. Точно както му бе отдала тялото си предишната нощ, сега му предлагаше силата на духа и душата си.

— Тайлър — каза и опря бузата си до главата му. — Тайлър, обичам те.

За миг затаи дъх. Двамата застинаха неподвижни. Беше ли я чул? Беше ли шокиран? Или отвратен? Той бавно вдигна глава. Тогава, когато ѝ се струваше, че не би могла да понесе напрежението повече, погледна в дълбоките сиви очи, които я пробуждаха като рапира.

Преди някой да успее да проговори, външната врата се отвори тихо. Металната брава леко щракна. Тайлър извърна глава по посока на звука, изпълнен с отчаяна надежда. Хейли скочи от дивана и колебливо тръгна към кухнята.

Фейт се появи в коридора, който свързваше двете стаи. Сълзите бяха оставили мръсни следи по бузите ѝ. Дънките и бяха мръсни и раздрани. Ала не видят ѝ бе това, което ги накара да занемаят, а изпълнените ѝ с омраза очи.

— Фейт — започна Тайлър и въздъхна облекчено.

— Къде беше?

— В гората.

— През цялото време? Не чу ли, когато те викахме?

— Чух. Но не се обадох. Не исках да ме намерите. Не исках да се връщам тук. Исках да умра.

Тайлър бе тръгнал бързо към нея, но изречените с толкова злоба думи го накараха да спре. Погледна неразбиращо дъщеря си. Ръцете му се отпуснаха безпомощно. Искаше му се да се хвърли към детето си, да го прегърне здраво и да го увери, че вече е в безопасност у дома, но омразата на Фейт го зашемети. Обърна се за помощ към Хейли. Тя се взираше в момичето също толкова объркано.

— Много се тревожихме за теб, Фейт — заговори жената. — Баща ти се поболя от тревога. Мислихме, че ти се е случило нещо ужасно.

— На вас не ви пука за това! — изкрещя Фейт. — На никого не му пука, дори да умра! Никой не ме харесва! Дори и майка ми не ме искаше. Непрекъснато ми говореше, че съм глупава и грозна. През цялото време искаше да бъде с приятелите си и никога с мен! — извърна се яростно към баща си: — И ти не искаше да дойда да живея при теб. И ти ме мразиш! Мислиш само за работата си, за тъпите бизнес срещи и за вечните телефонни разговори! Би желал изобщо да не съм се раждала!

Гърдите ѝ се разтърсваха от ридания. Хейли се трогна от това детско отчаяние, но преди да успее да каже нещо успокоително, Фейт се обърна към нея:

— И ти се преструваше, че ме харесваш, но това беше лъжа. Надявах се, че би могла да останеш да живееш с нас, да ми бъдеш майка, но ти се отнасяш толкова лошо с татко. Ако се бе обърнала да го целунеш поне веднъж, вместо да се държиш така студено и надменно всеки път, когато те докосваше, той може би щеше да ти предложи да останеш с нас. Снощи през цялата вечер се преструвах пред Ким и семейството ѝ, че ти си ми майка. Непрекъснато ми говореха колко си красива. Толкова отчаяно исках да ми бъдеш майка! Но сега не искам, защото вече не мисля, че си красива. Даже мисля, че си грозна. Ако беше добра към татко, той нямаше да се целува с онова момиче. Мразя те! Мразя те! — извърна се към Тайлър и продължи: — И теб те мразя! Мразя всички, всички! — с тези последни думи хукна към стаята си и тръшна вратата след себе си.

Тайлър не изчака дори секунда и веднага тръгна след нея. Хейли го настигна и хвана ръката му.

— Не, Тайлър, остави я да се наплаче.

— Хмм. Тя няма право да говори с двама ни по този начин и имам намерение да ѝ го кажа. Нито пък ще ѝ се размине това, че едва не полудях. Крайно време е да научи, че си има своите отговорности и трябва да се отнася сериозно към тях. След това, което направи днес, ѝ се полага наказание.

— Какво ще правиш?

— Ще я напляскам.

— Не! — извика Хейли и го задърпа за ръката. — Не, Тайлър, тя е разстроена.

— Аз също съм разстроен.

— Но ти си зрял човек. А тя толкова често е била травмирана. Моля те. Изчакай малко. Тя не разбира...

— Значи е крайно време да ѝ обясня — отвърна той и освободи ръката си.

Хейли изчака, докато чу вратата на стаята на Фейт да се затваря след него, и излезе навън. Нощният въздух беше студен и бе започнало да вали, но тя не забелязваше. Водата в езерото бе неподвижна, но го

нямаше отражението на кръглата луна. На небето се бяха струпали облаци. Магията бе продължила само една нощ.

Как всичко бе успяло да се обърка за толкова кратко време? Или се бе заблуждавала? Наистина ли бе сбъркала, като беше обикнала Тайлър? Действително ли бе обикнала и дъщеря му? И ето че сега тези двама души, които обичаше повече от всичко на света, страдаха от това, че се бе намесила в живота им.

Беше обвинила Тайлър, че е използвал детето си, за да се доближи до нея. Но нима тя не бе направила същото? Не беше ли използвала Фейт, за да се добере до бащата? Дори не се бе замисляла върху това, преди гневната тирада на Фейт.

Осъзнала катастрофалния ефект от намесата си в живота им, Хейли се отпусна край брега на езерото и притисна чело към присвитите си колене. Съвсем несъзнателно бе разрушила непоправимо крехките Отношения между Тайлър и дъщеря му. Фейт обвиняваше баща си, че не се бил оженил за Хейли, без тази мисъл изобщо някога да е минавала през съзнанието му. А на нея се сърдеше, задето не се бе отнасяла добре с Тайлър. Изглежда, всички бяха загубили.

По време на незабравимата, изпълнена със страст нощ, той ѝ бе нашепвал любовни думи. Беше я накарал да изпадне в екстаз и после нежно я беше приспал, но нито веднъж не бе ѝ казал думите „Обичам те!“. Завинаги щеше да остане тайна как той самият бе приел нейното признание, тъй като имаше намерение да си тръгне още на следващата сутрин. Не би могла да си позволи връзка с Тайлър, щом това беше толкова пагубно за щастието на Фейт. Нито пък той.

Изправи се и тръгна обратно към къщата. Вратата на спалнята на момичето бе все още плътно затворена, но отвътре се чуваше тих говор. Влезе в своята стая и се заключи. Изведнъж я обзе мрачна, ледена самота. Но сега тя ѝ се струваше още по-ужасяваща, защото вече бе имала възможност да познае и споделената радост.

Съвсем изтощена, тя се приготви да си легне. Осъзнавайки, че ако не го направи, ще бъде принудена да мисли за работата си в парка и за това дали би могла да работи с Тайлър; за това какво трябва да прави с Елън и как ли ще продължава да живее без мъжа, когото обичаше. Хейли се поддаде на изкушението и се сгуши сред ленените

чаршафи. Няколко минути след като положи глава на възглавницата, тя заспа.

Първото нещо, което видя, когато отвори сънено очи на другата сутрин, беше едно обуто в дънки коляно, само на няколко сантиметра от матрака.

Рязко седна в леглото и придърпа завивката върху себе си. Върху тениската му бе щампована емблемата на увеселителния парк.

— Какво правиш тук? — запита строго.

— Седя си на стола и те наблюдавам, докато спиш — каза Тайлър, като я гледаше изпод падналия над челото му кичур коса.

— Изобщо не е смешно.

— Не съм искал да те разсмивам. Ти ме попита какво правя тук и аз ти отговорих.

— Как влезе? Снощи заключих стаята.

— Отключих я.

Хейли се изкашля и попита:

— А Фейт? Как е тя?

— Много е добре — отвърна той и се усмихна за първи път. — Всъщност тя е страхотна!

Хейли почувства как в очите ѝ напират сълзи на благодарност, задето нейното появяване не бе развалило отношенията им.

— Напляска ли я?

— Да — бавно отговори Тайлър. — Накарах я също да се обади в полицията и да им се извини, задето им създаде толкова главоболия. След това си поговорихме. Тя ми каза, че отдавна е трябвало да я напердаша и съжалява, че не съм го сторил. Фейт не знаеше колко много я обичам, Хейли. Някак си не мога да го разбера, но тя ме увери, че е така.

— От гледна точка на едно дете, чиято майка се е интересувала повече от светския живот, и чийто баща е прекалено погълнат от работата си, и което на всичко отгоре никога не е ходило на пикник, никак не ми е трудно да разбера защо се е чувствала пренебрегната и нежелана.

— Няколко пъти я уверявах, че я обичам и вече никога няма да допусна да го забрави. Едва ли веднага всичко ще потръгне гладко, но

смятам, че кризисният момент в отношенията ни беше снощи.

Хейли кимна и се усмихна. Той не откъсваше поглед от нея и я караше с неудобство да осъзнава присъствието му в стаята си.

— А сега какво искаш?

Той пренебрегна въпроса ѝ и запита на свой ред:

— Истина ли е онова, което ми каза снощи малко преди Фейт да се появи?

За един кратък миг погледът ѝ срещна неговия и веднага се върна към поръбения край на одеялото.

— Това вече няма значение.

Той стана от стола, приближи се и хвана раменете ѝ. Улови я за косата и повдигна главата ѝ. Тя го погледна изплашено.

— Имаш досадния навик да омаловажаваш точно най-важните неща. Истина ли е онова, което ми каза? — в тона му се долавяше същата настойчивост, която бе изписана и върху лицето му.

— Да.

Устата му се притисна към нейната настойчиво и подканящо. С помощта на езика си разтвори устните ѝ и проникна между тях така пламенно, че дъхът ѝ секна. Когато вдигна главата си, тя се отпусна назад върху възглавниците и пое въздух с усилие.

— Когато излязохме от стаята ѝ снощи, Фейт нямаше търпение да ти се извини. Искаше да те увери, че изобщо не е мислила онова, което ти наговори. Видяхме, че си заспала и решихме, че почивката ти е по-необходима от обясненията. По-късно днес тя ще дойде да ти каже колко много означаваш за нея.

Хейли поклати глава, вперила невиждащ поглед в чаршафите, които мачкаше нервно.

— Аз си отивам, Тайлър. Мисля, че така е най-добре.

— За кого? — запита той и като повдигна брадичката ѝ, я принуди да го погледне в очите.

— За всички ни.

— Не. Не и за Фейт. Не и за мен.

— Мисля...

— Мислиш прекалено много, мис Аштън. И това е най-големият ти проблем — целуна я отново. Тази целувка беше лишена от страстта на предишната, но беше далеч по-мила. Вдигна глава и я прониза с

поглед, натежал от онова напрежение, което бе забелязала и предишния ден, когато му бе казала, че го обича.

— Всичко бе решено в момента, в който ти заговори за любов, Хейли. Аз така и не успях да ти кажа колко те обичам. Но ти го знаеш, нали?

Беше й невъзможно да затвори, затова просто поклати глава.

— Как би могла да не знаеш? — запита той, искрено изумен. — Защо според теб те преследвах толкова упорито? Защо мислиш, че не можех да стоя далеч от теб, без да те виждам повече от няколко часа?

— Ти ме накара да повярвам, че интересът ти към мен е чисто сексуален и нищо повече — обясни тя и започна да си играе с копчетата на ризата му, откопчавайки ги едно по едно.

— Отначало може и да е било така, но всичко се промени, след като се върнах от онова служебно пътуване, по време на което разбрах, че не мога да живея без теб. Тогава проумях, че не си само временно увлечение. Впрочем подобна мисъл ми мина през ума още първия път, когато те видях — отново повдигна брадичката й с пръсти. — Обичам те, Хейли. Кажй, че ще се омъжиш за мен.

— Тайлър — прошепна тя и обви ръце около врата му. — Обичам те, обичам те, обичам те! Толкова отдавна искам да ти го кажа.

— От колко отдавна? — запита той и плъзна устни по шията й.

— Струва ми се, откакто те видях за първи път.

— Но как би могла да се влюбиш в грубиян като мен?

Тя се разсмя и разроши косата му.

— Не знам, но колкото по-груб ставаше, толкова по-силно се влюбвах в теб.

— И ще ми помагаш в работата, нали? Толкова добре се справяш в парка. Нямам търпение да те въведа и в някои от останалите дейности на корпорацията.

— А служителите ти няма ли да се противопоставят на намесата на съпругата на шефа?

— Винаги бихме могли да живеем в грях — намигна й Тайлър. — Тогава ще бъдеш само любовница на главния.

— За нищо на света. Отсега нататък ще бъда като верига около врата ти. Впрочем, Фейт... Тайлър, а тя къде е?

Той се разсмя на виновното й изражение.

— Въпреки тревожната нощ, двамата с нея се събудихме рано. Тя предложи аз да поговоря с теб пръв, преди да дойде да ти се извини за всичко, което ти наговори. Обадох се на семейство Харпър, разказах им една скалпена история и ги попитах дали бих могъл отново да разчитам на гостоприемството им. Те ще бъдат щастливи да се порадват на компанията ѝ, докато отидем да си я приберем днес следобед. А утре ще се оженим. Надявам се Фейт да успее да запази тайната дотогава. Нямахше търпение да я разкаже на всеки срещнат.

Хейли се облегна назад и кръстоса ръце пред гърдите си.

— В такъв случай ти си бил напълно сигурен в отговора ми, щом си казал на Фейт, че ще се оженим още преди да си ме попитал.

— Тя ме увери, че ще приемеш. Подказвала ѝ го нейната женска интуиция.

— И наистина ли е щастлива?

— Почти колкото и аз.

Хейли се усмихна и докосна устните си с пръсти.

— А какво ще правим днес, докато дойде време да приберем Фейт?

— Не ти ли казах? Трябва да се връщаш на работа — отвърна той и стана от леглото. Без да откъсва очи от нея, започна да съблича дрехите си. — За днес задължението ти ще бъде да направиш шефа си щастлив!

— И какво трябва да сторя, за да остане той доволен?

— Ще караме по азбучен ред.

Съвсем гол и много възбуден, той легна до нея и я взе в прегръдките си. Целувката му беше дълбока и обещаваше нови и нови удоволствия.

— Сама ли ще свалиш това или да ти помогна? — подръпна тениската ѝ Тайлър.

— Помогни ми.

Самодоволната му усмивка я накара да подозира, че е направила неподходящ избор. Той намери края на дългата фланелка, вдигна го до кръста ѝ, после по-нагоре — до началото на гърдите, и като склони глава, потърка с нос памучната тъкан върху втвърдената ѝ плът.

Бавното плъзгане на устните му по кожата ѝ я подлудяваше. Ръцете ѝ потънаха в гъстите му коси. Бедрата ѝ го обхванаха здраво,

когато той се настани между тях. Продължаваше да милва цялото ѝ тяло, все още затоплено от съня.

Постепенно целувките му станаха по-дълбоки и по-настойчиви. Ръцете му потърсиха мястото, навлажнено от играта на езика му. Повдигна леко гърдите ѝ и погали с палци пламналите до болка зърна. Допирът му я завъртя в огнения водовъртеж на желанието и тя почувства слабост в краката и стягане в гърлото си.

— Моля те. Тайлър, моля те...

— Не още, любов моя — изхлузи тениската през главата ѝ. — Днес няма да бързаме. Имаме на разположение цял един живот, за да се любим. Ще си позволя малко да те поглежя.

— Толкова си красив — измърмори тя и зарови пръсти в космите на гърдите му. Вдигна глава и целуна гладката мургава кожа и втвърдените му зърна. После бавно плъзна длани по ханша и към основата на бедрата му.

— Май си научила урока прекалено добре — изстена той. — Караш ме да полудявам от желание, Хейли — огледа голото ѝ тяло. — И ти си много красива — застана на колене, наведе се и започна да обсипва с целувки корема ѝ.

Когато стигна до бикините ѝ, улови нежната дантела със зъби и ги смъкна около бедрата ѝ. Дъхът ѝ секна, щом почувства устните му на мястото, скрито преди малко от тях. Удоволствието беше почти непоносимо. Струваше ѝ се, че всеки момент ще умре и ще се прероди отново. Точно преди да се хвърли презглава към бездната, извика името му.

Повдигайки се леко над нея, с един мощен тласък той изпълни болезнената, тръпнеща празнина в нея.

— Обичам те, Хейли. Обичам те.

Около тях се посипаха звезди, но те бяха по-живи откогато и да било преди. И дори когато всичко свърши, той не се отдели от нея, а остана да се наслаждава на топлината на тялото ѝ. Целуна я зад ухото и попита:

— Имаш ли нещо против да живееш в Атланта?

— Не, щом и ти ще живееш там.

— Ще купим къща, която ще ни харесва и където ще си изградим нов живот заедно. И тримата — устните му игриво докоснаха нейните. — Или четиримата. Или колкото там ще станем.

— Тайлър? Какво имаш предвид? — учуди се тя и леко го отблъсна назад.

Той се разсмя.

— Че Фейт вече планира да си има цял рояк братя и сестри.

— Но аз дори не знам дали мога да имам деца.

— Разбира се, че можеш — нежно я успокои той. — Ти правиш всичко много добре, Червенокоске — любовта струеше от очите му, докато ѝ говореше. — А някои неща правиш особено добре.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.